

வி.

ஜ

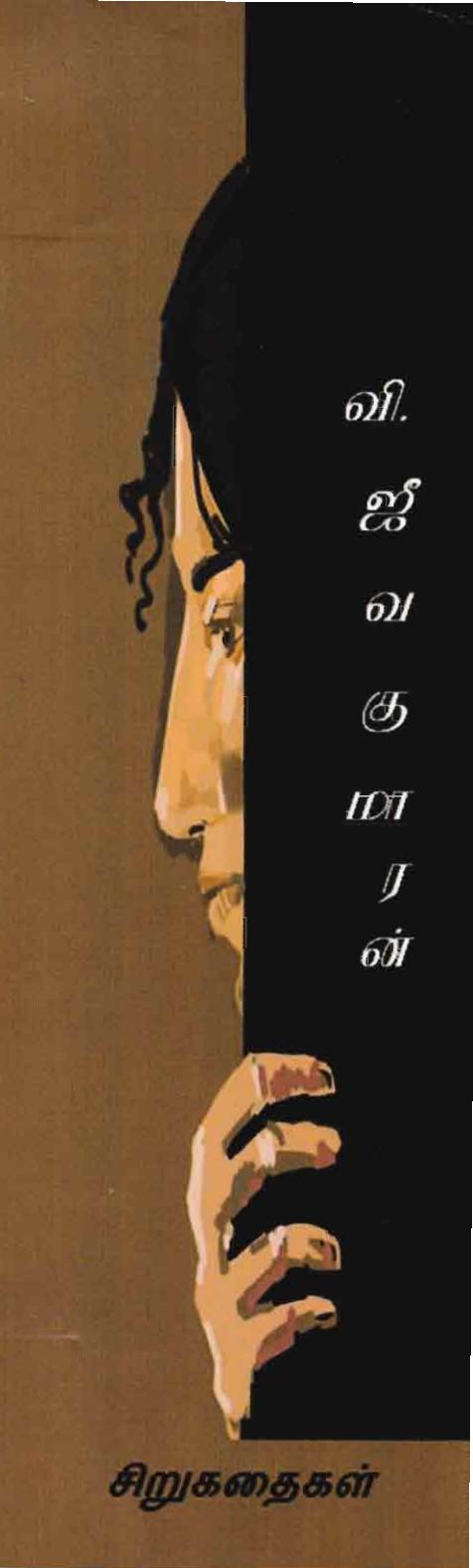
வ

க

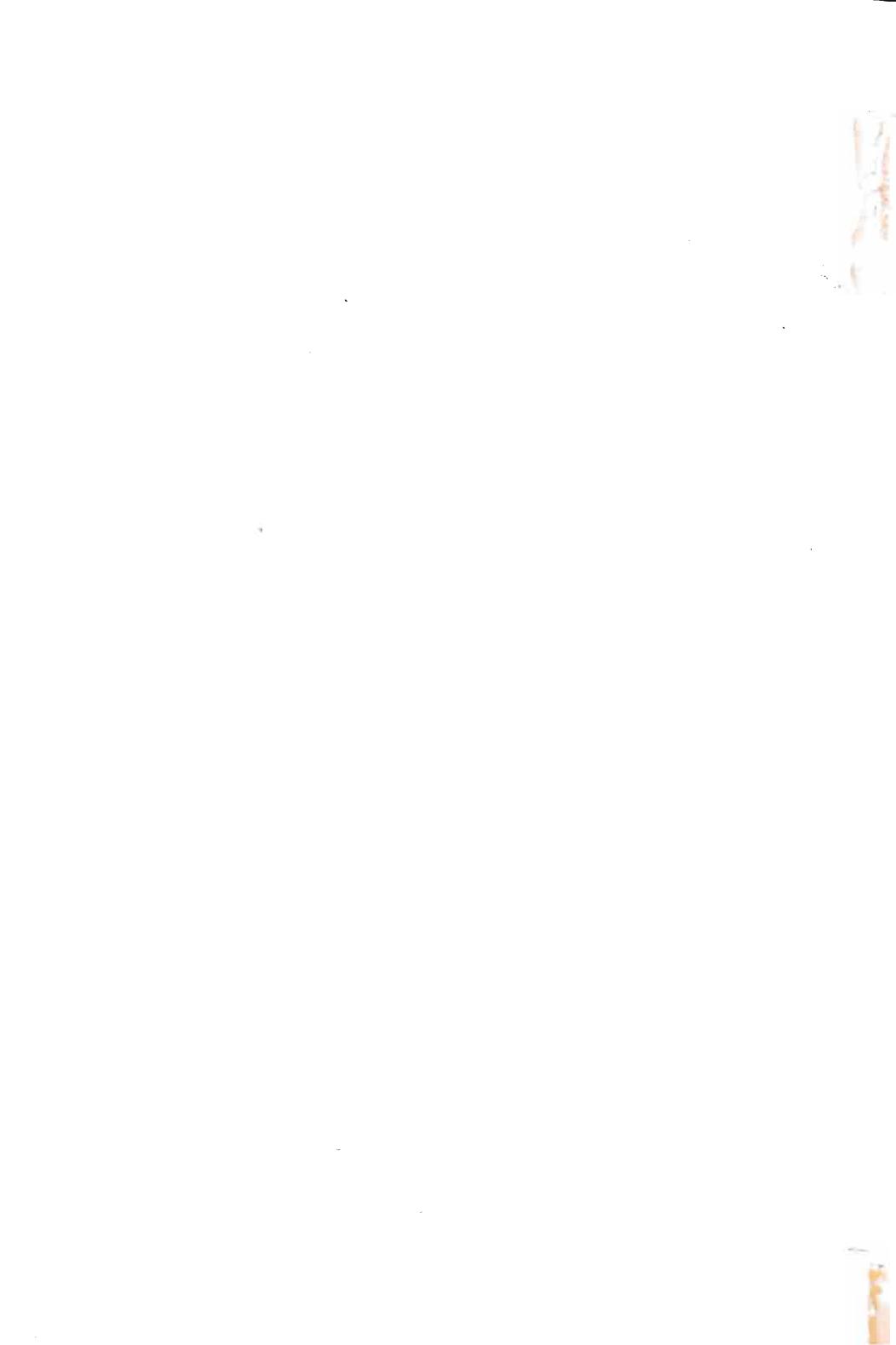
ம

ஈ

புது வீர கால் கால் கால் கால்

சிறுகதைகள்

நிர்வாண மனிதர்கள்

நிர்வாண மனிதர்கள்

வி. ஜீவகுமாரன்

NIRVANA MANITHARGAL (in Tamil)

V. Jeева Kumaran

First Published: December, 2017

Published by

BHARATHI PUTHAKALAYAM

7, Elango Salai, Teynampet, Chennai - 600 018

Email: thamizhbooks@gmail.com

www.thamizhbooks.com

நிர்வாண மனிதர்கள்

வி. ஜீவகுமாரன்

முதல் பதிப்பு: டிசம்பர், 2017

வெளியீடு:

7, இளங்கோ சாலை, தெனாம்பேட்டை, சென்னை-600 018.

தொலைபேசி : 044 -24332424, 24356935 விற்பனை: 24332924

விற்பனை நிலையங்கள்

திருவாவலிக்கேள்வி: 48, தேரடி தெரு | பெரம்புரி: 52, கூக்குள் ரோடு

வடபழநி: பேருந்து நிலையம் எதிரில் அடையார் ஆண்டபவன் மாடியில்

ஸ்ரோடு: 39, ஸ்ரேட் பாங்க் சாலை | **தீவாடுக்கல்:** பேருந்து நிலையம்

நாகை: 1, ஆரியபத்திரியிள்ளை தெரு | **திருப்புரி:** 447, அவ்வாசி சாலை

திருவாழூர்: 35, நேதாஜி சாலை | **சேலம்:** பாலம் 35, அத்தைத் தீர்ஸ்ரமம் சாலை,

சேலம்: 15, வித்யாலயா சாலை | **கலூர்:** நாரத் கன்சா அருசில் (Near TNGEA - Office)

அருமைக்கோட்டை: 97/32, விருதுநகர்ப்பிள்ளை சாலை | **நெடப்பேலி:** சிஜிட்டியூ அலுவலகம்,

மதுவனி: 37A, பெரியார் பேருந்து நிலையம் | **மதுவரை** சர்வோதயா மெயின்ரோடு,

குன்னுமரி: N.K.N வணிகவளாகம் பெட்போர் | **சௌங்கரப்பட்டு:** 1 டி., ஏ.எஸ்.டி சாலை

விரும்பும் 26/1, வணிகி தெரு | **திருநெல்வேலி:** 25A, ராஜேந்திரநக். பாணைபாந்தோட்டை

விருதுநகர்: 131, க்ஸ்சீரி சாலை | **கும்பகோணம்:** ராயில் நிலையம் அருகில்

வேலூர்: S.P. Plaza 264, பேஸ் II, சத்துவாச்சாரி | பேருந்து நிலையம் அருகில்,

தஞ்சாவூர்: காந்திஜி வணிக வளாகம் காந்திஜி சாலை | **விருதாசலம்:** 51A, ஆலடி ரோடு

திருச்சிவெள்ளமணி இல்லம், காரு புறழிச்சாலை | பழனி: பேருந்து நிலையம்

தேங்கி: 12,பி, மீண்ட்ஸி அம்மான் சந்தி தீபால் தெரு | **கோவை:** 77, மச்சகாரிபாணையம் ரோடு, பீங்கோடு

திமிலை: முத்தும்பள்ள நகர் | **நாகரிக்கோவில்:** 699, கேபிரோடு, ஆர்.விட்டம், 94434 50111

சிதம்புறம்: 22A/18B தேரடி கலைத் தெரு, கீழ்ந்தி அருசில்

கடலூர்: 55, பாலியம் ரூப்டி தெரு, மஞ்சக்குப்பம்

நிறைவேற்ற முல்கள்... நிறைவேற்ற நேரம்போல்...

thamizhbooks.com

9444960935

ரூ.180/-

அங்கு: கண்புதி எண்டர்பிள்ளைச்சல், சென்னை - 600 002.

ஜீவகுமாரனின் ஜீவனுள்ள கதைகள்

கதை எப்போது பிறந்தது என்ற கேள்வி சுவாரஸ்யமானது.

உலகம் தோன்றிய நாளிலேயே கதையும் தோன்றிவிட்டது எனலாம்.

பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமே ஒரு கதைதானே ! சரியாகச் சொல்லப் போனால், மனிதன் உரையாடத் தொடங்கியபோதே கதை சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டான். கதை கேட்பதில் மனிதனுக்கு அலாதியான ருசி. சிறு வயதிலிருந்தே கதை கேட்கும் மனிதன் வாழ்வென்னும் கதையில் கதாநாயகனாகச் செயல்படுகிறான். பிறகு அவனே கதையாகிப் போகிறான்.

கதை எங்கே தோன்றியது என்பது அடுத்த கேள்வி.

சிறுகதை உலக மொழிகளில் ஜீரோப்பிய - அமெரிக்க நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது போலத்தான் இலக்கிய வரலாறுகள் கூறுகின்றன. கதை என்னும் இலக்கிய வடிவம் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கீழைநாடுகளில் வடிவாக்கம் பெற்றுவிட்டது.

பொருள்மர பில்லாப் பொய்மொழி யானும்
பொருளோடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்
என்று தொல்காப்பியர் கதைக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறார்.

இலங்கை உள்ளிட்ட தமிழகத்தில் தோன்றிய ‘பெருங்கதை’யின் சமஸ்கிருத வடிவமே ‘பிரஹத்கதா’. ஆகும்.

மகாபாரதத்தில் இல்லாத குட்டிக் கதைகளா? இன்னும் பஞ்ச தந்திரம், அராபிய ஆயிரம் இரவுக் கதைகள், யூசுப் ஸலௌா, உபநிடத் கதைகள்.....

சிறுகதை என்பது கதையின் நவீனக் கலை வடிவம் மட்டுமே.

ஜீவகுமாரன் குறிப்பிடும் அந்த முண்டாக்கார பாரதி கூறுகிறார்: “என் முன்னே ஒரு பஞ்சத் தலையணை கிடக்கிறது. அதற்கு ஒரு வடிவம், ஓரளவு, ஒரு நியமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனை அடிக்கடி புதுப்பித்துக் கொண்டிருந்தால் அந்த வடிவத்திலே சக்தி நீடித்து நிற்கும்.... உறையைக் கிடித்து, உள்ளிருக்கும் பஞ்சையும் எடுத்துவிட்டு அதற்குப் புதுப்புது வடிவம் கொடுக்கலாம்.” இவ்வகையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கதையைப் புதுப்பிக்கும் வகையில் அதில் சில நவீன

உத்திகளைப் புகுத்தி வடிவமைக்கப்பட்டது தான் சிறுகதை என்று கூறுவதில் தவறில்லை.

‘வெரரமுத்து சிறுகதைகள்’ என்ற நூலின் முன்னுரையில் நவீன சிறுகதையின் பண்பிலக்கணங்களைப் பட்டியலிட்டுக் கூறிய ஆசிரியர் ‘மேற்சொன்ன இலக்கண அடிப்படையில் ஒரு சிறுகதை கட்டி எழுப்பப்படுவது புனைவின் மீதா அல்லது உண்மையின் மீதா?’ என்ற கேள்வியை எழுப்பி அதற்கு விடையும் பகர்கிறார்: ‘எனது எழுதுகோளின்படி சத்தியம் தேடுவதே கதையின் பெருவேட்கையாக இருக்க வேண்டும். புனைவுடை சத்தியம் தன் பயணத்திற்குத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் ஒரு வாகனம் தான். மெய்யடியாகக் கட்டப்பட்ட புனைவுதான் மானுடக் கதை வரலாற்றின் ஆதிச்சுடறை அணையாமல் காக்கிறது.’ என்கிறார். அந்த நோக்கின்படி, இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகளிலும் பொய்-பித்தலாட்டங்களை எதிர்த்து உண்மையையும்-நேர்மையையும் நிலைநாட்டும் போராட்டம் முனைப்பாகச் செயல்படுவதைக் காணலாம்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைக்களின் உள்ளடக்கம் வாழ்வின் வலிகளையும், ஏமாற்றங்களையும், போராட்டங்களையும் மையமாகக் கொண்டுள்ளபோதிலும் கடிதங்களின் முடிவுரை-முத்தாய்ப்பாக வழங்கும் சொற்றொடரான ‘என்றும் அன்புடன்’ என்ற தலைப்பில் வாசகர்களுடன் உரையாடும் பாங்கு தொனிக்கிறது. பெரும்பாலான கதைகளில் கொந்தளிக்கும் தார்மீக கோபம் சிறுமை கண்டு பொங்குவதன் வெளிப்பாடேயன்றி வேறல்ல. இந்தத் தலைப்பு மானுடத்தின் மீதுள்ள நம்பிக்கை ஆசிரியரிடம் என்றும் நிலைத்திருக்கும் என்றே இயம்புகிறது.

ஆம்! ‘என்றும் அன்புடன்’ என்ற தொனியுடன் “நிர்வாண மனிதர்கள்” தொகுப்பின் ஆசிரியர் இக்கதைகளின் வாயிலாக வாசகர்களுடன் உரையாடல் தான் நடத்துகிறார். இதில் அடங்கியுள்ள இருபது சிறுகதைகளில் பதினாறில் அவரே ‘நான்’ ஆகி பல்வேறு அவதாரங்களை எடுக்கிறார். பேராசிரியராகவும், விசுவாசமுள்ள கணவனாகவும் மனைவியாகவும், எழுத்தாளர் பாத்திரமாகவும், பெண் போராளியாகவும், ஏன்? கிளியாகவும் கூட. கதை சொல்லியாக இருப்பதைவிட பாத்திரமாக உள்ளே புகும்போது நிகழ்வுகளின் மோதல்களை அந்த ‘நான்’ ஏற்பதால், உணர்ச்சிகள் செறிவுடன் வெளிப்படும் என்ற நினைப்புடன் அவர் இந்த உத்தியைப் பயன்படுத்தியிருக்க மாட்டார். .

மாறாக, ‘என்னுரையில் ஆசிரியர் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளதுபோல, ‘பொய்சொல்லக் கூடாது என பாப்பாக்களுடன் மண்வீடு கட்டி விணொயாடிவிட்டு, பொய்களுடன் சமரசம் செய்தால்தான்

கல் வீடு கட்டி சுகமாக வாழ்முடியும் என்ற புதிய கிதைகளின் பக்கங்கள் கன்னத்தில் அறையும்பொழுது கலங்கும் கண்களும்... துடிக்கும் உதடுகளுமே பல கிதைகளுக்குக் கருவாகும் நிலையில் அந்தப் பக்கங்களைக் கிழித்தெறிய தானே களத்தில் இறங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு ஆளாகியுள்ளார் என்பதே உண்மை. இந்த உண்மை தொகுப்பின் தலைப்பான ‘நிர்வாண மனிதர்கள்’ என்ற இருபதாவது கிதையில் நிதர்சனமாக வெளிப்படுகிறது.

“எது அறியண்டம்!.... ஜேர்மன்காரியைத் தன் மகன் வைத்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தும் சஜியைப் பெண்கேட்டு வந்தாளே ஒரு யாழ்ப்பான மனுசி.... உன்னைக் கட்ட என்று வந்துவிட்டு ஹோலண்டிலை இறங்கி தன் வல்வரோடை போனாளே ஒருத்தி.... எல்லை தாண்டும்பொழுது சின்னப் பெண்ணுக்கு மயக்க மருந்தைக் குடுத்து அவனுக்குப் பிள்ளை குடுத்தானே ஒருத்தன்..... இந்தியாவிலை பிளாட் வாங்கித்தாறான் என்று சொல்லி காச எல்லாத்தையும் வாங்கிகொண்டு கோயில் காணியைக் காட்டிப்போட்டுப் போனானே ஒருத்தன்.... ஒவ்வொரு நாட்டிலும் சிட்டுப் போட்டு மற்றவைக்கு நாமம் போட்டுவிட்டு பக்கத்து நாடுகளிலை போய் அகதி அந்தஸ்து எடுத்துக்கொண்டு நல்ல மனிதர்களாய் நடித்துக் கொண்டு இருக்கிறான்களே.... அவன்கள் ஒடுறுதுதான் நிர்வாண ஒட்டம்! அதோடை ஒப்பிடும் பொழுது இந்த ஆண்களும் பெண்களும் நிர்வாணமா ஒடுறுதிலை என்ன அருவருப்பு இருக்கு?”

தமிழகத்தின் மூத்த படைப்பாளி சின்னப்ப பாரதியைப் போல தாம் கண்டதையும் உணர்ந்ததையும் எதார்த்தமாக ஆவணப்படுத்தும் ஜீவகுமாரனின் வாழ்வும் அவரது படைப்பும் சின்னப்ப பாரதியினுடையது போலவே வெவ்வேறானவை அல்ல.

“போர் முடிந்துவிட்டது என்று இப்படி ஒரு பொய்யைத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம்” என்று ‘தவம்’ என்ற முதல் கிதையில் கூறும் ஆசிரியர், ‘போராட்டம் என்ற கிதையில் சமரச சதந்திர பூமியை அடைவதற்காக பதினெட்டு ஆண்டுகள் தனது இளமையைப் பலிகொடுத்த அந்தப் பெண் போராளியின் மீது சொந்த சமூகமே கல்லெறியும் அவலத்தைக் கட்டிக்காட்டுகிறார். நாற்பது வயதில் அவளைப் பெண் பார்க்க வருகிறார்கள். அந்தக் குழுவிலுள்ள ஏழு வயதுச் சிறுமி சுயமாகக் கேட்டிருக்குமா இந்தக் கேள்விகளை? “உங்களுக்கு இயக்கத்தில் பாய் பிரண்டு இருக்கவில்லையா? ஆமிக்காரர்கள் உங்களை எந்தத் தொந்தரவும் செய்யவில்லையா?” என்று.

இயக்கத்திற்காகத் தன்னைத் தியாகம் செய்து காணாமற்போன மகன் கோபியை மீட்டுத் தருவதாக ஆசை காட்டி தேவராஜா

அண்ணையிடம் பதிலுவாயிரம் யூரோ பேரம் பேசி பத்தாயிரம் பறித்துச் சென்ற தரகரின் சிறுமை...கோபி திரும்பி வந்தாலும் அவன் தனக்கு இல்லை என்று அறிந்திருந்தபோதிலும் அவனை மீட்பதற்காக துண்டு விழும் மூவாயிரம் யூரோவை ‘நான் தாறன் அங்கிள்’ என்று தேவராஜிடம் கூறும் பெரிய மனது படைத்த ரேணுகா ஞவும்

புத்தகம் எழுதி முடிக்குமுன்பே சாகித்திய மண்டலப் பரிசை உறுதி செய்து அதில் பாதிப் பங்கு கேட்கும் இலக்கியத்தரகர்கள்... (சாகித்தியமண்டலப் பரிசு)

பிள்ளையைப் பெரியவளாக ஆற்றுப்படுத்துவதற்காக தாய்நாட்டில் செய்த ஒன்றை, டென்மார்க்கில் பிள்ளையை மறந்து, அந்த நேரம் கொடுக்கவேண்டிய அரவணைப்பை மறந்து ஆடம்பரத்தை முன்னிலைப் படுத்தும் பெற்றோர். மேலும் வம்பு எங்கே கிடைக்கும் என்று ஆலாய்ப் பறந்தபடி பிறர் வாழ்க்கையை நரகமாக்கும் பராசக்தி அன்றி. (சாமத்தியச் சடங்கு)

இலக்கணத்தின்படி அஃறினை என்று பகுக்கப்பட்டாலும் அன்பிலும் மனிதநேயத்திலும் உயர்தினை மானுடர்களை வெட்கமடையச் செய்யும் சண்டியன் என்ற நாய்; (தோன்றாத்துணை)

இருபத்தைந்து வருடம் தாயுடன் நிழல் வாழ்க்கை வாழ்ந்தபின், தனது பென்சன் தொகையுடன் பழைய காதலியிடம் போக விளையும் தந்தையைச் செம்மையாகச் சாடும் மகள் சுமி. (நிழல் வாழ்க்கை)

இங்கே கிழக்கில் கோயில் நிர்வாகம் கோயிலுக்கு சனம் வரவேண்டும் என்பதற்காக சின்ன மேளத்தை அழைத்து வர, கோயில்வீதிகளில் சின்ன மேளம் ஆடக் கூடாது என்று தடுத்த தமிழ் வாத்தியார் கொலை செய்யப்படுகிறார். அங்கே மேற்கில் திருவிழாத் தேர் முடிந்த கையுடன் கோயில் வாசலில் மாமிசம் விற்க அனுமதி அளிக்கும் கோயில் நிர்வாகம். கிழக்கு என்றாலும் சரி, மேற்கு என்றாலும் சரி, வருமானமும் லாபமும் தான் எல்லாத்தையும் தீர்மானிக்குது. (பொரிவிளாங்காய்)

கதையில் வரும் இந்தப் பாத்திரங்களைத் தவிர, எவரும் கேட்காத போர் காரணமாக உருவான சூழலில், பணனநாட்டைவிட்டு பூமிப்பந்தின் மறுபுறம் பனிப்பாறை நாடுகளுக்குத் தூக்கி ஏறியப்பட்ட நிலைமனிதர்களையும் தனது பரிசு பெற்ற நாவளான கடவுச்சிட்டின் மாந்தர்களையும் ஆசிரியர் கதைகளினுடே நினைவு கூருகிறார். ரஷ்ய எல்லையைத் தாண்டும்போது வலது கால் பனிக்கிடங்கில் உறைந்ததால் டென்மார்க்கில் அகதி முகாமுக்கு வந்த அன்றே பாதத்தை அகற்ற நேர்ந்த சிவகார்த்திகேசு அண்ணை, காட்டுப் பாதையில் முடிய வேணில் பெட்ரோல் கசிவினால் கோமா நிலைக்குச் சென்று

மரணமடைந்த செல்லத்துரை அண்ணே....சந்தைவரித்துண்டு போடும் சின்ன ராசா அண்ணையின் பதினாறு வயது மகள் எஜென்ற்றுடன் தனியே சென்றிரல் காம்பு வந்து சேர்ந்தபோது தான் மாதவிலக்கு தள்ளிப் போயிருப்பது அவனுக்கே தெரிகிறது..... இவ்வாறான இடங்களில் கதை இதிகாசமாக மாறுகிறது.

சுருங்கக் கூறின், ஜூரோப்பிய நகர்களின் வீதிகளிலும், தாய்நாட்டின் ஒழுங்கைகளிலும் வாழும் மக்கள் வாழ்க்கையை இக்கதைகள் எதார்த்தமாக ஆவனப்படுத்துகின்றன. புலம் பெயர்ந்து ஜூரோப்பிய நாடுகளில் வாழுங்க போதிலும் சாதீய ஏற்றத் தாழ்வுகள், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், ஜோசியம், கடவுளர்களிடம் பேரம் பேசுவது போன்ற நேர்த்திக்கடன்கள் இவற்றை விடாப்பிடியாகப் பின்பற்றுவதால் விளையும் அவலங்கள் ஆங்காங்கே கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன. தென்கேரளத்தில் ‘திரண்டுகுளி’ என்ற பெயரில் பெண்ணின் பூப்பெய்தலை பகிரங்கப்படுத்தி வீண்செலவு செய்யும் சாமத்தியச் சடங்கினை சமூகச் சீர்திருத்த நோக்குடன் நாராயண குரு நூறு வருடங்களுக்கு முன்னரே நிறுத்தச் செய்தார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

முக்கியமாக எடுத்துக் கூற வேண்டிய இன்னொரு அம்சம் கதைகளின் கட்டமைப்பிலும் சரி, கதை சொல்லும் பாணியிலும் சரி, ஆசிரியர் கையாளும் அதீதமான கவனமாகும். மொழிநடையைப் பொறுத்தவரை, ஈழத் தமிழுக்கு ஒரு தனியான சுவையுண்டு, சங்கத்தமிழின் இசை உண்டு. இந்த மொழிநடை ஜீவகுமாரனின் கதைகளுக்கு அழகூட்டுகின்றது. அவரது உள்ளத்தில் இன்னும் பல கருக்கள் உருவாகி கதைகள் கொத்துக் கொத்தாக மலர உளமார்ந்த வாழ்த்துகள்!

நெஞ்சில் நிலைத்து நிற்கும் நல்ல கதைகளைப் படித்த மனநிறைவுடன்,

முனைவர் ஹரி. பாலசுப்பிரமணியம்
முன்னாள் வருகைதரு பேராசிரியர்
ஜீவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம்
புது தில்லி

என்னுரை

பத்து வருடங்களுள் 68 சிறுக்கைகள் எழுதியாயிற்று.

யாவும் கற்பனை அல்ல (2008 - மித்ரா வெளியீடு) 13 சிறுக்கைகள்

சங்கானை சண்டியன் (2009 - மித்ரா வெளியீடு) 10 சிறுக்கைகள்

ஜேர்மனிய கரப்பான் பூச்சிகள் (2014 - ஞானம் வெளியீடு) 15 சிறுக்கைகள்

ஜீவகுமாரன் கடைகள் (2015 - ஜீவநதி வெளியீடு) 10 சிறுக்கைகள்

நிர்வாண மனிதர்கள் (2017 - பாரதி புத்தகாலயம்) 20 சிறுக்கைகள் வருடங்களுக்கும் எண்ணிக்கைக்கும் உள்ள கண்பீட்டை ஒரு கணித மாணவனாகப் பார்த்தால் அது மிகவும் குறைவு. கிட்டத்தட்ட 2 மாதத்திற்கு ஒரு கடை.

இலக்கியக்காரனாக பார்த்தால் இந்தத் தொகை மிக அதிகம்.

ஆனால் என்வாழ்வில் முதல் 50 வருடமும் அனைத்தையும் உள்வாங்கி வைத்து விட்டு இப்போது அவற்றை அசைபோட்டு அசைபோட்டு பதிவுகளாக சிறுக்கை என்னும் வடிவமாக வெளியுலகுடன் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

புதிய களமும் புதிய வாழ்வும் பல கருக்களை சூழ்கொள்ள வைக்கின்றன. அவற்றில் எந்ததொன்றும் குறைப்பிரசவம் ஆகி விடக்கூடாது என்ற அதீத கவனத்துடனும் ஒரு சிறுக்கைபோல் இன்னொன்று வந்து விடக்கூடாது என்பதிலும் இந்த ஒன்பது ஆண்டுகளும் மிகக் கவனமாக இருக்கின்றேன். குறிப்பாக கடையின் வடிவமைப்பிலும், மொழிநடையிலும், எளிமைப்படுத்தவிலும் மிகவும் அவதானமாக இருக்கின்றேன்.

குழந்தைகளுடன் மழைல மொழியுடனும்... நன்பர்களுடன் தோளில் கை போட்டுக் கொண்டும்... தோழிகளுடன் மிகவும் மரியாதையுடனும்... தாத்தாக்கள் பாட்டிகளுடன் அவர்களுடன் சேர்ந்து வாய் சிவக்க வெற்றிலை போட்டுக் குதப்பிக் கொண்டும்... ஜரோப்பிய வீதிகளையும் தாய் மண்ணின் ஒழுங்கைகளையும் தாண்டும் பொழுது அனைவரின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அவதானமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றேன்.

இந்த ஒன்பது வருடத்திலும் அனைவருடன் என் எழுத்துகள் எளிமையுடன் நட்புப் பாராட்டுவதற்கு காரணம் இது தான். மேலாக அவர்கள் அனைவரின் மனச்சாட்சிகள்தான் என் சிறுகதைகள் என பணிவு கலந்த பெருமையுடன் இதில் பதிவு செய்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

ஆம்! யாவும் கற்பனை அல்ல என்று அடைப்புக்குறிக்குள் போட முடியாத பதிவுகளே இந்தச் சிறுகதைகள்.

“பொய் சொல்லக் கூடாது என பாப்பாக்களுடன் மண்வீடு கட்டி விளையாடிவிட்டு பொய்களுடன் சமரசம் செய்தால்தான் நீ கல் வீட்டில் சுகமாக வாழுமுடியும்” என்ற புதியகிடைகளின் பக்கங்கள் என் கண்ணங்களில் அறையும் பொழுது கலங்கும் கண்களும், துடிக்கும் உதடுகளுமே பல கதைகளுக்கு கருவாகியுள்ளன என்பதனை நானரிவேன். அதன் பக்கங்களைக் கிழித்தெறியும் பாரிய பணி என் முன்னே உள்ளதாலோ என்னவோ அதிகமாக எழுதுகின்றேன் என்று எண்ணுகின்றேன்.

‘பாதகம் செய்தோரைக் கண்டால் மோதி மிதித்து விடு பாப்பா’ என்று அந்த முண்டாசுக்காரன் சொல்லிக்கொண்டு எண்ணுடன் காரில் பயணம் செய்கின்றான்.

எனக்குள் இதே சமுதாயக் கோபம் உடையவர்களுக்கு இவை பிடித்த படைப்புக்களாக தோன்றலாம்.

இவ்வாறான உலகமும் மனிதர்களும் உள்ளார்கள் என என் மற்றவர்களுக்கு அடையாளம் காட்டுகின்றேன்.

பூக்கள் அழகாகத் தெரிகின்றன - ஆனால், வேர்களை கறையான்கள் அரிக்கத் தொடங்கி விட்டன என்பதனையே இந்த எழுத்துகள் வெளியுலகத்திற்கு காட்டுகின்றன.

இனி வைத்தியர்கள், வாசகர்களான நீங்களே!

இந்தப் படைப்பை வெளிக்கொணர உதவிய விரிவுரையாளர் முனைவர். திரு. என். மணி (சரோடு), அதனை நூல் உருவில் கொண்டு வரும் பாரதி புத்தகாலயத்திற்கும், முன் அட்டையை நான் அமைப்பதற்கு தனது ஓவியத்தை அமைத்து தந்த என் நண்பன் ஓவியர் சௌந்தர் (இலண்டன்), காலம் சென்ற திரு. சிவ கௌதமனின் பாரியார், எழுத்துப் பிழை பார்த்து உதவிய ஓவியர் கஜரதி பாண்டித்துரை (வவுனியா) ஆகியோருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

மேலாக ‘எனது சங்கானைச் சண்டியன்’ நாவலையும் எனது மனைவியின் ‘இப்படிக்கு அன்புள்ள அம்மா’ நாவலையும் ஹிந்தியில் மொழிபெயர்புச் செய்ததுடன் எமது நூல்கள் இரண்டையும் டெல்கி

நேருபல்கலைக்கழகத்தில் வெளியிட்டு வைத்து பெருமை செய்தவர் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் ஜயா அவர்கள்.

அன்றிலிருந்து எமக்குக் குருவாகவும் தந்தையாகவும் இருந்து எம்மை வழிநடாத்திச் செல்லுகின்றார். அவரின் ஆசியுடனும் அணிந்துரையுடனும் இந்த தொகுப்பு வரவேண்டும் என விரும்பிய பொழுது அவரின் பல மொழிபெயர்ப்பு பணிகளுக்கு இடையே அதனை அளித்த அவருக்கு எம் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

இந்த ஒன்பது ஆண்டுகளும் மற்றைய தொகுப்புகளுக்கு போல் முதல் வாக்கியாகவும் முதல் விமர்சகியாகவும் விளங்கிய என் மனைவி திருமதி கலாநிதிக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகுக.

அன்புடன்
வி. ஜீவகுமாரன்

கணினிப் பகுதிப் பொறுப்பாளர்
ஓஸ்கெட் நகரசபை நீர்-வெப்பம் வழங்கலும் கழிவுநீர்
அகற்றலும் திட்டமிடல் பிரிவு - பெண்மார்க்
தமிழ்ப் பகுதிப் பொறுப்பாளர் - அரச நூலகம் - பெண்டார்க்
மொழிபெயர்ப்பாளர் (தமிழ் - ஆங்கிலம் - பெனிஷ்)
தொலைபேசி: 59 46 45 47
கைப்பேசி: 28 77 45 47
மின்னஞ்சல்: ; jeevakumaran5@gmail.com
இணையதளம்: www.jeevakumaran.com
முகநூல் : <https://www.facebook.com/jeeva.kumaran.18>

உள்ளே...

1. தவம்	15
2. சின்னத்தங்கமக்கா	24
3. சண்டியனும் சண்டிக்குதிரையும்	32
4. சாகித்திய மண்டலப் பரிசு	42
5. போராட்டம்	49
6. நானும் எனது திருமணமும்	57
7. இதற்காகத்தானா (?)	66
8. இரண்டு கண்கள்	74
9. இன்ரசிற்றி ரிக்கற்றின் விலை 1500	83
10. வயதுக்கு...	93
11. நிவேதாவும் நானும்!	100
12. விடியல்	111
13. வீடு	120
14. சிறையுடைப்பு	130
15. தோன்றாத்துணை	138
16. நிழல் வாழ்க்கை	144
17. பொரிவிளாங்காய்	153
18. கூவி	166
19. என்றும் அன்புடன்..	172
20. நிர்வாண மனிதர்கள்	182

தவம்

சரியாகப் பதின்மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு டென்மார்க்கில் இருந்து ஜேர்மனியில் வசிக்கும் தேவராஜா அண்ணையைப் பார்க்க இன்று போயிருந்தேன்.

அன்று 13-11-2002

இன்று 13-11-2015

தி க தி க ள் கூட ஏ தோ சொல் வி வைத்த மாதிரி அமைந்திருக்கிறீரன்.

13-11-2002 அன்று எனது மகள் ரேணுகா, தேவராஜா அண்ணையின் மகன் கோபி, சுவீடனில் வசிக்கும் என் நண்பனின் மகள் சுபா என ஐரோப்பாவில் வசிக்கும் 13 பிள்ளைகள் ஜேர்மன் பிராங்போட் விமான நிலையத்தில் இருந்து இலங்கை நோக்கிப் போன நாள் அது.

எல்லோருக்கும் 16-17-18 வயதுதான்.

தங்கள் தங்கள் உயர்தரக் கல்வி முடிய பல்கலைக்கழகம் செல்லுவதற்கு முன்பாக நாட்டிற்காக சேவை செய்ய என விரும்பி முன் வந்தவர்கள். பயணத் திகதி சரி.. பயணித்தவர்களின் எண்ணிக்கையும் சரி... 13 என அமைந்த பொழுது எனக்கும் என் மனைவிக்கும் அபசகுனமாகப்பட்ட பொழுதும் மற்ற எவர்க்கும் அது பற்றிய கவலை இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

அனைத்துப் பெற்றோரும் ஏதோ ஒரு வகையில் நாட்டுப் பற்றும் விடுதலை வேட்கையும் அதிகமாக கொண்டிருந்தவர்கள்.

சிலர் தங்கள் தங்கள் நாட்டில் பிரதம அமைப்பாளர்களாக அல்லது தீவிர செயற்பாட்டாளர்களாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் தான்.

ரேணுகா ஒரு வருடம் அங்கு போய் சேவை செய்யப் போகின்றேன் என்ற பொழுது மனைவி முற்றாக மறுத்து நின்றாள்.

நான் தான் “எங்கள் பிள்ளையை நாங்கள் அனுப்பாவிட்டால் எப்படி மற்றப் பிள்ளைகளை நாட்டுக்குச் சேவை செய்யக் கேட்பது” என்றும், “நாங்களே மற்ற பெற்றோர்களுக்கு முன்னுதாரணமாக நடக்க வேண்டும்” என்றும் சொல்வி அவளை அனுப்பி வைத்தேன்.

எங்கள் பிள்ளைகளின் கணினி அறிவும், அவற்றை அவர்கள் பாவிக்கும் துரிதமும் அங்கு தேவைப்பட்டது - மற்றவர்களுக்கு கற்பிக்கவும் சில சில கட்டமைப்புகளை வடிவமைக்கவும்.

ஆம்!

13-11-2002 அவர்கள் அனைவரையும் எயர்லங்கா காவிக்கொண்டு தாயகத்தை நோக்கிப் பயணமாகியது.

★

இப்போ பதின்மூன்று வருடங்கள் ஓடிவிட்டன.

ரேணுகா அடுத்த ஆண்டே திரும்பி வந்துவிட்டாள்.

வந்த ஆண்டும், அடுத்த ஆண்டும் ஊர்க்கதைகளையும் போர்க்கதைகளையும் கதைகதைகளாகச் சொல்லுவாள்.

ஆனால், அவருக்குத் தெரிந்த ‘களம்’ மட்டுப்பட்டதாகவே இருந்தது.

அவளது களப்பணி கணினியில் தகவல்கள் பதிவு செய்வதும்... வெவ்வேறு ரூபங்களில் அதனை மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு கணினியில் வடிவமைப்பதிலேயுமே இருந்திருக்கிறது.

அவருக்குத் தெரிந்ததை விட அதிகமான தகவல்களை நாங்கள் இணையத்தளங்களில் அறிந்து கொண்டிருந்தோம் என நினைக்கின்றேன்.

பின்பு அவரும் பல்கலைக்கழகமாக... பி.எஸ்.சி, எம்.எஸ்.சி, பி.எச்.டி என்று பத்தாண்டுகள் ஓடிவிட்டன.

பத்தாண்டு முடிவில் பெரிய ஒரு கொம்பணியில் மிகப்பெரிய பதவி கிடைத்தது.

மிகப் பெருமையாக இருந்தது.

பின்பு படிப்புக்கு ஏற்ற மாதிரி மாப்பிள்ளை... தொழிலுக்கேற்ற மாப்பிள்ளை... வடிவுக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளை... வயதுக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளை என எல்லா விதத்திலும் பார்த்துக் கொண்டு போக ஏதோ ஒன்றில் ஏதோ ஒன்று சறுக்கிக் கொண்டு போக.... அவளாகச் சொன்னதுதான், “கோபியைக் கேட்டுப் பாருங்கள்” என்று.

இலங்கை சென்ற பொழுது கோபியின் மேல் இருந்தது வெறுமனே ஈர்ப்பு என்று தான் எண்ணியிருந்ததாயும்... ஆனால், அதன்பின் கோபியுடன் நன்கு பழகும் வாய்ப்பு எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்றும்... இப்போ திருமணங்கள் வந்து... வந்து... தட்டி... தட்டிக் கழிந்து கொண்டு போகும் பொழுது, தான் கோபியை நினைத்துப் பார்ப்பதாயும் அவள் சொன்னாள்.

இதனை முதலிலேயே சொல்லியிருக்கலாமே என்று விட்டு என்பழைய டைரியைத் தேடி தேவராஜா அண்ணையின் தொலைபேசி எண்ணைக் கண்டுபிடித்தேன்.

2009ல் ஆயுதங்கள் மெளனமாக்கப்பட்டதன் பின்பு எங்களில் எவருக்கும் ஒருவருடன் ஒருவர் அதிகமாக தொடர்புகள் இருக்கவில்லை.

குறிப்பாக 2003ல் எங்கள் பிள்ளைகள் திரும்பி வந்த ஆண்டின் கிறிஸ்துமஸ் விழாவின் பொழுது அந்த 13 பிள்ளைகளும் சந்தித்துக் கொண்ட பொழுது ஒரு தடவையும், 2004ல் எங்கள் உறவினரின் திருமணத்திற்கு நானும் என் மனைவியும் ஜேர்மனியில் உள்ள ‘ஹம்’ அம்மன் கோவிலில் வைத்து தேவராஜன் அண்ணையையும் அவர் மனைவியையும் சந்தித்து சுகம்நலம் விசாரித்துக் கொண்டதன் பின் எந்தத் தொடர்பும் இருக்கவில்லை.

எனது கைத்தொலைபேசியில் அவரின் வீட்டு எண்ணுக்கு அழைத்தேன்.

அவரின் மனைவியே ரிசீவரை எடுத்தார்.

என்னை நான் அறிமுகம் செய்ய முதல் அவராகவே, “எனக்கு விளங்குது ரேணுகாவின் அப்பா” என என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டு தேவராஜா அண்ணையைக் கூப்பிட்டார்.

“சொல்லுங்கள் தோழர்”

இவ்வாறுதான் அவர் எல்லோரையும் அழைப்பது.

“இல்லை.. ரொம்ப நாட்களாக தொடர்புகள் இல்லாமல் இருந்து விட்டோம்.. இன்று ஞாபகம் வந்தது” என மழுப்பியபடியே தொடர்ந்தேன்.

ஊர் நிலைமைகள்... அண்மைய தேர்தல்கள்.. அப்படி இப்படி சுற்றி வந்து.. ரேணுகா கணினித்துறையில் பி.எச்.டி. வரை எட்டியதைச் சொல்லி விட்டு... சாடையாக ரேணுகாவுக்கும் திருமணம் பார்க்கத் தொடங்கியிருக்கின்றோம் என்ற செய்தியையும் காற்றுவாக்கில் அவர்காதில் போட்டபடி “கோபி எப்படி இருக்கிறார்?” எனக் கேட்டேன்.

மறுமுனையில் ஒரு சின்ன மெளனம்.

“அவர் நல்லாய் இருப்பார் என நம்புகின்றோம்”

அவர் குரல் கம்மியது.

எனக்கு ஏதோ தவறு நடந்துவிட்டது என விளங்கியது.

பின்பு அவராகவே தொடர்ந்தார்.

என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

கோபி மற்றப் பிள்ளைகளுடன் 2003ல் திரும்பி வந்தாலும் இங்கு பல்கலைக்கழகம் சென்று கொண்டே மின்னஞ்சல்கள் மூலமாகவும்

இணையத்தளம் மூலமாகவும் களப்பணி செய்து கொண்டே இருந்திருக்கின்றார்.

“2004 டிசம்பர் 24ல் சனாமி அனர்த்தம் வந்த பொழுது நான் சேர்த்துக் கொடுத்த ‘சனாமி நிதி’யையும் எடுத்துக் கொண்டு தைப்பொங்கல் அன்று எங்களோடை பொங்கல் சாப்பிட்டு விட்டு போனவன்தான்....” மீண்டும் அவர் குரல் கம்மியது.

எனக்கு தொலைபேசியில் அவரைத் தொந்தரவு செய்வது போலப்பட்டது.

“நீங்கள் இப்ப எதுவுமே சொல்ல வேண்டாம்... நாங்கள் இரண்டொரு கிழமைக்குள்ளை உங்களை வந்து சந்திக்கிறம்” எனக் கூற அவரும் “வாருங்கள்” என்று மௌனமாகத் தொலைபேசியை வைத்தார்.

சென்ற வாரம் வந்த மூன்று நாள் விடுமுறையில் நான், என் மனைவி, மகள் ரேணுகா மூவரும் காரில் தேவராஜன் குடும்பத்தைச் சந்திக்கப் போனோம்.

டென்மார்க்கில் இருந்து ஜேர்மனியில் உள்ள அவர்களின் நகருக்கு 8 மணித்தியாலக் கார் ஓட்டம்.

போகும் வழியெல்லாம் கோபியின் கெட்டிக்காரத் தன்மை பற்றியே ரேணுகா சொல்லிக் கொண்டு வந்தாள்.

களத்தில் பணியாற்றும் பொழுது தனக்கு அவிழ்க்க முடியாத எந்தக் கணினி முடிச்சையும் மிக இலகுவாக கோபி அவிழ்த்து விடுவானாம் என வியந்து கொண்டே வந்தாள்.

யாருக்கும் எந்த நேரத்திலும் இரவோ பகலோ என்று பார்க்காது உதவி செய்வானாம்.

அங்கு சென்ற 13 மாணவர்களில் மேலிடத்தின் அபிமானத்தை அதிகமாகப் பெற்றிருந்ததும் கோபிதானாம்.

அவனது அந்த நடத்தைகள்... திறமைகள்... ரேணுகாக்குள் சில நினைவுகளை.. எதிர்பார்ப்புகளை படர விட்டதில் எந்த தவறும் இருந்ததாக எனக்குச் சரி என் மனைவிக்குச் சரி படவேயில்லை.

நியாயமான விரும்பம்தான் அவருடையது.

அவர்கள் வீட்டின் வாசலை அடைந்த பொழுது பகல் ஒரு மனியாகி இருந்தது.

தேவராஜா அண்ணை அடையாளம் காணமுடியாத அளவுக்கு மாறியிருந்தார்.

பல வருடங்களாக சவரம் செய்யாத தாடி.

அவர் குரல் வேறு மிகவும் கட்டியிருந்தது.

எங்களைக் கண்டதும் அவர் கண்கள் வழியே கண்ணீர் ஓடியது.

மனைவி எந்தப் பெரிய மாற்றம் எதுவுமில்லாமல் அவ்வாறே இருந்தார்.

ஹோவின் நடுவில் கோபி தன் சகோதரர்களுடன் நின்று எடுத்த படம் பெரிதாக மாட்டப்பட்டு இருந்தது.

மேசையில் பலவிதமான உணவுகள் பரிமாறுவதற்குத் தயாராக இருந்தன.

யாரும் பெரிதாக ஏதும் கதைக்கும் மனோநிலையில் இருக்கவில்லை.

“வாங்கோ.. சாப்பிட்ட பின்பு பேசலாம்” என அவர் மனைவி அழைக்க நாம் மூவரும் போய் கைகால்களை அலம்பிக் கொண்டு வந்தோம்.

எல்லோருக்கும் நல்ல பசி.

தேவராஜா அண்ணையின் மனைவி பரிமாறத் தொடங்க ரேணுகாவும் எனது மனைவியும் அவருடன் இணைந்து கொண்டார்கள்.

தேவராஜா அண்ணை தனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த அலுமினியப் பாத்திரத்தை திறந்தார்.

அதனால் தாளித்த கொண்டல் கடலை.

அதனை அவராகவே எடுத்துத் தன் தட்டில் போட்டார்.

அவரின் தட்டில் ரேணுகா சோற்றைப் பரிமாறச் சென்ற பொழுது அவர் கை அதனைத் தடுத்தது.

“மகன் வந்த பின்புதான் தான் சோறு சாப்பிடுவது என்ற விரதத்தில் இருக்கிறார்”

எனக்கு ‘தீக்’ என்றிருந்தது.

“இத்தனை வருடங்களாகவா....”

“இல்லை... 2009 வைகாசியில் இருந்து”

“அதென்ன கணக்கு?”

அவரே தொடர்ந்தார்.

“சுனாமிக்கு உதவி செய்யப் போனவன் தான். பின்பு திரும்பி வரவே இல்லை. தனக்கு களப்பணி மிகவும் பிடித்துக் கொண்டது என்றும்.... தலைமைபீடும் தன்னைத் தம்முடனேயே இருக்கச் சொல்லி கேட்டதாயும்... தனது சேவை அவர்களுக்கு மிகவும் தேவை எனவும் உறுதியாகச் சொல்லிக் கொண்டான்.

கடவுளின் விருப்பமும் அதுவானால் அப்படியே இருக்கட்டும் என்று நாங்கள் இருவருமே சொல்லி விட்டோம்.

இரண்டு வருடங்களிற்குப் பிறகு... ஒரு பெண் போராளியுடன் ஒரு படத்தை அனுப்பியிருந்தான். மிகவும் வறுமையான குடும்பத்தில் இருந்து வந்த பிள்ளை என்றும்... தகப்பன் கால் இழந்தவர் என்றும்... இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவதாயும் எழுதியிருந்தான்.

நாங்களும் சம்மதம் தெரிவிக்க அந்தப் பிள்ளையும் இடைக்கிடை எங்களுடன் தொலைபேசியில் கதைக்கும்”

ரேணு காவி ன் கண்கள் கலங்கிக் கொண்டு வந்ததை அவதானித்தேன்.

சோற்றுக்குள் கை கொண்டு போனவள். எழுந்து ரொயிலற் பக்கம் போனாள்.

“போர் தொடங்க எங்களுக்கும் பதட்டம் அதிகமாயிட்டுது. ஒரு இரண்டு மாதமாய் எந்த தொடர்பும் இல்லை.... கடைசியாக அந்தப் பிள்ளையோடை வெளியில் வந்து நின்று ஒருநாள் கதைத்தவன். அவளைத் தான் வெளியே கொண்டு வந்து விட வந்ததாயும்... அதன்பின்பு கட்டாயமான பணி ஒன்றைச் செய்வதற்கு திரும்பிப் போக இருப்பதாகவும் சொன்னான். தாய், “வேண்டாம் ராசா”, என எவ்வளவோ கெஞ்சினவா. ஆனால் அவன் கேட்கவில்லை...”

“பிறகு” நான் கேட்டன்.

★

“எல்லாம் முடிஞ்ச பிறகு அவனை அந்தப் பிள்ளையின் தோழி தடுப்புமுகாமுக்குள் கண்டதாம் எனச் செய்து வந்தது. எங்களுக்கு வயிற்றிலை பாலை வார்த்தை போல இருந்தது.... ஆனால் அதுக்கு பிறகு எந்த தொடர்பும் இல்லை.”

அவரின் மனைவி தொடர்ந்தார்.

“எத்தனையோ பேரைப் பிடித்து என்னென்ன வழிகளில் எல்லாம் முயற்சித்துப் பார்த்தோம். ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. எந்தச் சாத்திரியிட்டை கேட்டாலும் அவன் இருக்கிறான் என்றுதான் சொல்லினாம். இவரும் அவன் வந்தால்தான் கோயிலுக்கு வைசச் நேர்த்திக்கடனுக்கு தாடி வழிக்கிறது என்றும் பிள்ளையோடை இருந்து சோறு சாப்பிடுறது என்று விரதம் இருக்கிறார்”

“இது விரதம் இல்லை... தவம்!... ஆறு வருடங்களாக சோற்றைக் கைகளால் தொடாத தவம்!” என என் மனம் சொல்லிக் கொண்டது.

“அந்தப் பிள்ளை?” ரேணுகா கேட்டாள்.

தாயாரின் கண்கள் கலங்கியன.

“ஆறு வருடம் அந்தப் பிள்ளையும் காத்திருந்ததுதான். தகப்பன் தாய் நெருக்கின்மாம் என ஒருநாள் டெவிபோனிலை அழுதது”

நாங்கள் மூவருமே அவரைப் பார்த்தோம் - பதில் என்னவென்று.

“நீ உன் வாழ்க்கையை இனி வீணாக்காதே என்று கல்யாணச் செலவுக்கு காசும் அனுப்பி வைச்சம்”

தேவராஜா அண்ணையிலும் அவர் மனைவியிலும் வைத்திருந்த மதிப்பு இன்னமும் கூடியது.

“இனி என்றை பிள்ளை வந்து அவளைத் தேடேக்கைதான் அவன் பரிதவித்துப் போவான்”.... இவ்வளவு நேரமும் கல்லூப் போலை கதை சொல்லிக் கொண்டு இருந்த தேவராஜா அண்ணை உடைந்து அழுத்தொடங்கினார்.

அவரின் கைகளை இறுக்கமாக நான் பற்றிக் கொண்டேன்.

எல்லோருக்குமே ஒரு இறுக்கமான நிலை!

★ ★ *

அன்றிரவு அங்கேயே தங்கி விட்டு அடுத்தநாள் காலையில் கிளம்ப ஆயத்தமானோம்.

அன்றிரவு யாரும் பெரிதாக நித்திரை கொண்ட உணர்வு இல்லை.

தூக்கத்திற்கும் விழிப்புக்கும் இடையில் நடந்து கொண்டிருப்பது போல இருந்தது.

காலையில் அவர் ரவைக்கஞ்சி குடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

எங்களுக்கு பேக்கரியில் பான் வாங்கிருந்தார்கள். பட்டர், சீஸ், ஜாம் இத்தியாதிகள்.

தொலைபேசி ஒன்று வந்தது.

மறுமுனையில் யாரோ கடினமாகப் பேசுவது கேட்டது.

அவரின் முகம் மாற அவரின் மனைவி தொலைபேசியுடன் அப்பால் செல்லுமாறு சைகை காட்டினார்.

அவர் போய் விட்டு பத்து நிமிடங்களின் பின்பு தொங்கிய தலையுடனும் தன்னை மறைத்த ஒரு புன்னகையுடனும் வந்தமர்ந்தார்.

“சொல்லுங்கோ... என்ன பிரச்சனை?” நான் தான் கேட்டேன்.

அவர் கண்கள் கலங்கியன.

அவர் தயங்கினார்.

“எங்கடை ஆட்களின்டை இலட்சணத்தையும் சொல்லுங்கோவன்” மனைவி ஆவேசப்பட்டாள்.

எங்கள் மூவருக்கும் எதுவும் விளங்காது ஒருவரையொருவர் பார்த்தோம்.

“தம்பியைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கும் பொழுது இப்போ டெலிபோன் எடுத்தவர்தான் தனக்கு யாரையோ தெரியும் என்றும் இருபது இலட்சம் கொடுத்தால்... அதாவது 13 ஆயிரம் யூரோக்கள்... தம்பியன் எங்கள் வீட்டு வாசலில் நிற்பான் என்று பேரம் பேசினவர். என்னட்டை கிடந்தது... இவளிட்டை இருந்த நகைகள் எல்லாம் சேர்த்து 10 ஆயிரம் யூரோக்கள் கொடுத்தம். மிகுதி 3 ஆயிரம் யூரோக்களையும் ஒரு மாதத்துக்கை தாறம் எண்டம்”

“இப்ப ஒரு வருடம் ஆச்சு... தம்பியனும் வரேல்லை... அந்த 3 ஆயிரம் யூரோவும் குடுபடலேல்லை... அவங்கடை திட்டும் முடியேல்லை... தான் பினை நின்டதுக்கு தான் கடனைப் பொறுக்க ஏலாதாம்.... இனியும் காலம் கடத்தினால் வட்டி வேறு தரவேணுமாம்.... நாங்கள் என்ன செய்யறது. அரசாங்கத்தின்றை பிச்சைக்காசிலை இருந்து கொண்டு பிள்ளையையும் நாட்டுக்கு குடுத்துப் போட்டு இருக்கிறம்”

இப்படியும் மனிதர்களா என மனம் என்னையே கேள்வி கேட்டது.

யாரும் எதிர்பார்த்திராத வகையில்...

“நான் தாறன் அங்கிள்!”

ரேணுகா சொல்ல எல்லோரும் வாய்டைத்துப் போனோம்.

“அவள் என் பிள்ளைதான்” என என் மனம் பெருமைப்பட்டது.

“டென்மார்க் போனவுடனேயே உங்களின்டை அல்லது அந்த ஆளின்டை பெயருக்கு காசை றான்சர் பண்ணி விடுகிறன்.”

“அவர் என்ன வேலை செய்யுறார்” என் மனைவி கேட்டாள்.

“அவரும் எங்களைப் போலை பிச்சைக்காசிலைதான் இருக்கிறார். ஆனால் முன்பு வேறு ஒரு அமைப்பில் இருந்து பிறகு எங்கடை அமைப்பில் வந்து வேலை செய்தவர். அதனால் வந்த அறிமுகம்தான் அது. இப்ப எங்கடை நகரத்துக்கு தமிழ்ச் சங்கத்துக்குத் தலைவராய் இருக்கிறார். வட்டி, சீட்டுகள் என்று நல்ல காச பணத்தோடை இருக்கிறார். யாரை நம்புறது? யாரை நம்பாமல் விடுவது?” தேவராஜா அண்ணை சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தார்.

பின்பு நான் சரி.. என் மனைவி சரி.. ரேணுகா சரி... எதும் பேசவில்லை.

விரைவுப் பாதையில் எங்கள் கார் டென்மார்க்கை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

120 வேகத்தில் ஓட வேண்டிய வீதியில் ரேணுகா 150ல் ஓட்டிக் கொண்டு இருந்தாள்.

சில இடங்களில் இன்னும் அதிகமாக...!

ரேணுகா என்ன நினைத்துக் கொண்டு காரை ஓட்டிக் கொண்டு இருந்தாளோ எனக்குத் தெரியாது.

ஏந்தச் சாத்திரங்களிலும் நம்பிக்கையில்லாத என்னை, 13 என்ற ஒரு எண்ணும்... தேவராஜா அண்ணை பற்றிய எண்ணங்களும் நிறைத்திருந்தன.

“போர் முடிந்து விட்டது என்று எப்படி ஒரு பொய்யைத் திரும்ப திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றோம்”

முன் சீற்றில் ரேணுகாவுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த நான் திரும்பி, பின் சீற்றில் இருந்த மனைவியைப் பார்த்தேன்.

அவள் தூக்கத்தில் அலட்டிக் கொண்டு இருந்தாள்.

“பிள்ளை ஏதாவது இடத்திலை நிப்பாட்டு... அம்மாவை எழுப்பி தண்ணி, சோடா ஏதும் குடுத்திட்டுப் பிறகு போகலாம்”

அடுத்து வந்த சுவது கிலோ மீற்றரில் கார் தன் வேகத்தைக் குறைத்தது.

“என் மெதுவாயைப் போறியள்” என் மனைவிதான்.

தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்து விட்டாள் போலும்.

“இதிலை கொஞ்ச நேரம் நின்று தண்ணி குடித்து சாப்பிட்டு விட்டு போவமம்மா” ரேணுகா வீதியில் இருந்து கண்களை விலத்தாமல் தாய்க்குப் பதில் சொன்னாள்.

“தேவராஜா அண்ணையையும் கூப்பிடு!... கொஞ்சம் சோறு குடுப்பம்... பாவம் அவர்...சாப்பிடாமல் தவமிருக்கிறார்”

மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அவள் இன்ன மும் தூக்கத்தில் இருந்து முற்றாக எழுந்திருக்கவில்லை.

சின்னத்தங்கமக்கா

எனக்கு என்னைப் பற்றி யோசிக்கும் பொழுதெல்லாம் ஐரிஸ் எழுத்தாளர் ஜேம்ஸ் ஜோய்லின் ஞாபகமும் அவர் எழுதிய ‘வெள்ளம்’ என்ற சிறுகதையும் ஞாபகத்திற்கு வந்து வந்து போகும்.

அந்தச் சிறுகதையில் வரும் பேராசிரியர் மிகவும் தற்பெருமை கொண்டவர். அவரை விட ஏழையான... ஆனால் அவரை விட மிகவும் அழகான அவர் மனைவியின் மனதில் இடம் பெற்றிருந்த இறந்துபோன ஒரு ஏழைப் பள்ளித்தோழன் பற்றி அறியும் பொழுது... அவர் தன்னைச் சுற்றி எழுப்பியிருந்த கோட்டை கொத்தாங்கள் எல்லாம் உடைந்து சிதறிவது போல் உணர்ந்தது போலவே எனக்கும் நேர்ந்தது.

பல தடவைகள் எனக்கு என் மனைவி சொல்லிக் கொண்டே வந்திருக்கின்றாள் “உங்கள் கல்வியும் உங்கள் வாழ்வனுபவமும் உங்களுடையது மட்டுமே. அதனை வைத்துக் கொண்டு நீங்கள் மற்றவர்களின் வாழ்க்கையை அளக்காதீர்கள்” என்று.

ஆனால் இந்த “நான்” அதுகளை எல்லாம் கேட்காது.

காலை தொடங்கி மாலை வரை பல்கலைக்கழகத்தில் மனோத்துவப் பிரிவு வகுப்புகளும்....

பின்பு வீட்டுக்கு வந்தாலும் அரசியல் வாதிகளினதும், இலக்கியகர்த்தாக்களினதும் சந்திப்புகளும், ஊர் பொது விடய வேலைகளும் என ஒரு நாளின் 24 மணித்தியாலங்களும் காலில் சில்லைக் கட்டிக் கொண்டு ஓடி விட... மறுநாட் காலை வந்து எழுப்பும் - கடிகார ஒலி மூலம்.

குசினிக்குள் தோசையைச் சுட்டுக் கொண்டோ... அல்லது இடியாப்பத்தைப் பிழிந்து கொண்டோ அவளும் அன்றைய வீட்டு வேலைகளை அடுக்கிக் கொண்டே இருப்பாள்.

நானும் பத்திரிகையில் இருந்து கண்களை வெளியே எடுக்காது கடைசியாக “சிதம்பர அண்ணையிட்டை சொல்லிச் செய்” என்று விட்டு குளிப்பதற்காக கிணற்றிடப் பக்கம் எழுந்து போய் விடுவன்.

அவனும் “நான் உங்களைக் கட்டினானா அல்லது சிதம்பர அண்ணையைக் கட்டினானா?” என செல்லமாகக் கோபித்தபடி மதியச் சாப்பாட்டுப் பாசலைத் தந்தபடி வாசலுக்கு வந்து...“கவனமாய் காரை ஒட்டிக் கொண்டு போப்பா” என டிரைவரிடம் சொல்லியபடியே என்னை வழி அனுப்புவாள்.

சிதம்பர அண்ணை எங்களுக்கு தூரத்து உறவு.

99 இடப்பெயர்வுடன் எங்கள் வீட்டுப் பின் காணியில் உள்ள கொட்டில் வீட்டில் சின்னத்தங்கமக்கா என நானும் என் மனைவியும் அழைக்கும் தனது மனைவி சின்னத்தங்கத்துடனும் மகள் கார்த்திகாவுடனும் வசிக்கின்றார்.

முன்பு நான் ரியூசன் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக போடப்பட்டிருந்த பெரிய தென்னோலைக் கொட்டில் அது.

சுற்றிவர மண்ணினால் அரைக்குந்து போடப்பட்டிருந்தது.

போர்க்காலத்தில் ஒருநாள் ஆழி சுற்றி வளைத்து ஒரு மாணவனைக் கைது செய்து கொண்டு போன பின்பு அந்த வீட்டு ரியூட்டரிக்கு மூடுவிழா நடாத்தி விட்டேன்.

வளவில் நின்ற தென்னை மரங்களில் இருந்து காவோலைகள் விழும் பொழுது... தானே சேகரித்து ஒன்றிரண்டாய்ப் பின்னிச் சேர்த்து... பின்பு ஆட்களைப் பிடித்து மேய்ந்து அந்தக் கொட்டிலை அழிந்து விடாமல் என் மனைவி பாதுகாத்து வந்தாள்.

பின்பு அவர்கள் வந்து அதற்குச் சுவர்கள் எழுப்பி, படுக்கை அறையாகவும் மிகுதியை முன் விறாந்தையாகவும், தாழ்வாரத்தைப் பக்கப்பாட்டாக இறக்கி குசினியாக்கியும் அங்கேயே வாழ்கிறார்கள்.

பகலில் அச்சுக்கூடத்தில் வேலை அவருக்கு. பின்னேரத்தில் வீட்டைச் சுற்றியிருந்த இரண்டு ஏக்கர் காணியையும் தன் விருப்பத்தின்படியே தோட்டமாக்கித் தானே கவனித்துக் கொண்டார்.

நான் சரி.. மனைவி சரி எதுவும் சொல்வதில்லை.

காலையில் சரி அல்லது மாலையில் சரி தோட்டத்தில் இருந்து ஏதாவது கொண்டு வந்து தருவார். அதிகமாக விளைபவற்றை சந்தையில் கொண்டு போய் விற்பார்.

குத்தகை மாதிரி ஏதாவது தரவோ என இரண்டொரு தடவை கேட்ட பொழுது நாங்கள் இருவரும் வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டோம்.

சிதம்பர அண்ணைக்கு ஒரே மகள் கார்த்திகா. உயர்தரம் இரண்டாவது வருடம் படிக்கின்றாள். மகளை என்னை மாதிரி பெரிய படிப்பு படிப்பித்து விரிவுரையாளராக்க வேண்டும் என்பது தான் அவர்களாவு.

அவரின் மனைவி பெயரில் இருந்த தங்கம் அந்த அம்மாவின் குணத்திலும் இருந்தது. என் மனைவியின் வலது கை. நான் வேலைக்குப் போன பின்பு வீட்டுக்கு வந்து என் மனைவிக்கு வேண்டிய அத்தனை உதவிகளையும் செய்து கொடுத்துவிட்டுத்தான் பின் தனது வீட்டுக்குப் போய் உலை மூட்டுவா.

எந்தப் படிப்பறிவும் இல்லாத பாமரத்தன்மை கொண்ட சின்னத்தங்கக்காவின் மீது எப்போதும் என் மனைவிக்கு இனம் புரியாத பாசம் இருந்து கொண்டே இருந்ததை நான் நன்கு அறிவேன்.

அதேமாதிரித் தான் சிதம்பர அண்ணையும். எங்கள் வீட்டிற்கு என்ன என்ன தேவையோ அதனை என்னை விட நன்கு உணர்ந்து அத்தனையையும் என் மனைவிக்கு ஒத்தாசையாக செய்து கொடுப்பார்.

சென்ற ஆண்டு இறுதியில் எங்கள் மூத்த மகனின் கலியாணம் இலண்டனில் நடந்த பொழுது நானும் என் மனைவியும் எவ்வளவே சொல்லியும் கேளாமல், திருமணத்திற்கு வரவழைத்திருந்த அத்தனை விருந்தினருக்கும் சின்னத்தங்கமக்கா பயற்றம் பணியாரம் - பருத்தித்துறை வடை - ரவை லட்டு என அத்தனையும் செய்து எங்களிடம் கொடுக்க, அவர் அவற்றை கொழும்பு விமானநிலையம் வரை எடுத்து வந்து தந்து வழி அனுப்பி வைத்தவர்.

எம்மிடம் ஒரு காசு கூட வாங்கவில்லை.

அத்தனைக்கும் நன்றிக் கடனாக அவர்களின் மகளின் கல்யாணத்திற்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று நானும் மனைவியும் பேசிக் கொள்வோம்.

இலண்டனில் என் மகன் வாங்கித் தந்த ஐபோனை மட்டும் அவர்கள் மகளுக்கு கொடுத்திருந்தோம்.

அவளுக்கும் அவர்களுக்கும் அது மிகவும் சந்தோசம்.

“உதை வாங்கித்தந்து அவைதான் உன்னைப் பழுதாக்கிப் போட்டினம். அதுக்குள்ளையே தலையை புதைச்சக் கொண்டு 24 மணித்தியாலமும் இரு”, என சின்னத்தங்கம்மக்காவின் ஏச்சு கார்த்திகாவுக்கு விழுவது சிலவேளை கேட்கும்.

இப்போதும் நேர்வேயில் உள்ள என் இரண்டாவது மகனின் திருமணத்தை இலங்கையிலேயே செய்யும் படியும் தாமே அனைத்தையும் முன்னின்று நடாத்தி தருவதாயும் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

எனது படிப்பு, தொழில், சமூக அந்தஸ்து காரணமாகவோ என்னவோ அதிகம் அவர்கள் என்னிடம் பேசமாட்டார்கள். எனக்கோ அவர்களுடன்

பேசுவதற்கு எந்த சங்கோஜமோ தயக்கமோ இல்லாவிட்டாலும் ஆறுதலாக இருந்து பேசுவதற்கு சரி... பழகுவதற்கு சரி நேரம் இருப்பதில்லை.

எல்லாம் என் மனைவியுடன் தான்.

அவள் மூலம் தான் எனக்கு அவர்களது புதினங்கள் வரும் - இரவில் அல்லது அதிகாலையில்!

ஒருநாள் என் மனைவியே கேட்டாள். ‘கார்த்திகா’ நன்கு படித்து மேலே உயர்ந்த நிலைக்கு வந்தால் எங்கள் இரண்டாவது மகனுக்கு திருமணம் செய்து வைக்கலாமா என்று.

அவளிடம் இருந்து அப்படி ஒரு கேள்வி வரும் என நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தேன்.

அவள் தன் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்திலை கல்யாணம் என்பது இரண்டு குடும்பங்கள் சம்மந்தப்பட்ட விடயம் என்பதை நீ மறந்திடாதை” என்று சொல்லி விட்டு பல்கலைக் கழகம் போய்விட்டேன்.

வழி அனுப்ப வந்த அவளின் கண்கள் மட்டும் கலங்கியிருந்தது போல இருந்தது இன்றும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கு!

★ ★ ★

ஒரு நாள் நான் வேலையால் வரும் பொழுது சிதம்பரம் அண்ணையின் வீட்டிற்கு அதிகம் பேர் வந்திருந்தார்கள்.

அனைவரினது முகங்களிலும் மகிழ்ச்சி தெரிந்தது.

என்ன எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த மனைவி, நான் காரால் இறங்கி வீட்டிற்குப் போக முதலே கார்த்திகா உயர்தரப் பரீட்சையில் அதிக புள்ளிகள் எடுத்திருந்தாள் என்ற கற்கண்டுச் செய்தியைச் சொன்னாள்.

எனக்கும் மிக மகிழ்வாக இருந்தது.

சமூக முன்னேற்றம் சரி.. சமத்துவம் சரி... கல்வியால் மட்டுமே சாத்தியம் ஆகும் என தினம் தினம் வகுப்பெடுக்கும் எனக்கு கார்த்திகா சாட்சிக் கையெழுத்துப் போட்டது போல இருந்தது.

“நான் இதை அவருக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கட்டா” என, தன் கழுத்தில் இருந்த சங்கிலியை காட்டிக் கேட்டாள்.

புன்னகையாலேயே அவருக்கு என் சம்மதத்தைச் சொன்னேன்.

அவரும் என் கையை மிகவும் அழுத்தித் தன் நன்றியை எனக்கு தெரிவித்தாள்.

அவர்கள் வீட்டிற்குப் போன பொழுது எல்லோரும் எழுந்து நின்று எங்களுக்கு மரியாதை செலுத்தி வரவேற்றார்கள்.

கார்த்திகா ஓடி வந்து என் மனைவியைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

மனைவி தன் தங்கச் சங்கிலியை தன் கழுத்தில் இருந்து கழற்றிக் கார்த்திகாவுக்கு அணிந்த பொழுது சின்னத்தங்கமக்காவின் கண்களில் கண்ணீர் ஓடியது.

சிதம்பர அண்ணை எங்களை நன்றியுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

அதனைத் தொடர்ந்து தினமும் நான் பல்கலைக்கழகத்தால் வந்து தேநீர் குடித்த கையோடு அவர்கள் மூவரும் வந்து எந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் என்னமாதிரியான வசதிகள்... என்ன மாதிரியான படிப்புகள்.. அவற்றின் காலங்கள்.. எதிர்காலங்கள்... தொழில் வாய்ப்புகள் என அனைத்துப் பற்றியும் விசாரிப்பார்கள்.

கடைசியாக யாழ். பல்கலைக்கழகத்திலேயே அவளது படிப்பைத் தொடர்வது என்றும்... தினமும் சென்று வருவது சிரமமாக இருக்கும் என்பதால் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அண்மையில் தங்கிப் படிப்பது என்றும்... என் கண்காணிப்பு அவருக்கு பல்கலைக்கழகத்தில் இருப்பது பாதுகாப்பு என்றும் நம்பியதால் அதுவே முடிவானது.

அதிகமாக திங்கள் காலைகளில் அவள் என்னுடனேயே பல்கலைக் கழகத்திற்கு வருவாள்.

வெள்ளி மாலைகளிலும் என்னுடனேயே திரும்பி வருவாள்.

ஏதாவது காரணத்தால் சனி ஞாயிறுகளில் அவள் வீட்டை வர முடியாதிருந்தால் சின்னத்தங்கமும் சிதம்பர அண்ணையும் மூட்டை முடிச்சுகள் நிறைய சாப்பாட்டுச் சாமான்கள், வளவிற்குள் உள்ள பழவகை அனைத்துடனும் அங்கு போய் விடுவார்கள்.

என் மனைவி அடிக்கடி என்னைச் சீண்டுவாள், “நீங்களும் தான் எப்பிடி உங்கடை பிள்ளைகளை இலைண்டனுக்கும் நோர்வேக்கும் அனுப்பி போட்டு எப்பிடித்தான் இப்பிடி இருக்கிறியளோ” என்று.

“அப்பா அம்மா பாசம் என்பது சாப்பாட்டிலை காட்டுறதில்லை” என அவள் வாயை அடைத்துப் போடுவேன்.

அவரும் வழிமை போல திருப்பி எதுவும் கதைப்பதில்லை.

★★★

அடுத்த ஆண்டு திருவெம்பாவை நேரம்.

ஜூரோப்பாவில் கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறை நேரம்.

சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எங்களுக்கு அதிர்ச்சி வைத்தியம் தருவதற்காக இளையவன் நோர்வேயில் இருந்து வந்திருந்தான்.

ஆனியில் படிப்பு முடிய சம்மர் லீவுக்கே வருவான் என நினைத்திருந்தோம்.

அவன் வந்து தொடக்கம் சின்னத்தங்கமக்கா காலையில் ஏதாவது பலகாரம் அவனுக்கும் எங்களுக்கும் செய்து கொண்டு வந்து தருவா.

மிகச் சங்கடமாய் இருக்கும்.

சொன்னாலும் கேட்கமாட்டா.

எனது மனைவி அவனைத் துளைத்தெடுத்துக் கொண்டு திரிந்தாள், “உனக்கு ஏதாவது தமிழ்ப் பெட்டையள் இருக்கா?... நோர்வேப் பெட்டையள் இருக்கா?” என்று.

அவன் என்னைப் போல் அதிகமாக கேள்விகளுக்கு புன்னகைத்துக் கொண்டே செல்வான்.

“உங்களை மாதிரிப் பெற்று வைச்சிருக்கிறியள்” என எனக்கும் இரண்டு திட்டு விழும்.

அதற்கும் என் பதில் புஞ்சிரிப்புத்தான்.

எனக்கு மனதிற்குள் ஒரு சின்ன பயம் - என் மனைவிக்கு இப்போதும் “கார்த்திகா கனவு” இருக்கா என்று?

ஆனால் அதைப் பற்றி ஏதும் அவளிடம் பேசவில்லை.

கிறிஸ்துமஸ் முடிந்து புதுவருடத்திற்கு முதல்நாள்... வெளியே போய்ச் சாப்பிட்டு விட்டு வந்தால் நன்றாய் இருக்கும் என என் மகன் அபிப்பிராயப்பட யாழிப்பாண ரவுணில் உள்ள “ரில்கோ” ஹோட்டலுக்குச் சென்று வெவ்வேறு நூடில்ஸ் வகைகளை வரவழைத்துச் சாப்பிட்டோம்.

பில்லைப் பார்த்ததும் மனைவி பயந்து விட்டாள்.

“இதைவிட சின்னத்தங்கமக்காவின் சாப்பாடு ருசி” எனத் தொடங்கி விட்டாள்.

எனக்கு “காக்கா முட்டை” பட ஞாபகம் வந்தது.

“அம்மா அடிக்கடி கதைக்கிற சின்னத்தங்க அன்றியின் மகள் கார்த்திகா அவளைவு வடிவா?” அவன் கேட்க எனக்கு ‘திக்’ என்றது.

“இலட்சமியடா” எனப் பயந்து கொண்டே சொன்னாள் மனைவி.

நான் ஏதும் சொல்லவில்லை.

“இன்றைக்கு பின்னேரம் அவள் வீட்டை வருவாள்.... அந்தப் பிள்ளைக்கும் இந்த சாப்பாட்டு பாசல் ஒன்று வாங்கிக் கொண்டு போவமா?”

அவனுக்கு பதிலும் என்னிடம் ஆலோசனையும் கேட்டாள்.

“இல்லை... அவை மூன்று பேருக்கும் வாங்குவோம்”

அவள் கண்கள் சிரித்தன.

★★★

வீட்டை கார் நெருங்க சிதம்பரன் னை வீடு அல்லோலகல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நானும் மகனும் தயங்கியபடி எங்கள் வீட்டு வாசலில் நிற்க, ஒடிட வந்த சின்னத்தங்கமக்கா என் மனைவியைக் கட்டிக் கொண்டு அழுத்தொடங்கினா.

“கார்த்திகா நாலுமாதக் கற்பமாம்... பேஸ் புக் தொடர்பாம்... பொடியன் இலண்டனில் பெரிய வியாபாரியின் மகனாம்... ஒவ்வொரு 3 மாதத்துக்கு ஒருமுறை வியாபார விடயமாக இலங்கை வந்து போகிறவனாம்”

அன்று முழுக்க சிதம்பர அண்ணையின் வீடு சாவீடு போலத்தான்.

எந்தச் சட்டி எப்போது கருகும்?... எங்கு அவல் கிடைக்கும் மெல்லுவதற்கு?? எனக் காத்திருந்த அனைவருக்கும் அன்று நல்ல தீனி!

நாங்கள் மூவரும் கூட ஒருவருடன் ஒருவர் நன்கு பேசிக் கொள்ளவில்லை.

ஏதோ ஒரு சோகம் அதிகமாக அழுத்திக் கொண்டு இருந்தது.

அன்றிரவு ஊர் எல்லாம் பட்டாசு கொளுத்தி மகிழ்ந்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

நாங்கள் எதுவும் கொண்டாடவில்லை.

அடுத்தநாள் அதிகானையிலேயே சிதம்பர அண்ணையும் சின்னத்தங்கமக்காவும் அழுது வீங்கிய முகத்துடன் வந்தார்கள்.

யாருடன் யார் என்ன ஏது கதைப்பதென்று புரியவில்லை.

மனைவி தேநீர் கொடுக்க மெளனமாக சூடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த மெளனம் என்னை என்னவோ செய்தது.

இந்தக் கர்ப்பவிடயம் ஒரு மாதம் அல்லது இரண்டு மாதங்களுக்கு முதல் தெரிந்திருந்தால் அதனைக் கலைத்துவிட்டு கார்த்திகாவின் படிப்பு முடிந்த பின்பு, அவர்கள் காதல் உண்மையான காதல் என்றால் எல்லோரின் சம்மதத்துடனும் திருமணத்தைச் செய்து கொடுத்திருக்கலாம் என் என் அறிவு சொன்னது.

மனதும் அதனை ஆமோதித்தது.

அங்கு நிலவிய மெளனத்தைக் கலைக்கும் பொருட்டு சிதம்பர அண்ணையிடமும் சின்னத்தங்கமக்காவிடமும், “இப்போ நாலு மாதமாய்ப் போயிட்டுது... இனி ஒன்றுமே செய்ய ஏலாது... ஒரு மாதம் அல்லது இரண்டு மாதம் என்றால் ஏதாவது செய்திருக்கலாம்.....” என நான் சொல்லி முடிக்கவில்லை.... சின்னத்தங்கமக்கா ஆவேசப்பட்டபடி....“தம்பி! அதுக்கும் நான் விட்டிருக்கமாட்டன். அதுவும் ஒரு உயிர்தானே...”. சொல்லி முடித்த பின்பும் அவாவின் மூச்சு மேலும் கீழும் வாங்கியது.

நான் உறைந்து போனேன்.

என் கன்னத்தில் அறைந்தது போல இருந்தது.

★ ★ *

எனக்கு என்னைப் பற்றி யோசிக்கும் பொழுதெல்லாம் ஐரிஸ் எழுத்தாளர் ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸின் ஞாபகமும் அவர் எழுதிய ‘வெள்ளம்’ என்ற சிறுகதையும் ஞாபகத்திற்கு வந்து வந்து போகும்.

அந்தச் சிறுகதையில் வரும் பேராசிரியர் மிகவும் தற்பெருமை கொண்டவர். அவரை விட ஏழையான... ஆனால் அவரை விட மிகவும் அழகான அவர் மனைவியின் மனதில் இடம் பெற்றிருந்த இறந்துபோன ஒரு ஏழைப்பள்ளித் தோழன் பற்றி அறியும் பொழுது... அவர் தன்னைச் சுற்றி எழுப்பியிருந்த கோட்டை கொத்தளங்கள் எல்லாம் உடைந்து சிதறுவது போல் உணர்ந்தது போலவே எனக்கும் நேர்ந்தது.

பல தடவைகள் எனக்கு என் மனைவி சொல்லிக் கொண்டே வந்திருக்கின்றாள் “உங்கள் கல்வியையும் உங்கள் வாழ்வனுபவமும் உங்களுடையது மட்டுமே. அதனை வைத்துக் கொண்டு நீங்கள் மற்றவர்களின் வாழ்க்கையை அளக்காதீர்கள்” என்று.

ஆனால் இந்த “நான்” அதுகளை எல்லாம் கேட்காது.

★ ★ *

3

சண்டியனும் சண்டிக்குதிரையும்

வீ மானம் இலங்கையில் இருந்து டென்மார்க்கிற்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் தவறியது தொடக்கம் நேற்று மாலை எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் நடந்த அனைத்தையும் மனது சுய விசாரணை நடத்திக் கொண்டு வந்தது.

★ ★ *

நீயில்லாது விட்டால் இந்த உலகமே இல்லை என்றிருந்து....

நீயும் நானும் வாழ்ந்தது போல எவரும் வாழ வில்லை என்றிருந்து....

நீயில்லாத உலகத்தில் இயற்கை சீக்கிரமாக என்னை அழைத்துக் கொண்டு போய்விடும் என்றிருந்து...

பூவுடனும் பொட்டுடனும் மார்பில் வந்த ஒரு சிறுகட்டியுடனும் அவள் போன பின்பு இன்னமும் நான் உயிர்வாழ்கின்றேன் என்பது தான் நிஜம்.

ஐந்து வருடக் காதல்... வீட்டை விட்டு ஓடி விடக்கூடாது என்ற போராட்டங்கள்.... வெளிநாட்டுக்கு வந்ததால் மாப்பிள்ளை என்ற கெளரவும்.... மிகச் சிறப்பாக செல்லச் சந்திதியில் திருமணம்..... ஈர் ஐந்து வருட தாம்பத்தியம்... இதில் பிள்ளை வரம் கேட்டு மீண்டும் தென்னிந்தியாவில் கோயில்களுடனும்... மகப்பேறு மருத்துவநிலையங்களுடனும் மூன்று நான்கு வருடங்கள் கழிந்தது போக.... மிகுதியான காலகட்டத்தில் இவர்கள் இல்லாத காலத்தில் இவர்களின் சொத்துகள் யாருக்கு என்ற அன்பான உறவுகளின் கேள்விகளுடனும் அக்கறையுடனும் கழிய....அவளுடனான 15 வருட நினைவுகள் மட்டும் இன்று என்னுடன்.

முதல் ஐந்து வருடம் விதைத்த காதலை சிறுகச் சிறுக அறுவடை செய்தது தான் நாமிருவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்த அந்த ஈர் ஐந்து வருடங்கள்.

பனி உருகத் தொடங்க நிலத்தில் இருந்து வெடித்து கிளம்பும் சின்னச் சின்னப் பூக்களை பிடிங்கிச் சின்னச் சின்னச் சாடிகளில் யன்னல்களில் வைத்து அழகு பார்த்து.... தொடர்ந்து வரும் கோடையில் சன்னடமாட்டம் இல்லாத கடற்கரைகள் தேடித் தேடி நாமிருவரும் மணிக்கணக்காக நீராடி பின் முற்றாகத் துவட்டாத தலையுடனும் உலராத உடம்புடனும் இருந்து வீட்டில் இருந்து கொண்டு சென்ற குழையல் சாதத்தை கவைத்து.... இலைகள் பழுத்து உதிரக் தொடங்கும் காலத்தில் கைகளைக் கோர்த்தபடி காடுகளின் நடுவில் நடந்து நடந்து... வெவ்வேறு நிறம் கொண்ட காளான்களை பிடிங்கி சேகரித்து.... பனி பெய்யத் தொடங்க குழந்தைப் பிள்ளைகள் போல பனிகளை உருட்டி வளவு முழுக்க உருவங்கள் செய்து கொண்டும் ஆளுக்காள் பனியை அள்ளி ஏறிந்தபடியும்.... நான்கு காலங்களும் எம் கால்களில் சக்கரங்களை கட்டிக் கொண்டு ஓடுவது போல ஈர் ஐந்து வருடங்கள் ஓடிப்போயிற்று.

இந்த வீட்டில் உள்ள ஒவ்வொர் இடத்திலும் அவள் தனது அடையாளங்களைப் பிடுங்க முடியாதபடி ஆணி கொண்டு அறைந்து விட்டுப் போயிருக்கின்றாள்.

அவைகளோடு குசுகுசுத்தபடி அவள் தண்ணீர் விடும் ஓர்க்கிட் மலர் செடிகள் ஆகட்டும்... சுப்பிரபாதத்தை உச்சரித்தபடி எல்லாக் கடவுள்களுக்கும் ஏற்றும் சின்னச் சின்னச் காமாட்சி விளக்குகள் என்றாலும் சரி.... காலைச்சூரியன் கட்டிலில் விழாது அறைமுழுக்கப் பரவும் வண்ணம் அவள் தைத்துப் போட்டிருக்கும் திரைச்சிலைகள் என்றாலும் சரி... எங்கு திரும்பினாலும் அவை அனைத்தும் அவளை நினைவுட்டிக் கொண்டேயிருக்கும்.

“ பெரிய கம்பியூட்டர் ஆள் என்றுதான் பெயர்... வாசிங்மெசினுக்குள்ளை உடுப்பும் சோப்பும் போட்டு சரியாக திருகி விடத்தெரியாது” என என் கால்களை வாருவதிலும் சரி...38 வயதுக்கை நரை வந்திட்டுது என்று பார்த்துப் பார்த்துத் தன் ஜட்டெக்ஸ் மையால் மெல்ல அரும்பும் வெள்ளை முடிகளை கறுப்பாக்கும் அக்கறையிலும் சரி.... எத்தனை சேலைகள் இருந்தாலும் இதனை உடுக்கவா - அதனை உடுக்கவா என எனது முழுச்சம்மதத்தையும் கேட்டு... என்னைக் கொண்டே பின்னால் சேலையை சட்டையுடன் இணைத்து ஊசியால் குற்றிலித்து என்னுடன் காரில் வந்து ஏறுவதிலும் சரி...அவளுக்குத்தான் எத்தனை திருப்பதி.

“நேரத்திற்கு வெளிக்கிட்டு ஒரு விழாவுக்கு நேரத்திற்குப் போகத் தெரியாது” என்று என்னதான் நான் திட்டினாலும் “அங்கை போய் நீங்களா குத்து விளக்கு கொஞ்சத்தப் போற்கள்... பத்துமணி என்று அழைப்பிதழில் போட்டிருந்தால் பதினொருமணி என்றுதான் அர்த்தம்” எனச் சொல்லிவிட்டு கனகச்சிதமாய்ப் போய் இறங்குவாள்.

பெயருக்குத்தான் நான் குடும்பத்தலைவன் - கணினியில் செய்ய வேண்டிய குடும்பக் கணக்கு வழக்குகளும், அவளுடைய வங்கி அட்டைகளும் என் கையில் இருந்ததே தவிர குடும்பத்தின் தலை அவள்தான்.

அவளுக்கு என்றுமே காசுத்தேவை இருந்ததில்லை. தேவைப்படுவது எல்லாம் சில்லறைக் காசுகள் மட்டும் தான். காணுகின்ற சின்ன சின்ன செடிகளை வீட்டுக்கு வாங்கி வந்து அவற்றைப் பெரிதாய் வளர்ப்பதங்கு மட்டும் தான் அவளுக்குக் காசு வேண்டும்.

மற்றப் பெண்கள் சின்னத் தொகையில் சீட்டுப் போடக்கேட்கும் பொழுது அவள் “என்ன தேவை எண்டாலும் அவர் வாங்கித் தருகிறார். நான் என் பிறம்பாய சேர்க்க வேணும்” என மற்றவர்களை அவள் மறுதலிப்பதிலும்... “நீ சரியான லூசு” என அவர்களிடம் கிடைக்கும் பாராட்டைச் சிரித்தபடி வாங்கிக் கொள்வதிலும் அவளுக்குத் திருப்பதி தான்.

எனது பிறந்தநாளுக்கு கூட என்னிடமே காசு வாங்கி எனக்கு உடுப்பு வாங்கிக் கொண்டு வருவாள். அவளுக்கு பிறந்தநாள் என்றாலும் காசைக் கொடுப்பேன். அவளே வாங்கிக் கொள்வாள்.

அதனிடையே, “மனுசிக்கு என்ன பிடிக்கும் என்று ரகசியமாய் வாங்கித்தரத் தெரியாத ஒரு மக்கைக் கட்டியிருக்கிறன்”, என்று என் மீதான விமர்சனம் வேறு.

எல்லாமும் இருந்தும்... அவளுக்கு நானும் எனக்கு அவளுமாய் இருந்தும்... பிள்ளை என்ற ஒன்று இனி இல்லை என்ற பொழுது கூட “எவரில் குறையிருந்தது?” என இருவருமே அறிய விரும்பவில்லை.

சென்ற ஆஸ்பத்திரிகளில் எல்லாம் முதன் நாளே சொல்லி விடுவோம் “எங்கள் இருவருக்கும் ஒரு பிள்ளை வேண்டும். ஆனால் அது இல்லாத பட்சத்தால் இதனால் தான் பிள்ளை இல்லை என்ற காரணத்தை அறிய விரும்பவில்லை” என்று.

இலங்கையில் இருந்த இருவரின் பெற்றோர் சகோதரங்களுக்குக் கூட அதனை அறியப் பெரு விருப்பம் இருந்ததை நாம் இருவருமே அறிவோம்.

ஒரு நாள் விளையாட்டாகவே கேட்டாள் “என்னில் குறை இருக்கிறது என்றால் என்ன செய்வீர்கள்?” என்று.

“இன்னும் நல்ல வடிவான பெண்ணாய்ப் பார்த்து திருமண....” சொல்லி முடிக்கவில்லை அவளது கையில் இருந்த உருளைக் கிழங்கு என் நெற்றியைப் பதம் பார்த்தது.

ஒடி வந்து அணைத்துக் குளிர் தண்ணீரால் ஒத்தடம் கொடுக்க தொடங்கினாள்.

அன்றிலிருந்து விளையாட்டுக்குக் கூட அந்த விடயத்தை தொடுவதில்லை.

பிராயச் சித்தம் செய்ய முடியாத நதிமூலம் ரிஷிமூலத்தை அறிவதில் எந்த பிரயோசனமும் இல்லை.

இதனை இருவருமே நன்கு உணர்ந்திருந்தோம்.

ஆனால் அத்தனையும் இன்று.... எல்லாமுமாய் இருந்து பின் எதுவுமே இல்லாமல் போய் விட்டது.

ஒரு சிறிய செடியின் வேர் மலையையே பிளப்பது போலத்தான் அவருக்கு வந்த சின்னக் கட்டியும்.

காய்ச்சலும் தலையிடியும் தலைச்சுற்றும் இடைக்கிடை வந்து போன்போது, எனக்கு எதுவும் சொல்லாது இஞ்சி போட்டுத் தேநீரும் கொத்தமல்லித் தண்ணீரும் எனத் தன்பாட்டில் கை வைத்தியம் பார்த்துக் கொண்டு இருந்திருக்கிறானே தவிர எனக்கு எதுவும் சொல்லவேயில்லை.

ஆனால் பின்பு தான் தெரிய வந்தது அந்தக் கட்டிகள் போல் பல சிறிய கட்டிகள் கண்ணுக்கு தெரியாத அளவில் உடலின் பல பாகங்களில்... உள்ளேயும் வெளியேயும்... தோலின் கீழ் புற்று வியாபித்திருந்தது.

எங்கள் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது எல்லாம் அத்திலாந்திச் சமுத்திரத்தில் மிதந்து வரும் பனிமுகடுகளின் மேடுகள் மட்டும் தான். ஆனால் கிழேயுள்ள பாறைகள் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை.

மாதக்கணக்கில் வாரக்கணக்கில் என்றில்லாது நாட்கணக்கில் நேரம் குறித்துத் தந்து விட்டார்கள்.

அவளின் பெற்றார்களையோ... சகோதரங்களையோ... இங்கு வரவழைக்க.... விசா அது இதுகளுக்கு கால அவகாசம் இருக்கவே இல்லை.

என்னைச் சமாதானப்படுத்தச் சொன்னாளோ... அவளாகத் தன்னைச் சமாதானம் படுத்தச் சொன்னாளோ தெரியாது.

அவள் அமைதியாக சொன்னாள் “இது நான் உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு உங்களோடை இறுதிவரை இருக்கப் போற தருணங்கள்.... நிறைய ஆக்கள் வந்து சுற்றி நின்று அழுது கொண்டு இருந்தால்

உங்களோடை நான் தனிமையிலை இருக்கிற தருணங்கள் இல்லாமல் போய் விடும்”.

என்னால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.

அவளின் உள்ளங்கையை வாங்கி அதில் என் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டேன்.

என் கண்கள் அவளின் கையை ஈரமாக்கியதை உணர்ந்த பொழுது தன் கையை இழுத்து என்னைக் குட்டி விட்டு என் தலையை வருடியபடியே சொன்னாள், “பார்த்தீங்களா... கடவுள் எவ்வளவு கிரேட் என்று”.

“ஏன்” என் கண்களாலேயே கேட்டேன்.

“எங்களுக்கு ஒரு பிள்ளை இருந்திருந்தால் அதையும் தானே நான் இன்று அநாதையாக்கி விட்டு விட்டுப் போயிருப்பன்”

அவளின் வாயை என் கைகளால் பொத்தினேன்.

மெதுவாய் என் கைகளை விலக்கியபடி... “உன்மைதான்... அதுவும் ஒரு பெண் பிள்ளையாய் இருந்திருந்தால் அது வயதுக்கு வரும் பொழுது யாரிடம் சொல்லும்... நாளைக்கு திருமணமாகிப் போகேக்கை யார் அவளுக்கு எல்லாத்தையும் சொல்லிக் கொடுக்கிறது... கட்டித் தனியைப் போனாலும் தினமும் பிள்ளைக்கு தேவையானதுகளை யார் சொல்லிக் கொடுக்கிறது....நாளை அவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தால் அதைப் பார்க்கிறதுக்கு ஒரு அம்மம்மா இருக்கிறது போல ஒன்று வருமா....”

“கொஞ்சம் சும்மா இருக்கிறியா” என அதட்டினேன்.

ஒரு சில வினாடிகளுள் மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

“நான் செத்த பிறகு எனக்குத் துரோகம் செய்கிறன் அது இது என்றில்லாமல் நீங்கள் யாரையாவது கட்டி நல்லாய் இருங்கள்...”

முறைத்துப் பார்த்தேன்.

“நீ கள்ளன்டா.. நான் சொல்லாட்டியும் நீ யாரையாவது விழுத்திப் போடுவாய்... இல்லாட்டி உன்னிலை வந்து யாராவது விழுந்திடுவாளவை” தனக்குள் புன்னகைத்தாள்.

“கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கொண்டு இருக்கிறியா”

எனது குரல் உயர்ந்ததை நானே உணர்ந்தேன்.

“என்ன சண்டியர் குரல் உயருது?” என்றபடி என் கரங்களை இறுக்கி அழுத்தினாள்.

என் மீது உள்ள காதலின் உச்சத்தில் அவள் வாயில் இருந்து வரும் வார்த்தை அது.

பல நாட்கள் அவளின் வாயிலிருந்து கேட்காமல் மறந்து போயிருந்த வார்த்தை அது.

“என்ன என் சண்டிக்குதிரையே என்னுடன் சண்டித்தனம் பண்ணவேணுமா?” மெதுவாகக் கேட்டேன்.

“ஆம்” எனத் தலையாட்டினாள்;

அப்பிடியே அவளை அணைத்துக் கொண்டேன்.

சிறிது நேரத்தில் மூச்சுத் திணறியது போல இருந்தது.

பக்கத்தில் இருந்த சிவப்புக் கயிற்றை இழுத்தேன்.

நேர்ஸ்மாரும் டாக்டர்மாரும் ஒடி வந்தார்கள்.

ஆனால் அவள் போய் இருந்தாள்.

எனக்கு எதுவுமே செய்யத் தோன்றவில்லை.

ஒரு நேர்ஸ் வந்து யன்னல்களை நன்கு திறந்து விட்டாள்.

ஆவி போக வழி வேண்டும் என்பது அவர்களின் ஜதீகம்.

இன்னொரு நேர்ஸ் வந்து ஒரு மெழுகுதிரியை ஏற்றி வைத்தாள்.

“இன்னும் ஆறு மணித்தியாலங்களின் பின்பே மரண உறுதிப் பத்திரம் தருவோம். அதுவரை இதே வார்ட்டில் வைத்திருக்கலாம். அல்லது கீழே தனியறைக்குச் கொண்டு போய் வைத்திருப்போம்”

“இல்லை... இங்கேயே அவளுடன் இருக்கிறன்”

“உங்களுக்கு ஆறுதலுக்கு யாரையாவது அழைத்து....” நேர்ஸ் இழுத்தாள்.

“வேண்டாம்! இந்த ஆறு மணித்தியாலங்களும் அவளும் நானும் தனித்திருக்க வேணும். யாராவது விசிட்டேர்ஸ் வந்தாலும் இன்று பார்க்கேலாது என்று சொல்லி விடுங்கள்”

“ஜ கான் அன்டர்ஸ்ரண்ட்” என்று சொல்லி விட்டு கதவுகளை மிகவும் மெதுவாக சாத்தியபடி வெளியேறினாள்.

கிட்டத்தட்ட பதினெந்து பதினாறு வருட உறவு இன்னும் ஆறு மணித்தியாலத்தில் அவளை பிரேத அறையிலும் என்னை தனியாக என் கட்டத்திலும் சிறை வைக்கப் போகின்றது.

நினைக்கவே பயமாய் இருக்கு!

வீட்டின் கதவைத் திறக்க முதலே “தேத்தண்ணி வைக்கவா? சாப்பாட்டைப் போடவா? குளிக்கப் போறியளா? இனி எங்கையாவது வெளியில் போற வேலை இருக்கா?” என்று என் பதிலை எதிர்பாராமல் அடுக்கிக் கொண்டே வரும் கேள்விகளை கேட்பதற்கு யார் அங்கு இருக்கப் போகின்றார்கள்?

அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்க்கின்றேன்.

முகத்தில் எந்தக் கவலையும் இல்லை.

சனி ஞாயிறுகளில் அதிக நேரம் தூங்குவது போலவே தூங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றாள்.

எந்த அசுமாத்தமும் இல்லாமல் தூங்குவது போலவே தூங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றாள்.

எப்படியும் அடுத்த சனியோ ஞாயிறோ இப்படியே இவளைத் தூக்கி மின் அடுப்பில் வைக்க வாசலில் நின்று பட்டனை அழுத்தப் போகின்றேன்.

அதன் பின் எதுவுமே எஞ்சப் போவதில்லை.

கிரியைகள்... சண்ணப் பாடல்கள்... கூடிநின்ற கூட்டங்கள்... வாசித்த கண்ணீர் அஞ்சலிகள்... மலர் வளையங்கள்... எல்லாமே நினைவில் நின்று மறைந்து விடும்.

எட்டுச் செலவு.... அந்தியேட்டி....ஆட்டத்திவசம்...புரட்டாதி மகாளை அமாவாசை என அனைத்தும் என்னை அவளிடம் இருந்து அன்னியப்பட வைக்கப் போகின்றன.

வீட்டையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தவளை கண்ணாடிச் சட்டத்தினுள் சந்தனமாலைபோட்டு மின்விளக்குப் பூட்டி வைக்கப் போகின்றேன்.

அதன் பின்?

எனக்கு எதுவுமே தெரியுதில்லை!

சிந்தனை என்பது ஒரு எல்லைவரை தான் போலும்!!

அவளின் அருகே எழுந்து போகின்றேன்.

“சண்டியனை விட்டுட்டு தனிய போயிட்டியா” நான் மெதுவாய்ச் சொல்ல முதலே கதறி அழுத் தொடங்கி விட்டேன்.

என்னால் அடக்க முடியவில்லை.

அறையை விட்டு வாசல் நடைமுழுக்க என் குரல் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

நேர்ஸ்மார் வந்து என்னை ஆசவாசப்படுத்தியிருக்கிறார்கள் போல் தெரிகிறது.

என்னால் முடியவில்லை!

எதுவுமே முடியவில்லை!!

★★★

இந்த ஒரு வருடமும் நான் அனுபவித்த வேதனைகளைத் தான் ஒரு ஆயுள்கைதி தன் வாழ்நாள் முழுக்க அனுவிப்பான் போலும்!

அவ்வளவு வேதனை!

உள்ளேயும் வெளியேயும்!!

நன்கு பழகியவர்கள் எல்லோரும் ஏதோ தள்ளிப் போனது போல...

ஒரு விதவையை ஒதுக்கி வைப்பது போலத் தான் இதுவும் ஒதுக்காமல் ஒதுக்குவது.

இந்த ஒரு வருடமும் எந்தவொரு நல்ல விடயங்களுக்கும் போகவில்லை.

கெட்டதுக்குப் போனாலும் ஒரு சம்பிருதாயமான தலையாட்டல் தான்.

அவள் இருந்த பொழுது “அண்ணா அண்ணா” என்ற பெண்கள் கூட இப்போ ஒரு தலையாட்டல் தான்.

அவளின் மரணத்தால் எனக்குப் பெரும் தொகையான இன்சூரன்ஸ் காசு வந்திருந்தது. அதுவே பெரிய குசுகுசுப்பாய் இருந்தது - வேண்டுமென்றே அவளின் நோயை முற்ற விட்டேன் என்று.

ஆட்டத்திவசத்தை மட்டும் ஊரில் வந்து செய்யும் படி எங்கள் வீட்டிலும் அவள் வீட்டிலும் பெரிய கோரிக்கைகள்.

என்னிலிருந்து தள்ளி நிற்கும் உலகத்தை இழுத்து வந்து அவளின் காரியங்களைச் செய்யாமல் அவளின் மண்ணில் அவளினதும் எனதும் உறவுகளுடன் ஆட்டத்திவசம் செய்ய அங்கே போயிருந்தேன்.

கீரிமலையில் தரப்பணம் செய்து எல்லாம் நன்கு முடிந்து புறப்படுவதற்கு நாலு நாட்கள் இருந்த பொழுதுதான் இரு வீட்டாரும் ஒரு செக்கல் பொழுதில் ஒன்றாக எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் கூடினார்கள்.

“35 வயதில் தனித்துப் போயிருக்கிறனாம்”

“கட்டாயம் கல்யாணம் செய்ய வேணுமாம்”

“பிற்காலத்தில் தனிய தூர தேசத்தில் இருக்க முடியாதாம்”

“35 வயதெல்லாம் ஒரு வயது இல்லையாம்”

எல்லா நியாயங்களும் நியாயங்களாகவே பட்டன.

ஆனாலும் மறுதலித்தேன்.

எத்தனையோ பிள்ளைகள் கல்யாணம் செய்யாமல் இருக்குதுகள்... புண்ணியமாயப் போகும் என்று தார்மீக வழியில் வாதங்கள் வேறு!

“ஊர் வாயை அடைக்கவாவது கல்யாணம் செய்”, என்றார்கள்.

“என்ன” என்று கேட்டேன்.

“ஐரோப்பாவிலை தனிய இருக்கிறவன்கள் எல்லாம் ஊர் உலகத்துக்குத் தெரியாமல் வைச்சிருக்கிறாங்களாம்.... ஒன்றில் வெள்ளைக்காரியை... அல்லது விட்டவன் பெண்டில்மாரை...

பேஸ்புக்குக்குள்ளாலை அதிகம் நடக்குதாம்.... அது இது என்று வளர்த்துக் கொண்டே போனார்கள்....”

அங்குதான் தனிய வாழுறவனைத் தள்ளி வைக்கிறார்கள் என்றால்.... இங்கு வேறு ஒரு சாயம் - வேறு ஒரு நிறத்தில்!!

அவனுடைய சிறியதாயின் மகள் வேறு தயாராய் இருந்தாள்... ஐந்து வயதுதான் வித்தியாசம் என்றார்கள். தமக்கை தவறினால் தங்கச்சியைச் கட்டுறது வழுமைதான் வக்காளத்து வேறு.

அந்தப் பெண்ணும் வாசற்படியில் நின்றிருந்தாள்.

ஆழமாகவே யோசித்தேன்.

பின்பு “சரி! செய்கிறேன்....” “ என்றேன்.

எல்லோரினது முகங்களும் மலர்ந்தன.

“ஆனால் எதிர்காலத்தில் குழந்தை பிறக்கிற ஆசை இருக்கக் கூடாது”

இதனை யாருமே எதிர்பார்க்கில்லை

“தம்பி, என்ன கதை இது?”

“குழந்தை ஒன்று பிறந்தால் செத்தவளை நீங்கள் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து மலடி ஆக்கிப் போடுவியள்.... பிறக்காவிட்டால் நீங்கள் இன்னொருமுறை என்னை மலடன் ஆக்கிப் போடுவியள்”

இரு பகுதியும் மூச்சு விடவில்லை.

நான் சொன்னதற்கு அவர்களிடம் எந்தவித மறுதலிப்பும் இருக்கவில்லை.

மெது மெதுவாக எழுந்து தங்கள் தங்கள் வீடு களுக்குப் போனார்கள்.

வாழ்வில் தற்காலிகமாகத் தோன்றும் இடர்ப்பாடுகளைத் தவிர்ப்பதற்காக.... குறுக்கு வழிகளை தேர்வு செய்து... அதில் பயணம் செய்து... தற்காலிகமாக பெறும் வெற்றிகளை வாழ்வின் தர்மமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் கலியுகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதனை நான் நன்கு அறிந்திருந்தேன்.

நான் கிணற்றுக் கட்டில் போய் அமர்ந்திருந்தேன்.

நிலவு நன்றாகக் காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

திருமணமான புதிதில் நிலவு வெளிச்சத்தில் இந்தக் கிணற்றுக் கட்டிலில் தான் அதிக நாட்கள் இருந்திருக்கின்றோம்.

சண்டியனாகவும்.... சண்டிக்குதிரையாகவும்....

அவளின் இந்தச் சண்டியனுள் இருக்கிற அந்த மலடன்....அல்லது எனது அந்த சண்டிக்குதிரைக்குள் இருக்கிற மலடி எங்கள் இருவருடன் மட்டுமே இருக்கட்டும் - டென்மார்க் போன பின்பும்!

★ ★ ★

விமானம் பறந்து கொண்டிருந்தது.

“நீ கள்ளன்! யாரையும் கூட்டி வந்துவிடுவாய் என்றுதான் நானும் நினைச்சனான்... நீ அநியாயத்துக்கு நல்லவனாய் இருக்கிறாய்”

அவள் என்னைச் சீண்டியபடி யே இருந்தாள்.

★ ★ ★

4

சாகித்திய மண்டலப் பரிசு

(இ)ந்தக் கதையின் முடிவை நீங்கள் தீர்மானித்து விட்டால் அதற்கு நான் பொறுப்பாளியல்ல.

★

இலக்கிய உலகத்தைப் பற்றி நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கின்றீர்கள் என்று உங்கள் தோள்களை நீங்களே தட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

★

“இந்த ஆண்டு சாகித்தியப்பரிசு உங்கள் மகன் கணேசனுக்குத்தான்”

ஜவரும் ஒரு மித்துச் சொன்ன பொழுது என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

★

காலை தொடக்கம் காகம் கரைந்து கொண்டே இருந்தது.

மனவியும் அதனை விரட்டி விரட்டிக் கலைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“யாரோ வரப்போகினமப்பா?”

“இப்போதைக்கு யார் வர இருக்கு?.... முத்தவஞம் இளையவஞம் பின்னைகளுடன் கடைக்குட்டி கணேசனின் கல்யாணத்திற்கு வந்து நின்று விட்டு போன கிழமைதான் சவிசுக்கும் பிரான்சுக்கும் போனவை. கணேசனும் புதுமனுசியோடை கண்டி நுவரேவியாப் பக்கம் எண்டும் ஏதோ கடற்கரை வாடி வீட்டுப்பக்கம் எண்டும் ஹனிமூன் என்று போனவன். அவனும் அடுத்த கிழமைதான் வருவான்....”

“சம்பந்தபகுதி ஏதாவது திடீரென வருவினமோப்பா”

மனைவி சொல்ல என் உதட்டுக்குள் சிரிப்பு வந்தது.

“தாலி ஏறும் வரைதான் சம்பந்தபகுதி. இனி அவையும் தாங்கள் இலண்டன் போற அலுவல்களைப் பார்க்கத் தொடங்கி விடுவினம். அவைக்கு இதுக்கெல்லாம் நேரமிருக்காது”

“ஓமப்பா... கண்டியாலை வர தம்பியையும் இலண்டன் எம்பசிக்கு ஏதோ கூட்டிக் கொண்டு போக வேணும் என்று சொன்னவை”

இனி நாலைந்து மாதத்துக்குள் கணேசனும் இலண்டன் போயிட்டால், நாங்கள் இரண்டு கிழுக்களும்தான் இங்கே.

முத்தவரும் இளையவரும் எத்தனையோ தடவை கூப்பிட்ட பொழுதும் கணேசனைச் சாட்டி தட்டிக் கழித்தோம்.

இனி ஏதாவது ஒரு புதுக்காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்க வேணும்.

அது முடியாது!

ஞரிஸ்ட் விசாவிலை போய் சுவிசிலும் பிரான்சிலும் 3 மாதம் நின்று விட்டு ஒடி வந்தது போதும்.

இளக்கள் வேலைக்கு போகுங்கள்... வருங்கள்... எவ்வளவு நேரம் ரி.வி.யைப் பார்த்துக் கொண்டும்... குந்தி இருக்கிறதுக்கு பதிலாக கதிரையிலை இருக்கிற மாதிரி இருந்து கொண்டும்... ரிகுவாலை துடைச்சுக் கொண்டும்... பிறகு போய்க் குளிச்சுக் கொண்டும்... இதெல்லாம் வேண்டாம்.

காகம் தொடர்ந்து கரைந்து கொண்டு இருந்தது.

இன்று காகம் அழைத்து வருவதற்கு யாரும் இருப்பதாய் என்னினைவுக்குத் தெரியவில்லை.

இப்போ சரஸ்வதி பூஜை முடிந்து... கெளரி விரதம் நடக்குது... இனி கந்தசஷ்டி... இந்த நாட்களில் கல்யாண நாட்கள் வருவது குறைவு.

போன மாதம் மட்டும் ஆறு கல்யாண வீடுகள் - மகன் கணேசனுடையதையும் சேர்த்தது.

இப்போ கல்யாண நாட்களும் முடிந்து விட்டன.

இனி ஏதாவது கருமாதி? நடந்தால் தான்.

அதுவும் முந்தியது போல் எங்கள் காரைநகர் உறவினர்கள் காரில் வந்து மரணவீட்டிற்குச் சொல்லிச் செல்வதில்லை.

எல்லாம் கைத்தொலைபேசி... முகநூல்... இணையத்தளங்கள்... வங்காசிறி... வாளெனாலிச் செய்தி... தொலைக்காட்சி செய்தி... உதயன் அல்லது வீரகேசரி மூலம் தான் மரணச் செய்திகள் வருவது.

ஊரடங்குச் சட்டங்கள் வந்ததுடன் எங்கள் ஊரில் அதிகாலையில் இழவு சொல்லுதலும் நின்று விட்டது.

திருவெம்பாவுக்குப் பாட்டுப் பாடுவதும் கூட நிலம் வெளித்தபின்பு தான் நடந்தது.

பெரிய ஒரு கொட்டாவி வந்து போனது.

“மதி... உந்தக் கதை எழுதுற கொப்பியை மாலுக்கை மறந்து வைச்சிட்டு வந்திட்டன். ஒருக்கா எடுத்துத் தா. அதோடை அந்த முதுகு சொறியிற தடியைக் காணேல்லை அதைக் கண்டனியோ”

“எல்லாத்துக்கும் ஒரு பெண்டாட்டி வேணும்”

வழமையான புறுபுறுப்புடன் மாலுக்குள் போய்ச் சிறிது நேரத்தில் இரண்டுடனும் வந்தாள்.

கைத்தொலை பேசி அழைத்தது.

காகம் விருந்தினர்களைக் கைத்தொலைபேசி வழியே அழைத்து வரப்போகுதோ என்ற ஐயத்தில் அதனைத் தூக்கினேன்.

மறுமுனையில் கணேசன்தான்.

“என்னடா...”

“கடைசி அத்தியாயத்தைச் சீக்கிரம் எழுதி அனுப்பட்டாம். சீவ் எடிட்டர் ரொம்ப நெருக்கிறார் என பானு மடம் போன் பண்ணுறா”

“சரி... நான் பார்க்கிறன். நீ வை போனை”

“இல்லையப்பா... இது 53வது கடைசி அத்தியாயம். ஒரு வருடத்தொடர். எல்லோரும் ஆவலோடை எதிர்பார்க்கிறார்கள். இந்த மாதத்தோடையே புத்தகத்தை அடிச்சு வெளியிட்டு விட்டால் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு இதுக்குத்தான் என எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கினம்... பொறுங்கப்பா மனுஷி கிட்ட வாறா... பிறகு கதைக்கிறன்” அவனின் குரலில் அவசரம் தெரிந்ததைத் தொடர்ந்து தொலைபேசித் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

நான் உதட்டுக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன்.

என்னமாய் அவசரப்படுகிறான்?

கதை எழுதும் கொப்பியை என் மடிமீது வைக்கும் பலகை மீது வைத்துக் கொண்டு வடிவாகச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டேன்.

கைத்தொலைபேசியை முற்றாக அணைத்து விட்டு அறைக்குள் மனைவி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சரவணன்-மீனாட்சி யின் சத்தத்தையும் குறைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டேன்.

சரவணன் தன் சீற்றாச் சத்தத்தைக் குறைத்துக் கொண்டான்.

★

மீனாட்சியின் விசும்பல் மெதுவாகவே கேட்டது.

என் மனைவிக்கு என்னைப் பற்றி நன்கு தெரியும்.

கதை எழுத நான் தொடங்கி விட்டால் அது ஒரு தவநிலைதான்.

எந்தச் சூறாவளியோ... சுனாமியோ என்னை ஏதும் செய்து விட முடியாது.

நடைபயிலும் ஒரு குழந்தையின் கைகளைப் பிடித்தபடி... அல்லது ஒரு பாலிய வயதுத் தோழனின் தோளில் கைகளைப் போட்டபடி நடந்து கொண்டு செல்வது போல சென்று கொண்டிருப்பேன்.

காடுகள்... மலைகள்... ஆறுகள்... கடல்கள்... பாலைவனங்கள்... எல்லாவற்றையும் தாண்டிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருப்பேன்.

இது கடவுளாக எனக்குத் தந்த கொடை.

எந்தப் பள்ளியிலும் இந்தக் கலையைக் கற்கவில்லை.

எவரிடமும் போய் முன்னுரைக்காக கெஞ்சியதில்லை.

கண்ணை மூடினால் தோன்றும் அத்தனையையும் காட்சிப்படுத்துகிறேன்.

அது கதையாக வளருகிறது.

ஒரு நேர்காணலில் சத்தியத்தின் பெயரால் சொன்ன பதில்தான் என்னை இலக்கிய உலகம் தூக்கி ஏறியக் காரணமாய் இருந்தது.

கேள்வி: “கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்த நீங்கள் எதற்காகச் சிறுகதை எழுதத் தொடங்கின்றீர்கள்?”

பதில்: “நல்ல இரண்டொரு கதைகளை நான் வாசிக்க வேண்டும் என்று”

அடுத்து அடுத்து வந்த வார இதழ்கள் எல்லாம் என்னைத் திட்டி தீர்த்தி இருந்தன. என் இலக்கிய நண்பர்கள் கூடப் புனை பெயர்களில் என்னை வாங்கு வாங்கென்று வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதுவே எனக்குள் ஒரு தீயை வளர்த்தது.

எனது எழுத்துகள் சவாலையாக, இலங்கைப் பத்திரிகைகள் என்னை சாதிப் பிரதிஷ்டை செய்ய இந்தியப் பத்திரிகைகள் சில என்னை சுவீகாரம் எடுத்துக் கொண்டன.

அப்பொழுதான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

அது நடந்திருக்கவே கூடாது என இன்றும்... இப்போதும்...அவனின் இந்த நாவலின் கடைசி அத்தியாயத்தை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதும் நினைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றேன்.

ஒரு நாள் கணேசன் தான் ஒரு கதை எழுதியிருப்பதாய் கொண்டு வந்து காட்டினான்.

நன்றாகத்தான் எழுதியிருந்தான்.

40 புள்ளிகள் போடலாம் போல இருந்தது.

அதனை நான் கொஞ்சம் திருத்தி மெருகேற்றிக் கொடுத்தேன்.

அப்போது 80 புள்ளிகள் போடலாம் போல் இருந்தது.

ஓரு பத்திரிகைக்கு அனுப்பினான்.

அந்த மாதத்தின் சிறந்த கதை என்ற அங்கீகாரம் அதுக்குக் கிடைத்தது.

எழுத்துலகில் தெரியத் தொடங்கினான்.

அவன் இன்னும் அதிக அதிக கதைகளுடன் என்னிடம் வந்தான்.

“தந்தை மகனுக்காற்றும் உதவி போல....” எனது மெருகூட்டலில் அவன் மேலும் மேலும் வளர்ந்தான்.

பத்திரிகையில் தொடர் எழுத அவனுக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

மீண்டும் அவனது பிள்ளையை நான் வளர்ப்பது போலத்தான்.

கதைகள் அடுத்தடுத்து மிகவும் பிரபலமாக... அவன் இன்னும் பிரபலமானான்.

அப்போதுதான் திருமணமும் கூடி வந்தது.

‘கதாசிரியர்’ என்பது அவனுக்கு எக்ஸ்ரா குவாலிட்டியானது.

ஆனால் கல்யாண நேரத்தில் கடைசி ஒன்பது அத்தியாயங்களையும் நானே தொடர்ந்து எழுத வேண்டி இருந்தது.

இன்று கடைசி அத்தியாயம்.

முடிவை அனைவருமே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்னும் சுவரில் லாவகமாகச் சாய்ந்து கொண்டு இறுதி அத்தியாயத்தை எழுதத் தொடங்கினேன்.

வாசலில் கார் ஒன்று வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டது.

என் மனைவியும் வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

எனக்குத் தெரிந்த... அல்லது நான் புறக்கணிக்கப்படக் காரணமாய் இருந்த நாலைந்து இலக்கியவாதிகள் வந்திருந்தார்கள்.

“வாங்கோ”

“தம்பி கணேசனின் கல்யாணத்துக்கு வர முடியாது போச்சு... அன்றைக்கு கம்பன் கழகவிழா.. அதுதான் இன்று வந்து பார்த்து விட்டு போவோம் என்று...”

மனைவி திருமணப் பலகாரங்களையும் பால் தேநீரையும் தட்டில் கொண்டு வந்தாள்.

“நீங்கள்தான் எழுத்துலகில் இருந்து ஒதுங்கினாலும் கணேசன் நல்ல பிரகாசமாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்”

என் மடியில் இருந்த கதைக் கொப்பியை மெதுவாகக் கீழே வைத்தேன்.

“இந்த ஆண்டு சாகித்தியமண்டலப்பரிசு உங்கள் மகன் கணேசனுக்குத்தான்”

ஐவரும் ஒரு மித்துச் சொன்ன பொழுது என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

“எப்பிடிச் சொல்லுகிறியள்?... தொடர் கதையே இன்னும் முடியேல்லை... புத்தகமாய் வேறு போடவில்லையே...”

“இப்பிடி ஒரு கதை இதுவரை வந்ததில்லை. முடிவும் அந்தமாதிரி கணேசன் எழுதிப் போடுவார்... இனி நாங்கள் வேறு இருக்கிறம் தானே”

“நீங்கள் சொல்லுறது புரியேல்லை?”

எனக்கு உண்மையாகவே புரியவில்லை.

“என்ன அன்னை எவ்வளவு காலம் இந்தத் துறைக்குள் இருக்கிறியள்?... ஒருவர் கேட்க மற்றவர் தொடர்ந்தார்.

“முதல் இரண்டாவது தெரிவுக்கை எப்பிடியும் கணேசனின் கதை வந்திடும். இறுதிச் சுற்றுக்கு நாங்கள் 5 பேரும் சொன்னால் எல்லாம் நடக்கும். 50 வீதத்தை எங்களுக்கு தந்தால் நாங்கள் ஆளுக்கு 10 வீதத்தை எடுப்பம்”, இரண்டாமவர் தேநீரைக் கையில் எடுத்த பொழுது மூன்றாமவர் பயற்றம் பணியாரத்தை எடுத்துக் கொண்டு தொடர்ந்தார்.

“இலண்டன் மாப்பிள்ளைக்கு இதெல்லாம் பெரிய காசில்லை... அங்கை போனாலும் பேரும் புகழும் நிலைக்கும்... புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கு ஏதாவது இரண்டொரு பேப்பரின்றை போட்டோகிராவ்காரன்களுக்கு கையிலை ஒரு இரண்டு மூன்று ரூபாயை வைச்சால் பிறகு சப் எடிட்டர்மார் களைகட்ட வைச்சிடுவினம்”

எனக்கு நா வறண்டு கொண்டு வந்தது.

கைகளில் சின்ன நடுக்கம் கண்டது.

ஆனாலும் இந்தத் தப்பு நிலை வர நானும் காரணமாகி விட்டேன் என மனம் உறுத்தியது.

எதையுமே வெளிக்காட்டாமல், “தம்பி வந்ததும் சொல்லுறன்”, எனச் சொல்லி வழி அனுப்பி வைத்தேன்.

அவர்கள் போன பின்பு கதை எழுதக் கொப்பியை எடுத்தேன்.

ஏனோ மனதை ஒரு நிலைப்படுத்த முடியவில்லை.

எழுந்து போய் மாமரத்தின் கீழ் கல்யாணத்திற்காக பறித்திருந்த விறகு கும்பவில் இருந்து ஒரு சிகரட்டை மூட்டினேன்.

சிந்தனை எல்லாத் திசைகளிலும் ஓடியது.

அணில்கள் கொப்புகளில் தாவிச் தாவிச் சென்றன.

ஒன்று மாதுளையின் மேல் கட்டியிருந்த சிரட்டையை தன் பாரத்தால் வளைத்து வைத்துக் கொண்டு கொறித்தது. எவ்வாறு அணை கட்டினாலும் எங்கேயோ வரும் ஒட்டை போல்.. அல்லது போடப்படும் ஒட்டைகள் போல... அவரவர்கள் தத்தம் இலக்கை அடையத் தாம் தாமாகவே தத்தம் வழிகளைக் கண்டு கொள்கின்றார்கள்.

சிகரட் ஏரிந்து வந்து என் நுனி விரலைச் சுட்டது.

அதில் இன்னொன்றையும் மூட்டினேன்.

அதனை இம்மறை வாயில் வைக்கவில்லை.

அது கருகி ஏரிந்து கொண்டு வருவதை பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்.

நுனி கருகிக் கருகி பின்னால் வர வர எனக்குள் ஒரு தெளிவு வருவது போல இருந்தது.

இறுதியாக இரு இழுப்புக்குப் போதியவு இடம் இருந்த பொழுது அதனை நன்கு உறிஞ்சி எடுத்து விட்டுக் கட்டையை காலினுள் போட்டு நசித்து விட்டு மீண்டும் வீட்டினுள் வந்து கதைக் கொப்பியை எடுத்தேன்.

இறுதி அத்தியாயம்!

இறுதிப் போரில் தந்தையே மகளை ஆமிக்காரனிடம் கொடுத்துவிட்டு தானும் தன் இரண்டாந் தார மனைவியும் தப்புவது போல கதையை முடித்து தபாலில் சேர்த்தேன்.

முதலில் யோசித்திருந்த முடிவு மகளைக் காட்டித் தன் மகனைக் கொன்ற ஆமிக்காரனை வீட்டினுள் அழைத்து கொல்வதாய் இருந்தது.

அடுத்த வாரம் கதை பிரசுரமானது.

ஆனால் பரிசுத் தேர்வுக் குழுவின் முதலாவது படி நிலையிலேயே அது நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

இதனைத்தான் நானும் எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

இந்தக் கதையின் முடிவை கதையோடிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது நீங்கள் தீர்மானித்து இருந்தால் அதற்கு நான் பொறுப்பாளியல்ல.

போராட்டம்

எல்லாமுமாய் இருந்து பின்
 எதுவுமே இல்லை என்பது போல
 உணரும் பொழுதான்
 வாழ்க்கையின்...
 இல்லையில்லை...
 என் வாழ்க்கையின் அர்த்தமே விளங்குகின்றது!
 ஆம்!

18 வருடங்கள்...

வீட்டை விட்டு ஒடிப்போய் இயக்கத்தில் சேர்ந்த பொழுது
 வயது 22.

இப்போது எல்லாம் முடிந்து புனர்வாழ்வு அது இது என்ற பெயரில்
 ஆறு வருடங்கள் மேலும் ஒடி...

நேற்று விடுதலையாகி வீட்டுக்கு வந்த பொழுது வயது 40.

அப்பா நன்கு ஒடிந்து போயிருந்தார்.

பேப்பரில் இருந்து தலையைத் தூக்கி மெதுவாக “சரணடைந்த
 பிறகு சரியாக துன்புறுத்தினாங்களா” எனக் கேட்டார்.

“இல்லை” என்று ஒரு பொய்யைச் சொன்னேன்.

அம்மாவும் பெரிய ஆரவாரம் எதுவும்படவில்லை.

பெரிய துவாய் ஒன்றையும் மஞ்சள் டப்பாவையும் கற்பூரத்தையும்
 நெருப்பு பெட்டி ஒன்றையும் கொண்டு வந்து தந்து, “வடிவாய் உடம்பு
 முழுக்க மஞ்சளைத் தேய்த்துக் குளித்து விட்டு நேரடியாய் அரசடி
 அம்மனிட்டைப் போய்க் கற்பூரத்தைக் கொளுத்திக் கும்பிட்டு விட்டு
 விட்டுக்குள்ளை வா” என்றபடியே குசினிக்குள் போய்விட்டா.

தம்பியனும் தங்கச்சியும் கல்யாணம் செய்து அவுஸ்திரேவியாவுக்கும்
 இங்கிலாந்திற்கும் போய் விட்டார்கள்.

அப்பாவின் கச்சேரி சம்பளம்... பின்பு பெங்சன் காச்... அம்மா
 சீதனமாய் கொண்டு வந்த காணி பூமிகள் இவை எல்லாம் தான்
 எங்களை கடன்கிடன் என்று எதுவுமே இல்லாமல் ஊரில் தலைநிமிர்ந்து
 வாழ வைத்ததும்... பின்பு நான் போராட்டத்திற்கு போன பின்பும்

தங்கையையும் தமிழையையும் பல்கலைக்கழகம் வரை படிப்பித்து வெளிநாட்டில் திருமணம் செய்து கொடுக்கும் வரை எங்கள் குடும்பத்திற்கும் பின்புலமாக இருந்தது.

நான் போன பொழுது “அவளை விட்டு விடுங்கோ” எனத் தினம் தினம் அழுது கதறிய ஜயா அம்மாவின் அழுகைகள்... வீட்டில் துக்கம் விசாரிக்க என்று கூடிய ஊர்... சொந்த பந்தங்கள்... எதுவுமே நான் வீட்டை திரும்பி வந்த பொழுது என்னைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

வீட்டுக்கு முருங்கையிலை பிடிங்கிச் செல்ல வரும் கனகம் மாமி... அப்பாவிடம் ஆங்கில பாடத்தில் சந்தேகம் கேட்க மகளைக் கூட்டி வரும் சிவபாலன் மாமா... பின்நேரத்தில் வீட்டுக்குந்தில் இருந்து ஊர் விடுப்புக் கதைக்கவும் வெங்காயம் புளி உடைக்கவும் சோடியாகவே வரும் பென்சனியர் சிவசம்பு மாஸ்டர் பார்வதி மாமி... அம்மாவுக்கு மா இடிக்கவும் வறுத்துக் கொடுக்கவும் வரும் சரசு... அவள் புருசன் கதிர்காமன்... இன்னும் இன்னும் இன்னும் பலரும்...இப்போதும் வயதின் முதிர்ச்சியுடனும் காலம் அவர்கள் முகங்களில் போட்ட கறுத்த கோடுகளுடனும் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போய்க்கொண்டுதான் இருக்கின்றார்கள்.

ஆனால் அப்போது என் பல்கலைக்கழகப் படிப்பு பற்றியும்... தங்கள் பிள்ளைகள் என்ன என்ன படிக்கலாம் என்றும்... பின்னேரங்களில் ரியூசன் சொல்லிக் கொடுப்பீர்களா என்றும் கேட்ட எவருமே இப்போது இது பற்றி என்னிடம் எந்தக் கேள்விகளும் கேட்கவில்லை.

என்னை விநோதமாகப் பார்த்தபடி... அல்லது வலிந்த ஒரு புண்ணையை முகத்தில் தவழ விட்டபடி.... “பிள்ளை வந்திட்டாப் போலை...” என்று கேள்வியும் இல்லாத... பதிலும் இல்லாத ஒரு வசனத்தில் தங்கள் உரையாடலை என்னுடன் முடித்து விட்டு.... தங்கள் தேவைகளையும் வேலைகளையும் ஜயா அம்மாவுடன் முடித்துக் கொண்டு விரைவாகவே போய்விடுவார்கள்.

நானும் ஏதோ ஒரு இந்திய - இலங்கைத் தொலைக்காட்சிக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து விடுவேன்.

22 வயதில் இயக்கத்துள் போகும் போதும் சரி... 34 வயதில் சிறிலங்கா ஆமியிடம் சரணடைதல் என்ற பெயரில் சிறைப்பட்ட போதும் சரி அதுவரை இருந்த விவேகம்... வேகம் எல்லாமே இன்று மரத்துப் போன ஒரு உணர்வுதான்.

பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து வீட்டை வராமல் மடிப்புக் குலையாத சேலையுடன் இயக்க நன்பர் ஒருவரின் மோட்டார் சைக்கிளில் ஒரு பக்கமாக ஏறி அமர்ந்து வண்ணிக்காட்டுக்குள் மறைந்த அதே நான்...

அடுத்த 365 நாட்களில் வந்த அந்த தினத்தில் அதே போன்ற இன்னோர் மோட்டார் சைக்கிளை போராளி உடையுடனும் கத்தரிக்கப்பட்ட கட்டை முடியுடனும் தோளில் துப்பாக்கியுடனும் அதிவேகத்துடன் ஒட்டிச் செல்வேன் என்று யார் நினைத்திருப்பார்கள்.

பூமிப்பந்தை எங்கள் கைகளில் ஏந்திநிற்கின்றோம் என எங்கள் தோள்களை நாங்களே தட்டிக் கொடுத்த நாட்கள் அவை.

சமரச சுதந்திர பூமி என்பது மட்டும் இந்தக் கலைத்துறை மாணவியின் கனவாய் இருந்தது.

சில சில அடக்குமுறைகளையும்... நியாயப்படுத்தப்படும் மரணங்களையும் கண்டு கொள்ளாதீர்கள் என்று பாலபாடம் சொல்லித்தரப்பட்டது.

போரில் இழப்புகள் தவிர்க்க முடியாது என்பது தத்துவார்த்தமானது.

அமைதியான இரவுகளில் சுற்றிலும் கேட்கும் துப்பாக்கிச் சூடுகளில் எதிராளி ஒருத்தனை வெற்றி கொண்டிருப்போம் அல்லது எங்களுடன் அடுப்பு மூட்டி சோறுகாய்ச்சி உண்ட தோழன் தோழிகளில் ஒருவரை வீர மரணத்திற்கு தாரைவார்த்துக் கொடுத்திருப்போம் அல்லது முகம் தெரியாத ஒரு துரோகிக்குத் தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும்.

எங்களுக்குத் தெரிந்தவை மிகக் குறைவு. தெரியாதவை அதிகம்.

குருசேத்திர யுத்தம் போல் இது நியாயப்படுத்தப்பட்ட போர். போர்க்களத்தில் நின்று கொண்டு நியாயம் அநியாயம் பற்றி ஆராய்ச்சிகளும் பட்டி மன்றங்களும் நடாத்திக் கொண்டிருக்க எங்களுக்கு நேரம் இருப்பதில்லை.

வைலஸ்சில் வரும் கட்டளைத் தளபதியின் வழிகாட்டலில் நடந்து கொண்டும் ஒளிந்து கொண்டும் ஓடிக்கொண்டும் இருப்போம். எங்கு வெடி வைக்கவேண்டுமோ அங்கு வெடி வைப்போம்.

ஆம்! பன்றி வேட்டை போல இது ஒரு மனித வேட்டை.

சுதந்திரத்திற்கான மனித வேட்டை.

சுகோதரர்களையே நோக்கி அம்புவிடும் குருசேத்திர மனித வேட்டை.

இயற்கை தரும் மூன்றுநாட்கள் விடுப்புகளில் தாக்குதல் ஏதும் இல்லையாயின் அன்று அதிகமாக அவை எனது இரைமீட்டல் தினங்களாக இருக்கும்.

வயதுக்கு வந்த பொழுது நல்லெண்ணையையும் முட்டையையும் வலிந்து தினித்து என்னைப் பார்த்துக் கொண்ட அம்மா... சின்ன வயதில் இருந்து சம்பளத்தினத்தில் எனக்குப் பிடித்த அம்புவிமாமாவை

ஒரு கையிலும் தனக்குப் பிடித்த பூந்தி லட்டையும் பெரிய உள்ந்து வடையையும் வாங்கி வரும் அப்பா... பாடசாலை வீட்டு வேலைகளை என்னைச் செய்து தரச் சொல்லி அடம் பிடிக்கும் தங்கை... கிரிக்கட் மட்டையை தன்னுடனேயே வைத்துப் படுக்கும் என் அன்புத் தம்பி... அட்வான்ஸ் லெவல் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பஸ்சினுள் கலாய்க்கும் மாணவர்கள்... அதில் அமைதியாக புன்னகைக்கும் குமரன்... பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்த பொழுது வீட்டையே திருவிழாவாக மாற்றிய எங்கள் உறவினர்கள், ஊரவர்கள் என ஒவ்வொருவரின் நினைவுகளும் வந்து போகும்.

யயதின் கோளாறோ... அன்றி வாழ்க்கையில் இந்த கொழுக்கொம்பை தடவிப் படர்ந்தால் நன்றாய் இருக்கும் என்று நினைத்துப் பார்க்கும் அலைபாடும் மனமோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், குமரனுடன் என் வாழ்வை பல தடவை மனதினுள் இனைத்துப் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கின்றேன் - இயக்கத்துக்குப் போகும் வரை.

ஆனால் என்றோ ஒரு நாள் ஒரு பகுதியோ அல்லது முழுமையோ முடமாகி அல்லது திறக்க முடியாத பெட்டியுனுள் நாலு போராளிகள் சுமந்து வர வீட்டுக்கு வரவிருக்கும் என் நினைப்புகள் அவனுக்கு எந்தத் தோல்வியையும் கொடுக்கக் கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன்.

எனது போராட்டம் நாட்டுக்கு விடிவைத் தரும் என்று நான் எண்ணுவது போலவே அவனது கல்வி இதே நாட்டை முன்னேற்றம் காண உதவும் என்றும் நம்பினேன். அவனுடைய மனச்சஞ்சலங்களுக்கு நான் எந்த விதத்திலும் காரணமாக இருக்கக் கூடாது என உறுதியாகவே இருந்தேன்.

மேகங்கள் கூடிவரும் பொழுது எங்கேயோ இருந்துவரும் காற்று அனைத்தையும் கலைத்து விட்டுப் போவது போல இறுதியுத்தம் வந்தது.

கலைத்து விட்டதுமட்டுமல்ல... அடுத்ததோரு சந்ததிக்கு இத்தகைய சிந்தனையே வரக்கூடாது என்பது போல அதனை நடாத்திவிட்டுச் சென்றது.

போர்க்குற்றங்கள்... போர்க்குற்ற விசாரணைகள்... வென்றவன் தோற்றவன் இருவருமே குற்றவாளிக் கூண்டில்! விபச்சாரம் செய்தவளை ஊரே கூடிக் கல்லெறிந்தது போல இறந்த போராளிகள்... உயிருடன் இருக்கும் போராளிகள்... அங்கவீளைர்களாகிய போராளிகள் அனைவர்மேலும் கல்லெறிகள் விழத்தொடங்கின.

பலம் உள்ள பொழுதுதான் பேச்சுவார்த்தைகளும் பலனளிக்கும் என்று அரசியல்பொறுப்பாளர் சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது.

இப்போது எந்தப் பலமும் இல்லை.

மூலஸ்தானத்தில் இருந்த கற்சிலை இப்போது பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டு வீதியோரத்தில் ஏறியப்பட்டிருக்கின்றது.

அதன் மீது காக்கைகளினதும் குருவிகளினதும் எச்சங்கள்.

நாங்கள் சென்ற பாதைகளில் இருந்த சரி.. பிழைகள் எல்லாமே இப்போதுதான் தெரிகிறது. அங்கிருக்கும்வரை இலட்சியங்கள்தான் அனைத்தும் - குதிரைக்கு இருபுறம் கட்டப்படும் கண்பட்டம் போலே.

எல்லாமே காலம் கடந்த உபதேசங்களாக... எங்கள் பூமியில் நாங்களே மீண்டும் ஒரு அகதிகளாக... மீண்டும் மேற்கு நாடுகளில் நீதிக்கும் உணவுக்கும் கையேந்தியபடி.

மேலாக கல்யாண அகதிகளாக சாதி - சம்பிரதாயம்-சாஸ்திரம் பார்த்து ஏற்றுமதி செய்யும் பெண்கள் வரிசையிலும் அப்பா என்னை பதிவுசெய்திருந்தார்: ஒரு மணமாலை இணையத்தளத்தில்.

போராட்டத்தின் முழுப்பண பலத்தையும் தாங்கியவர்கள் என்ற பெருமையையும்... போராட்டம் மௌனித்த பொழுது கண்களை மூடிக்கொண்டனர் என்ற சிறுமையையும் இந்தப் புலம் பெயர் தமிழர்கள் மீது ஏற்படுத்தியிருந்தது.

பெருமையை விட வெறுப்பே அதிகமாகி இருக்கின்றது

இப்பொழுது அதே கூட்டத்தினுள் போய் வாழ்வதற்கு ஜயா நிர்ப்பந்திக்கின்றார்.

“நடந்த எல்லாவற்றையும் கெட்ட கனவாக மறந்திடு” என்று தினமும் அம்மாவும் ஜயாவும் திரும்பச் சிரும்பச் சொல்லி... அம்மியைக் கரைய வைத்த பொழுதுதான் சுவிஸ் சம்மந்தம் வந்தது.

தாரம் இழந்த என் வயதொத்த ஒருவருக்கு இரண்டாம் தாரமாக.

40 என்னும் என் வயது... இயக்கத்துக்கு போய் வந்தவள் என்ற அடைமொழி... இரண்டும் என்னை இந்த “இரண்டாம் தார்” ஒட்டப்பந்தயத்தில் சேர்த்து விட்டிருந்தது.

இடைக்கிடை குமரனின் நினைவு வந்து போகும்.

கச்சேரியில் ஏ.ஜி.ஏ ஆக இருக்கின்றாராம். திருமணமாகி இரண்டு பிள்ளைகளாம்.

நினைவுகளை பின்தள்ளி நிஜங்கள் முன் வந்து நின்றன.

தை பிறக்கட்டும் என்று காத்திருந்த அவர்கள் குடும்பம் நேற்று என்னைப் பெண்பார்க்க வந்தார்கள்.

தாய் தந்தை தமக்கையாருக்கு பிடித்திருந்தால் பின் அவர் ஸ்கைப்பில் என்னுடன் பேசுவாராம்.

அம்மா காலையில் இருந்து தனியே குசினிக்குள் போராடினாள் - வடை மோதகம் முறுக்கு என.....

ஐயா காலைச் சந்தை கூடும் பொழுதே போய் பெரிய இதரை, கப்பல் வாழைப்பழங்களையும் மற்றும் வேறு பழங்களையும் வாங்கி வந்தார்.

வீட்டை துப்பரவாக்குவது என் பணியாக இருந்தது.

பின்னேரம் நாலு மணிபோல் அவர்களும் கொழுக்கட்டை வாழைப்பழம் சுகிதம் வந்திருந்தார்கள்.

தகப்பன், தாய், தமக்கை, தமக்கையின் கணவன், அவர்களின் ஏழு வயது மகள்

நல்ல குடும்பம் போல் இருந்தது.

தகப்பனாரும் தமக்கையின் கணவனாரும் மிக இயல்பாக ஐயாவுடன் அன்றைய அரசியல் தொடக்கம் இன்றைய வாழ்க்கை வரை சுகஜமாகப் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

என்னைப் பெண்பார்க்க வந்தவர்கள் என்ற நினைப்பை மறந்து விட்டார்களோ என்று நினைக்கும் அளவுக்கு அவர்கள் சம்பாசனை இருந்தது.

தாயாரும் தமக்கையாரும் என்னை அண்புடன் உபசரித்து பேசிக்கொண்டு இருந்தாலும் அவர்களின் சம்பாசனைகளின் ஊடாக ஏதோ ஒரு தேடல் இருந்து கொண்டு இருந்தது.

அதனை நான் என்னுள் உணரத் தொடங்கியிருந்தாலும் நேரடியாகக் கேட்காத எந்தக் கேள்விக்கும் என்ன பதிலை நான் சொல்வது?

சுமார் ஒன்றரை இரண்டு மணித்தியாலம் கடந்த பொழுது அவர்கள் கிளம்ப ஆயுத்தமானார்கள்.

வந்த நேரத்தில் இருந்து ஒவ்வொருவரின் மடிகளிலும் மாறி மாறி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த அந்த ஏழு வயதுச் சுட்டிப் பெண் இப்போது என் மடியில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“மாமி உங்களிட்டை ஒன்று கேட்கட்டுமா?”

“ஆம்” எனத் தலையாட்டினேன்.

“நீ உன் வாலை வரப்போற மாமியிடம் ஆட்டாதே” எனத் தாயார் எச்சரித்தாள்.

“இல்லை... நீங்கள் கேளுங்கள்” என நான் சொன்னேன்.

“உங்களுக்கு இயக்கத்தில் போய் பிரண்ட் யாராவது இருக்கவில்லையா?”

“சுகி! அடங்கமாட்டியா” தாய் உறுக்கினாள்.

“ஆமிக்காரன்கள் உங்களை எந்த தொந்தரவும் செய்யவில்லையா”

“சுகி! சட் அப்... வீட்டை வா நான் வைச்சிருக்கிறன்”

காரில் வரும் பொழுதோ அல்லது வர முன் வீட்டினுள்ளேயோ எழுதப்பட்ட மூலக்கதைக்கு, பிள்ளை திரைக்கதை வசனம் எழுதிக் கொண்டு இருக்கின்றது எனப் புரிந்தது.

“குறையாய் எடுக்காதையுங்கோ... அவள் குழந்தை... இப்பிடித்தான் ரொம்ப நீளமான வாய்”

ஆளுக்காள் கை எடுத்துக் கும்பிட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

“அம் மாவுக்கும் மகனுக்கும் நெடுக சொல்லுற னான். குழந்தை ப்பிள்ளைகளை பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு கிழட்டுக் கதையள் கதையாதையுங்கோ எண்டு” மருமகன் தன் மனைவியாரையும் மாமியாரையும் மெதுவாக ஏசிக்கொண்டு போய் காரில் ஏறிக்கொண்டார்.

காரில் இருந்து எழுந்த ஒசல் புகை கண்களில் ஏரிவை உண்டாக்கியது.

அவர்கள் போன பின்பு ஐயாவோ அம்மாவோ எதுவுமே பேசவில்லை.

நான் தான் அவர்களது மெளனத்தைக் கலைத்தேன்.

“இனிமேல் நீங்களாவது எங்கள் போராளிகளை கொச்சைப்படுத்த இடம் கொடுக்காதையுங்கோ”

★ ★ *

குறையொன்றும் இல்லை... மறைமூர்த்திக் கண்ணா என்ற பாடலை திரும்பத் திரும்ப போட்டுக் கொண்டு என் மனதை தேற்றப் பார்த்தாலும் அலைபாயும் என் மனத்தை... என்னுள் எழுந்து தாழும் சமுதாய கோபத்தை... ‘இதுக்காவா’ என்ற ஆற்றாமையை அடக்க முடியாமலே இருக்கின்றது.

எல்லாமுமாய் இருந்து பின்

எதுவுமே இல்லை என்பது போல

உணரும் பொழுதுதான் வாழ்க்கையின்...

இல்லையில்லை...

என் வாழ்க்கையின் அர்த்தமே விளங்குகின்றது!

★ ★ *

நானும் எனது திருமணமும்

திரையில் அந்த நான்கு இளைஞர்களையும் பொலிஸ்காரர்கள் பச்சைப் பனை மட்டையால் விளாசித்தள்ளும் போது பார்த்துக் கொண்டு இருந்த எனக்கே உடல் படபடத்தது என்றால் அந்தக் குற்றவாளிகள்... இல்லையில்லை.... குற்றவாளிகளாகப் பதிவு செய்ய பொலிசார் முயன்று கொண்டிருந்த அவர்களுக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்.

சிலவேளை கண்ணெத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு காதுகளை மூடிக்கொண்டும்... சிலவேளைகளில் காதுகளை திறந்து கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டும் ‘விசாரணை’ என்ற அந்தத் திரைப்படத்தை பார்த்து முடித்தேன்.

வன்முறை... கொடுமை... நான்காம் மாடி விசாரணைகள்... இயக்கங்களின் தனியறை விசாரணைகள் என பலப்பலவற்றை போருக்குப் பின்னான பதிவுகளில் வாசித்திருந்தாலும் இந்தக் காட்சிப்படுத்தல்கள் என்னை மிகவும் பயமுற வைத்தன.

கோல் பேசில் உப்பும் மிளகாயும் தடவிய மாங்காயும் அண்ணாசிப்பழமும் சாப்பிட்டபடி காற்று வாங்கிய சந்தோசத்துடனும் பிரேமாவுடன் வைபரில் மணிக்கணக்காக பேசிக்கொண்டிருந்த சுகமான அனுபவத்துடனும் அறைக்குப் போயிருந்திருக்கலாம்.

வீணாக நேரம் போவதற்காக ஏன் அந்தப் படத்திற்கு போய்த் தொலைத்தேன் என இருந்தது.

எதாவது குழந்தைகளுக்கான ரொம் அண்ட் ஜெறியோ (Tom and Cherry) அல்லது மிஸ்டர். பீனோ (Mr. Bean) படமோ பார்த்திருக்கலாம்.

மகிழ்ச்சியாவது நிலைத்திருக்கும்!

காலையில் கோயிற் பக்கத்தைப் பார்த்துக் கும்பிட்டு விட்டுப் பகலில் பாடசாலைக்கும் பின்னேரத்தில் ரியூசன் வகுப்புகளுக்கும் வகுப்பு எடுத்து விட்டு இரவில் வீட்டு முற்றத்தில் இருந்து பக்கத்து

விட்டு அண்ணாமார்களுடனும் நண்பர்களுடனும் ஊர் அரசியல் கதைத்துக் கொண்டும் 304 சீட்டாட்டம் ஆடிக்கொண்டும் வளர்ந்த எனக்கு இந்த உலகங்களின் நிகழ்வுகள் நம்பமுடியாதவையாகவே இருந்தன.

அறம் செய்ய விரும்பையும்... ஆறுவது சினத்தையும்... இரண்டாம் வகுப்பிலேயே சிவத்தைச் போல காதில் ஓதி, பொய் சொல்லக் கூடாத பாப்பாவாக வளர்க்கப்பட்ட எனக்கு இந்த உலகத்தின் மறுபக்கங்களை பார்க்கும் மனத்தைரியத்தை எந்த மந்திரமும் கற்றுத் தந்திருக்கவில்லை.

‘நான் கடவுள்’ படத்தை பார்த்து விட்டு நித்திரையைத் தொலைத்த நாட்கள் பல உண்டு.

எங்களைத் தாண்டிய அல்லது எங்களுக்கே தெரியாத சில உலகங்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன என்பதனை சில திரைப்படங்கள் காட்டி விட்டுத்தான் கடந்து செல்கின்றன.

கொழும்பு விமான நிலையத்தில் இருந்து வெளியேறும் பொழுதும்... சென்னை விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கிய பொழுதும்... காக்கிச் சட்டைக் காவலர்களைக் கண்ட பொழுது என்னையே பச்சைப் பணை மட்டையால் அவர்கள் விளாசித் தள்ளுவது போன்ற மனநிலைதான் இருந்தது.

இயற்கை மரணம், அகால மரணம் என்ற இரு மரண வகைகளைத் தாண்டி... போர்க்காலத்தில் யாரைப்பார்த்து எந்த தலையாட்டிகள் தலையாட்டினாலும் அவர்களின் உலகம் இவ்வாறான ஒரு பாதாள உலகம் தான் என்ற பயத்தினால் மட்டும் நாடு விட்டு நாடு தாவி... அகதி என்றும்... குடியுரிமை வதிவிடம் பெற்றவன் என்றும்... டென்மார்க் பிரிஜை என்றும் பெயருக்கு முன்னால் உள்ள அடைமொழிகளாலும் அவை தந்த பொருளாதார வசதிகளாலும் கௌரவங்களை இனைத்துக் கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவன்.

2006ல் நாட்டை விட்டு ஓடும் பொழுது வயது 27.இப்போது 37.

என்னைப் பற்றி நானே மற்றிமோனியல் விளம்பரத்தில் விளம்பரம் செய்து... நானே சுயம்வரம் செய்து... நான் மறுதலித்தது பாதி... என்னை மறுதலித்தது முக்கால்வாசி எனப்போக கடைசியில் ஜேர்மனியில் வசித்த என்னை விட மூன்று வயது மூத்த பிரேமாவுடன் வைப்பரிவிலும் ஸ்கைப்பிலும் பேசி... அவளின் தாயாருக்கு இதுவரை குடிப்பழக்கமும் புகைப்பிடிக்கும் பழக்கமும் இல்லை எனவும் எதிர்காலத்திலும் அது இராது எனவும் சுத்தியம் செய்து... அனைத்தும் கூடி வர... என் திருமணத்திற்கு நானே இலங்கையில் அழைப்பிதழ் அச்சடித்து... இந்தியாவில் கூறைப்பட்டு எடுத்து... இனி இங்கே

சிங்கப்பூரில் தாலிக்கொடியும் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பிச் செல்ல வேண்டும்.

பெண் வீட்டாரும் பெண்ணும் ஜேர்மனியில் இருந்தபடி மெசேஜ் பொக்சில் ஒவ்வொன்றையும் வாங்கி வரும்படி எழுதிக் கொண்டு இருப்பார்கள்.

அல்லது “சுகமாக இருக்கின்றீர்களா?”, என மெல்லிய சிரிப்பொலியுடன் ஒரு வரி தொலைபேசி அழைப்பில் சுகம் விசாரித்து விட்டு ஒரு பந்தியில் சாமான்களின் விஸ்ட் வரும்.

37 வயது மனமகன் என்று இளக்காரமாய் போய்விட்டதா என என்மீதும் எனக்கு கோபம் வரும்.

பெண்ணிடமும் பெண் வீட்டார் மீதும் கோபம் வரும். ஆனால், காட்டிக் கொள்வதில்லை.

இனியும் பிந்திப் போனால், “இன்னும் பிள்ளை இல்லையோ”, என ஒரு வருடத்துக்குள் என்னையும் மனைவியையும் துளைத்து எடுக்கப் போற உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்களின் கேள்விக்கு பதிலே இல்லாமல் போய்விடக் கூடும்.

முதிர்கண்ணிகள் போல முதிர்ஆண்களுக்கும் வேதனைகள் உண்டு என்பதை அதிகமாக உலகம் மறந்து போகின்றது.

இன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை.

சிங்கப்பூரில் வருடத்தில் எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வந்தாலும் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சிரங்கூன் என்ற குட்டி இந்தியப் பகுதிக்கு வரவே கூடாது.

நல்லூர் திருவிழாவுக்கு வரும் பத்து மடங்கு கூட்டம் போல... அல்லது இறுதிக்கட்ட தி.மு.க., அ.தி.மு.க. பிரச்சாரக் கூட்டத்திற்கு வரும் சமனான கூட்டத்தால் சிரங்கூன் பிரதான தெருவும் பக்கத்து தெருக்களும் நிரம்பி வழியும்.

காலை பத்து மணி தொடக்கம் இரவு பதினொரு மணி வரை மஹாமக கூட்டம் தான்.

வீடுகளில் வேலை செய்யும் பணிப்பெண்கள் - இந்திய பங்களாதேஷ் கட்டிட தொழிலாளர்கள் - மற்றும் இதர இதர காரணங்களுக்காக சிங்கப்பூரில் தொழில் விசாப் பெற்றவர்களின் சந்திப்புகளினம் பிரிவுகளினதும் சாட்சி அந்த ஞாயிறு.

சிங்காஸ் சிரிப் பொலிகளை தாராளமாகக் கேட்கலாம். இனத்துவேசமே தெரிவதில்லை.

அங்கீகரிக்கப்பட்ட சிவப்புவிளக்குப் பகுதியைக் கூட அத்தனை பேரும் அன்று தான் பங்கு கொள்ள வேண்டும். அந்த அனல் பறக்கும் வெயிலில்....

ரைகர் பியர் சிங்கப்பூரில் அதிகமாக விற்கும் ஞாயிறும் அன்றுதான்.

எனது கெட்ட காலம் - நான்கு நாட்களுக்கு முன்னால் வந்திருந்தாலும் தாலிக்கொடியை நான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலில் வைக்கப் பயந்து இன்று அதனை வாங்கிக் கொண்டு இரவு பயணம் செய்யக் காத்திருந்ததுதான்.

நகைக்கடைகளில் எல்லாம் அவ்வளவு சனக்கூட்டம்.

வேண்டுமென்றே உரசல்கள்.... களவுக்கு அத்திவாரமா? அல்லது ஏதோ ஒன்றிற்கான அழைப்பா?? எனப் பிரித்தறிவது மிகக் கடினம்.

திருப்பிப் பார்த்தால் ஒரு புன்னகை.

முறைத்துப் பார்த்தால் ஒரு “சொறி”.

இத்தனைக்கிடையேயும் சீன நகைக்கடை வியாபாரி என்றாலும் சரி... தமிழ் நகைக்கடை வியாபாரி என்றாலும் சரி... செய்கூவியில் எம்மிடம் உள்ள பணத்தை எல்லாம் பிடிந்கிக் கொள்ள பார்ப்பார்கள்.

இலவசமாகக் கிடைக்கும் கூல்ரிங்ஸிசன் விலை எல்லாம் சேதாரக் கணக்கிலும் செய்கூவிச் செலவிலும் அடங்கிவிடும்.

“முஸ்தபாவில் செய்கூவி மலிவல்லவா”

“சார் அங்கு பவுன் விலை அதிகமாகப் போடுவார்கள்..... சார் கிட்டவாக வாங்க! உங்களுக்கு ஒரு ரகசியம் சொல்ல வேணும்.... உங்க நாட்டுப் போராட்டத்துக்கு நாங்கள் எவ்வளவு உதவி செய்தனாங்கள் தெரியுமா?. முஸ்தபாவா செய்தார்தா?”

மௌனமாகி விட்ட போராட்டத்தை எவன் எவன் எல்லாம் வைத்து எப்படி எப்படிப் பிழைப்பு நடாத்துறாங்கள் என மனம் சொன்னது.

நெருங்கிக் கொண்டு இருந்த பயண நேரம் அவருடன் நின்று அரசியல் பேசாமல் என் வாயைக் கட்டிப் போட்டது.

“சரி! கணக்கை முடியுங்கோ”

கணக்கை முடித்து நகைப்பெட்டியை வெங்கடேஸ்வரர் கோயில் பக்கம் திரும்பி நின்று கும்பிட்டு விட்டு தன் இரு கைகளாலும் என்னிடம் ஒப்படைத்தார்.

நானும் கடவுளை நினைத்தபடி என்னிரு கைகளாலும் வாங்கிக் கொண்டேன்.

சேட் பொக்கற்றில் இருந்த ஐபோன் அதிர்கிறது.

“சொல்லுங்கோ”

“நான் பிரேமாவின் அம்மா கதைக்கிறன்”

“விளங்குது... சொல்லுங்கோ”

“பிரேமாக்கு கொடியிலை புறோச்சர் கொளுவிப்போட சரியான விருப்பம். அது தான்....”

“சரி! நான் பாத்துக் கொள்ளுறன்”

“நான் சொன்னனான் எண்டு பிரேமாவுக்குச் சொல்லிப் போடாதையுங்கோ மாப்பிள்ளை”

“சரி”

இது மிகப்பழைய ரெக்கினிக் - மகள் சொல்வதாக மாமி அப்பிளிக்கேஷன் போடுவது.

மீண்டும் $1\frac{1}{2}$ -2 பவுன் எடையுள்ள புறோச்சரின் பேரம் தொடங்கியது.

“சார் இந்த புறோச்சர் மிக அழகாக இருக்கிறது. தாலியை எடுங்கோ கோர்த்தே தருகிறன்”

எனக்குத் ‘திக்’ என்றது.

இப்பொழுது வாங்கிய தாலிக்கொடியைக் காணவில்லை.

அழகான அந்தத் தாலிப்பெட்டி மிக இலகுவில் தவறுவதற்கு வாய்ப்பில்லை.

கடைக்காரரும் சேர்ந்து என்னுடன் தேடினார்.

இப்போது இன்னும் அதிமாக ஞாயிற்றுக்கிழமைக் கூட்டம் கடையில் சேர்ந்திருந்தது.

எங்கள் பரபரப்பு மற்றவர்களை சங்கடப்படுத்தியதை என்னால் உணரக் கூடியதாய் இருந்தது.

ஆனாலும் 21 பவுன் கொடி.

கடைக்காரரும் என் கவலையில் உண்மையாகவே பங்கு கொண்டதை அவதானித்தேன்.

ஆனால் தேடுதல் முயற்சி எவ்வித பலனையும் தரவில்லை.

இறுதியாக கடையில் பொருத்தப்பட்ட வீடியோ கமராவில் இரு பெண்கள் அதனுடன் கடையில் இருந்து வெளியேறுவது பதிவாகி இருந்தது.

அவர்களின் பின் பக்கம் மட்டும் தெரிந்தது.

எத்திசையால் தேடி ஓடி அவர்களைத் தேடுவது?

இச்சமயம் தங்கள் உடையையே மாற்றியிருப்பார்கள். அல்லது மலேசியாவுக்குள் நுழைந்திருப்பார்கள்.

எங்கு போவது?....

தலை சுற்றிக் கொண்டு வந்தது.

கடைக்காரர் ஒரு கரையில் ஒரு கதிரையைத் தந்து என்னை ஆறுதலாக இருக்க வைத்து மீண்டும் ஒரு கூல்ஸ் ரிங் தந்தார்.

மனம் மாமியாரைச் சபித்தது.

புரோச்சர் வாங்க வெளிக்கிட்டுத்தான் தாலிக்கொடியே போனது.

இனித் தாலிக் கொடிக்குக் காசுக்கு எங்கே போவது.

இரண்டாம் சிட்டையே அறாக்கழிவுக்கு எடுத்துத்தான் இவ்வளவும் நடந்தது.

வட்டிக்கு கூட நம்பிக் காசுதார யாரும் அங்கு இல்லை - வங்கிகள் உட்பட.

அடிச்சட்டி வழித்தெடுத்து சாப்பிடுவது போல எல்லாப் பக்கத்தாலும் காசு வேண்டியாயிற்று.

திருமணம் கூட கிடைக்க இருக்கின்ற மொய்ப்பணத்தை நம்பித்தான் செய்ய வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றேன்.

இனி?....

“சார்... உங்களுக்கு ஒரு ஆலோசனை சொல்லட்டா?”

நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

கடைக்காரர்தான்.

“சொல்லுங்கோ...”

“இரண்டு வழி இருக்கு... ஒன்று உங்க ஐரோப்பாவிலை யாரும் தாலிக்கொடியை விக்கிறதோ அடைவு வைக்கிறதோ இல்லை. அது கலியாணத்துக்குப் பிறகு பாங் லொக்கருக்குள்ளதான் இருக்கும். ஆனபடியாலை பக்கத்திலை இருக்கிற பத்தர் கடையிலை திறமான கிலிற் கொடி இருக்கு. ५ வருசம் தாங்கும். அதை இப்ப கட்டிப் போட்டு பிறகு காசு இருக்கேக்கை மனைவிக்கே தெரியாமல் மாத்திக் கொள்ளுங்கோ”

மனம் தயங்கியது - என் வாழ்வை ஒரு பொய்யில் தொடங்க வேண்டுமா என்று.

இப்போதும் என் கண் முன்னே இரண்டாம் வகுப்பில் படிப்பித்த அன்னலட்சுமி ரீச்சரும்... முன் வாங்கு வரிசையில் நன்கு தோய்த்து அயன் பண்ணிய அரைக்கால் சட்டை வெள்ளைச் சேட்டுடன்

நானும்.... மேசைக் கரையில் தொங்கும் தண்ணீர்ப் போத்தலில் அம்மா கரைத்து தந்த தோடம்பழத் தண்ணியும்.

கடைக்காரர் தொடர்ந்தார்.....

“மற்று நீங்கள் எடுத்து வைத்திருக்கும் புறோச்சருக்கும், தாலிக்கும் 2 பவுன் காசுகளுக்கும் போதும். அதை ஏன் மஞ்சள் நூலிலை கோர்த்துக் கட்டக் கூடாது”

மன அடிவானில் ஒரு வெள்ளிக்கீற்றுப் போலப்பட்டது.

அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

“பிறகு ஒரு காலத்திலை நீங்கள் பவுனிலை தாலி செய்து அதிலை கோர்க்கலாம் தானே”

எனக்கு அது நல்ல யோசனையாகப் பட்டதோ இல்லையோ அதனை விட வேறு வழியில்லை என்பது மட்டும் உறுதியாய் பட்டது.

“அப்படியே செய்வம் அன்னை”

அடுத்த பத்து நிமிடங்களுக்குள் மஞ்சள் கயிற்றில் தாலியும் இரண்டு ராஜா ராணிக்காசுகளும் இடையே ஒன்றுடன் ஒன்று முட்டாமல் தடைகளும் வைத்துப் பொருத்தப்பட்டது.

பிரேமா மஞ்சள் தாலியிலும் குங்குமப் பொட்டிலும் தலைநிறைய மல்லிகைப்பூவிலும் அழகாகத்தான் இருந்தாள்.

மீண்டும் அவர் வெங்கடேசலப் பெருமானின் கோயில் பக்கமும் தற்பொழுது பிரத்தியேகமாக வீரகாளி அம்மன் கோயில் பக்கமும் கும்பிட்டு விட்டு அவற்றை என்னிடம் கையளித்தார்.

சனக்கூட்டத்தை விலத்திக் கொண்டு ரோட்டில் இறங்கினேன்.

இப்போ இன்னமும் சனக்கூட்டம் அதிகமாய் இருந்தது.

நகை வாங்க முதல் பார்த்து ரசித்த வேறு வேறு இன ஜோடிகளை எல்லாம் இப்போ பார்த்து ரசிக்க முடியவில்லை.

அவர்களின் காதல்களைக் கூட “ஏதோ அலையுதுகள்” என்ற குறுகிய கண்ணோட்டத்துடன் நான் பார்ப்பது போல இருந்தது.

இதில் யாரோ ஒருவர்தானே என் தாலிக்கொடியை திருடியது என்ற வெப்பியாரத்துடன் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

சாப்பிட வேறு பிடிக்கவில்லை.

முதல் நாளிரவு வாங்கி வைத்திருந்த தாய்லாந்து கொய்யாக்காயையும் மலேசியா இனிப்பு மாங்காயையும் மட்டும் சாப்பிட்டு விட்டு புறப்படத் தயாரானேன்.

ஐபோன் அழைத்தது.

இப்போ முகம் பார்த்துப் பேச பிரேமா அழைத்திருந்தாள்.

“அம்மா ஏதோ சொன்னவாம். அதுவும் வாங்கினீங்களா?”

என் முகம் மாறியதை அவள் அவதானித்திருக்க வேண்டும்.

“என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்கள்?... நான் வேண்டாம் என்று தான் சொன்னான். அம்மா தான் கேட்கேல்லை”

நடந்தது எல்லாத்தையும் சொன்னன்.

“மஞ்சள்கயித்திலை கட்டுறதோ! நோ சான்ஸ்”

பிரேமா சொல்லி முடிக்க முதல் “எங்கடை பரம்பரையிலேயே கேள்விப்படாத கதையாக கிடக்கு” என்ற தாயாரின் பல்லவி தொடர்ந்தது.

“நானே எந்தப் பெரிய கொடி போட்டிருக்கிறன். என்றை பிள்ளை மஞ்சள் கயிற்றிலை கட்டுறதோ?”

நானே தொலைபேசி யின் இணைப்பைத் துண்டித்துக் கொண்டேன்.

அறைக்குள் அமைதியில்லாது அங்கும் இங்கும் திரிந்தபடி அறையை ஒதுக்கினேன்.

விமான நிலையத்திற்கு டக்ஸி ஏறும் நேரம் நெருங்குகின்றது.

தாயிடம் இருந்து சரி... மகளிடம் இருந்து எந்த அழைப்பும் வரவில்லை.

இன்னும் அவர்களுக்கு கோபம் தணியவில்லைப் போலும்.

அல்லது இந்த அத்தியாயத்துக்கு அவர்கள் முடிவுரை எழுதியிருக்க வேண்டும்.

“கிலிற் தாலியைக் கொண்டுபோய் கட்டியிருக்கலாமோ”, என் ஏழை மனமே எனக்காக இரங்கியது.

பாம்பும் ஏணியும் விளையாட்டில் சறுக்கி கீழே வந்த கட்டையாக இனி 37 வயதில் மீண்டும் மற்றிமோனியல்.... திருமணப் பேச்சுகள்... ஜாதகப் பொருத்தம்... ஜாதிப் பொருத்தம் இவற்றுடன் இனியொரு பவுன் பொருத்தம் - புறோச்சர் பொருத்தத்துடன் ஒரு பெண் தேடும் படலத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

எல்லாவற்றிற்கும் பணம் தேடவேண்டும்.

அல்லது சிங்கப்பூரின் சில பக்கங்களை நியாயப்படுத்திக் கொண்டு ஜோப்பாவில் வாழுத் தொடங்க வேண்டும்.

அந்த அனல் பறக்கும் ஞாயிறு வெய்யிலில் அத்தனை பேரும் அந்தத் தெருவைப் பங்குபோட இடிபட்டுக் கொண்டு நின்றார்கள்.

காலைக்காட்சி கண்முன்னே வந்து போனது.

ஏதோ ஒரு பிரமையினுள் ஆழ்ந்து போகின்றேன் போலும்.

பெண்மார்க் தலைநகர வீதிகளின் சந்துகளில் சிதறிப்போன ரஸ்ய நாட்டுப் பெண்கள் நின்று கை அசைக்கின்றார்கள்.

பத்து பிரேரமாக்களின் அழகு.

நானும் காரின் வேகத்தைத் குறைத்து அவர்களுடன் அளவளாவுகின்றேன்.

மிக அழகான ஒருத்தி காரின் முன் சீட்டில் ஏறி அமர்ந்து கொள்கின்றாள்.

கார் புறப்படுகின்றது.

சிறிது நேரத்தில் காரின் பின் சீட்டில் சிரிப்பொலிகள் கேட்கின்றன.

பின் சீட் நிறைய ரஸ்யப் பெண்மணிகள்.

இரவுச் சாப்பாடும் பியரும் வாங்கித் தந்தால் போதும் என்கிறார்கள்.

கார் பெண்மார்க்கின் பெரிய தொங்குபாலத்தில் பயணிக்கின்றது போலும்.

அடுத்த வினாடி....

ஏதோ ஒரு மருத்துவமனையில் சிகிச்சைக்குப் பலனின்றிய என்டடல்.

எனது நகரமே சூழ்ந்து நிற்கின்றது.

எல்லோர் கைகளிலும் எனது கண்ணீர் அஞ்சலிகள்...

“எலும்பொடு நரம்புகொண்டு இடையில் பிணித்துக் கொழுந்தசை வேய்ந்தும் ஒழுக்கு விழுங் குடிலைச் செழும்பெழு உதிரச் சிறுபுழுக் குரம்பையை,
மலவுடல் குடத்தைப் பலவுடல் புட்டிலைத்
தொலைவிலாச் சோற்றுத் துன்பக் குழியை...”

ஒதுவார் பலத்த குரலில் பாடிக்கொண்டு நிற்கின்றார்.

பிரேரமா தடித்ததொரு தாலிக்கொடியுடன் இரு பக்கமும் இரு புறோச்சர்கள் தொங்க என்னை விட அழகான ஒர் ஆடவனுடன் வந்து எனக்குப் பூங்கொத்து வைத்துப் போட்டு போகின்றாள்.

என் சவப்பெட்டியைத் தாங்கிய இறுதி ஊர்வலம் நீண்ட கறுத்தக் கார் நான் ரஸ்ய பெண்களுடன் பயணம் செய்த தொங்கு பாலத்தில் பயணிப்பது போல இருக்கின்றது போலும்...

காற்று வேகமாக வீசுகின்றது.

பாலம் அறுந்து விழுகின்றது.

சனங்கள் அலறுகின்றார்கள்.

நான் மட்டும் பெட்டியில் இருந்து எழுந்து மனவறையை நோக்கிப் போகின்றேன்.

அதில் இருப்பது பிரேமா போலும் இருக்கின்றது. வேறு யாரோ போலும் இருக்கின்றது

கதவு தட்டப்படுகிறது.

நினைவுகள் தாறுமாறாக ஓட திடுக்கிட்டு எனது பிரேமையில் இருந்து மீள்கின்றேன்.

“சார்... டக்ஸி இஸ் வெயிற்றிங் போ யூ”

அறையினுள் ஓடிக்கொண்டிருந்த தொலைக்காட்சியை நிறுத்தச் சென்றேன்.

தொலைக்காட்சியில் சட்டவிரோதமாக பாலியல் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்த தாய்லாந்து, மலேசியா, இந்தியா, இலங்கைப் பெண்களை பொலிசார் பெருமளவில் கைது செய்து தங்கள் வாகனத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

அவர்களை இனி அந்த நாட்டுக் காவற்துறை எங்கு கொண்டு செல்வார்கள்? என்ன செய்வார்கள்??

எப்போதும் எங்களால் அறியப்படாத ஒரு உலகம் இருக்கத்தான் செய்கிறது - ‘விசாரணை’ படம் போலவும்... ‘நான் கடவுள்’ படம் போலவும்...

இதனிடையே ஆத்திருடியும் கொன்றை வேந்தனும் அன்னலட்வுமி ரீச்சரும் நானும் என் திருமணமும்...

(தொடரும் அல்லது முற்றும்)

★ ★ ★

இதற்காகத்தானா (?)

இந்த 34 வருடத்தினால் என்னவெல்லாமோ மாறி விட்டது.

ஒரு பெண்மார்க் நாணயத்தின் பெறுமதி இலங்கை நாணயத்திற்கு 4.50ல் இருந்து 22.50 ஆகிவிட்டது.

பாவித்த ஒரு சோடா அல்லது பியர் போத்தலைத் திருப்பிக் கொடுத்தால் அன்று கடைகளில் 1 குறோனைத் திருப்பித் தருவார்கள்.

இப்போது $1\frac{1}{2}$ குறோன்கள் தருகிறார்கள்.

ஆம்... அது இலங்கைப் பெறுமதிக்கு 4.50ல் இருந்து 33.75 ஆகியிருந்தது.

அப்போது நாங்கள் இந்த நாட்டிற்கு வந்த காலம்.

ரோட்டின் கரையில் கிடக்கும் ஒரு போத்தலை எடுத்துக் கடையில் கொடுத்து 1 குறோனை வாங்க மனம் சொல்லும்.

ஆனாலும் மானா முதலியார் வழிவந்த அப்பப்பா காதில் கடுக்கனுடனும் மார்பில் பட்டு உத்தரியத்துடனும்.... அப்பம்மா எட்டு முழு கொய்யகச் சேலையுடனும் மார்புப் பதக்கத்துடனும் நின்று “மற்றவர்கள் வாய் வைச்சு உறிஞ்சிய அதனைத் தொடாதே”, என வெருட்டுவார்கள்.

தாண்டிச் சென்று விடுவேன்.

அடுத்தநாள் அதே வீதி வழியே வரும் பொழுது அதனைக் கடைக்கண் தேடும்.

அதிகமாக அது அந்த இடத்தில் இராது.

எனக்கொரு நண்பன் இருந்தான் - அவனை அவனது அப்பப்பாவும் அப்பாம்மாவும் வெருட்டுவதில்லைப் போலும்.

ஓடியோடிப் பொறுக்குவான்.

எப்படியும் ஒரு நாளில் 10-15 போத்தல்கள் பொறுக்குவான்.

அந்தக் காசில் காம்பில் இன்னோர் தமிழ் ஆள் காட்டும் வீடியோ படத்திற்கு கூட்டிச் செல்வான்.

ஒரு ஆளுக்கு 2 குறோன்கள் தான் ரிக்கற்.

செஞ்சிலுவைவச் சங்கத்தின் தொலக்காட்சிப் பெட்டியையும் வீடியோ. மெசினையும் இலவசமாகப் பெற்று ஜேர்மனியில் இருந்து தபாலில் வரும் வீடியோ. கொப்பியில் அவர் படம் காட்டுவார். எப்பிடியும் அவருக்கு ஒரு படத்துக்கு 100 குறோன்கள் தேறும்.

இன்னொருவர் என்னைப் போல் சிகரட் குடிக்காத ஆட்களிடம் செஞ்சிலுவைவச் சங்கம் இலவசமாகத் தரும் சிகரட்களை குறைந்த விலைக்கு வாங்கி காம்புக்கு, வெளியே இருந்த மற்றைய தமிழ் ஆட்களுக்கு அதிக விலைக்கு விற்பார்.

இவ்வாறு தனக்கு தனக்கு முடிந்த வகையில் சைற்றில் பணம் ஈடுதலில் எங்கள் ஆட்கள் ஈடுபட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

எங்களுக்கு கைச்செலவிற்காக கிழமை காச தரப்படும் வியாழக் கிழமை ஒன்றில் தான் முதன் முதலாக மிகச் சிறிய அளவில் ஒவ்வோர் கிழமையும் கூறும் ஏலச்சீட்டு ஆரம்பமாகியது.

அதனைத் தொடர்ந்து வட்டி.

முடிந்தவன் முன்னேறினான்.

முடியாதவர்கள் மௌனமாய் இருந்தார்கள் - என்னைப் போல் பார்வையாளர்களாய்... அல்லது விமர்சகர்களாய்.

ஒரு நாள் என் நண்பன் முகம் முழுக்க வீங்கியபடி கடைவாயில் இரத்தக் கசிவுடன் நின்றிருந்தான்.

காரணத்தை அறிந்த பொழுது அதிர்ச்சியாய் இருந்தது.

இவன் பிளாட்பாரத்தில் உள்ள சின்னச் சின்னக் குப்பைத் தொட்டிகளில் பியர் போத்தல்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டு நின்ற பொழுது ஒரு டெனிஷ்காரன் வந்து தடுத்து இருக்கின்றான்.

இது அவன் நேரமாம். அவனது ஏறியாவாம்.

போதை வஸ்துக்கு அடிமையாகி புகையிரத்தின் வெளியே வாழும் கூட்டத்தில் அவனும் ஒருவனாம்.

தங்களுக்குள் எந்த எந்த பிளாட்பாரம் எவருக்கு என்றும்.... எந்த எந்த நேரத்தில் எவரவர் போத்தல் பொறுக்குவது என்றும் அவர்களுக்குள் ஒரு ஒப்பந்தமாம்.

என் நண்பன் ‘ஜனநாயம்’ பேசியிருக்கின்றான்.

முகம் வீங்கியிருக்கிறது.

அவிழ்த்து விடப்படும் நெல்லிக்காய் மூட்டையில் இருந்து அவை ஒடுவது போலத்தான் எங்கள் வாழ்வும் இங்கு ஒட்டத் தொடங்கியது.

ஓட்டம்!

பணத் தேடலுக்கான ஓட்டம்!!

கெளரவத் தேடலுக்கான ஓட்டம்!!!

கார் - வீடு - இத்தியாதி இத்தியாதிக்கான ஓட்டம்.

ஓடிக்கொண்டு இருக்கும் பொழுதே எவருடன் எவர் இணைந்து ஒடுவது.... எவரை எவர் விலத்தி ஒடுவது.... எவரை எவர் காய் வெட்டுவது என்று அவதானித்தபடி ஓட்டம்.

எந்த ஊர்... எந்த வட்டாரம்... எந்தத் தெரு... எந்த இயக்கம்... என்ன கல்வி என்று அரிதட்டினுள் போட்டு அரித்து அரித்து எவர்எவர்களை வீட்டுக்குச் சாப்பாட்டுக்குக் கூப்பிடுவது... எவர்எவர்களுக்கு பிறந்தநாளுக்கு சொல்வது... எவர்எவர்களுக்கு கல்யாணத்திற்கு சொல்வது என கணிதபாடத்தில் தொடைப்பிரிவு பற்றி படித்தது போல அனைத்து வட்டங்களின் வெட்டும் பகுதியில் எங்களையும்... மற்ற மற்ற வட்டங்களின் வெட்டுப் பரப்புகளில் மற்றவர்களையும் நிறுத்தி நிறுத்தி அனைவருக்கும் நல்லவராய் ஒடும் ஒரு ஓட்டத்தில் அனைவருமே திறமைசாலிகள் ஆகினோம்.

டென்மார்க்கில ஒரு கிழமைக்கான வேலை நேரத்தை 38 மணித்தியாலத்தில் இருந்து 37 மணித்தியாலமாகக் குறைக்க வேலைனிறுத்தப் போராட்டங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பொழுது நாங்கள் கிழமைக்கு 50 - 60 மணித்தியாலங்களைத் தாண்டி வேலை செய்து கொண்டிருந்தோம்.

முழங்காலுக்குள்ளும் முகுதுத் தண்டிலும் சாடையாக வலித்த பொழுதும் எங்கள் பிள்ளைகளின் பட்டப் படிப்புகளும், எக்ஸ்ரா ரியூசன்களும் மட்டும் தான் எங்கள் கண்களுக்குள் தெரிந்தன.

“உங்கள் பிள்ளை என்ன படிக்குது?” என்றெல்லாம் கேட்பதற்குப் பதிலாக “உங்கள் பிள்ளை எந்த யூனிவர்சிட்டி?” என்றுதான் கேட்கப் பழகிருந்தோம்.

பிள்ளைகளின் படிப்பைத் தவிர எங்களுக்கு எதுவுமே கண்களுக்கு தெரியவில்லை.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் பிள்ளைகளுக்கு மாமிசம் இல்லாவிட்டால் சாப்பாடு இறங்காது என்றால் குறைந்த பட்சம் ஒரு நீலக்கால் நண்டுக்கறியையோ மீன் பொரியலையோ செய்து வைத்து விட்டுத்தான் பின்பு குளித்து தோய்ந்து கோயிலுக்குப் போவதை எங்களில் பலர் வழக்கமாய்க் கொண்டிருந்தோம்.

“கோயிலுக்கு போறதெண்டால் அவர் வெள்ளிக் கிழமைகளில் மாசிசம் சாப்பிட மாட்டார்” என பெருமையாகப் பேசியபடியே ஜயரிடம் பல்வியமாக விழுதி வேண்டும் புதிய கலாச்சாரமும்....

“வெளிநாட்டுக்கு வந்து விட்டால் உதெல்லாம் பார்க்க ஏலாது-கடவுள் சொன்னவரோ வெள்ளிக் கிழமைகளில் இப்படி இருக்க வேண்டும் என்று - கண்ணப்ப நாயனார் என்ன சொன்னவரா?” என்பன போன்ற புதிய ஜனநாயகக் கொள்கைகள் இங்கு உருவாகின.

பாம்பு தின்னும் ஊரில் நடுத்துண்டுக்குப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நானும் ஒடிக் கொண்டு இருந்தேன்.

இந்த ஒட்டத்தில் விழுந்த முதல் அடி என் மகள் பிரேமா திருமணத்திற்கு மறுத்த பொழுதுதான்.

பி. எச். டி. முடித்த பின்புதான் திருமணம் எனத் திட்டவட்டமாய்ச் சொல்லியிருந்தாள்.

அவள் அதில் திறமைச் சித்தி எய்திய பொழுது அவளுக்கு 32 வயதாகிபிரிஞ்சத்து.

என்னதான் படித்திருந்தாலும்... என்னதான் அழகாய் இருந்தாலும் வயது என்பது டிஸ்குவாலிக்கேசனாய் போய் இரண்டொரு திருமணம் தள்ளிப் போகவே இனி எதற்காக ஒரு திருமணம் என்ற முடிவுக்கு அவள் வந்திருந்தாள்.

“என்னைப் போலை எத்தினை பொம்பிளைப் பிள்ளையள் இருக்கினம். டெனில் பிள்ளையள்... ஆப்கானிஸ்தான் பிள்ளையள்... பாக்கிஸ்தான் பிள்ளையள்.... என் தமிழ் பிள்ளையள்...” தாயிடம் வாய் காட்டியிருக்கின்றாள்.

“இவள் இப்பிடிச் சொல்லுறாள். என்னப்பா செய்யிறது?” மனைவியிடம் கேட்டேன்.

“நீங்களும் நானுமாய் அவளின்றை காலைக் கட்டிப் போடாட்டி அவள் வேறு வாழ்க்கை வாழ்ந்திருப்பாள் தானே”

மனைவி குனிந்தபடியே கூறினாள்.

எனக்கு உறைக்கவே செய்தது.

நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

“18 வயதிலை ஒம் நாங்கள் செய்து தாறம் என்று சொல்லி விவ்விங்கு கெதர் கலாச்சரத்துக்கை போக விட்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேயா?”

மனைவி ஏதும் பேசவில்லை.

அவள் கண்களால் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது.

எப்பவோ ஒடிக் காய்ந்து போன உப்புக் கரிச்ச கண்ணீரின் மிச்சம் இது.

பின்பு தன்னை ஆசவாசப்படுத்திக் கொண்டு கேட்டாள்.

“‘எனப்பா?... இவருக்கு அந்தப் பொடியன்தான் என்கு ஒரு நிச்சயதார்த்தம் போலை செய்து போட்டு விடுவம். பிறகு படிப்பெல்லாம் முடிய கால நேரம் வரேக்கை செய்து கொடுத்தால் என்ன?’

“இங்கை பார்! வேணு மென்டால் நாளைக்கே தாவிக்ட்டுவம் எண்டு சொல்லு ஒம் என்னுறன். அனால்....”

என் முச்சு மேலும் கீழும் வாங்கியது.

“ஆனால் இப்ப சேந்திருக்க விட்டுப் போட்டு பிறகு கண்டறியாத ஒரு கண்ணிகாதானத்தை நீயும் நானும் சேர்ந்து நின்று செய்து வைக்கிறது எனக்குச் சரிவராது”

நானே தொடர்ந்து உரத்த குரலில் கத்திக் கொண்டு இருந்தேன்.

பிரேமா வந்து கதவை அடித்துச் சாத்தினான்.

அப்படி ஒரு வார்த்தையை என் வாய் உதிக்கும் வகையில் தவமணியக்காவின் அன்றைய கதைகள் என்னை காயப்படுத்தியிருந்தன.

ஒரு மகளின் தந்தையாக பெரும் வலியை அனுபவித்த நாள் அது.

நாங்கள் வசித்த தொடர்மாதிக் கட்டடத்தின் பேஸ்மன்றில் அவரும் கந்தசாமி அண்ணையின் மகனும் நெருக்கமாய் நின்றிருந்ததைக் கண்ட தவமணியக்கா, “ உடுப்புத் தோய்க்கிற மெசினுக்கை உடுப்புப் போட பேஸ்மன்றுக்கு போக வெட்கமாய் இருக்கு”, என போட்டு விட்ட சாம்பிராணி 16 வருடங்களுக்கு முன்பு எப்படிப் புகைத்தது என ஊருக்கே தெரியும்.

அன்று நாம் வசித்திருந்த ஊருக்கு அவல்.

செய்திகளை முந்தித் தருவதில் தவமணியக்கா மிகப் பெறிய கெட்டிக்காரி.

அதோடுதான் சிற்றி மாறி வந்தோம்.

கந்தசாமி அண்ணையின் மகனும் இப்போது வேறு இடத்திலை செய்து நல்லாய் இருக்கின்றானாம்.

இவ்வாண் இப்பிட....

இனி அவளுடன் கதைத்து ஏதும் பிரயோசனம் இல்லை... வயது போனாலும் வேலையிடத்தில் யாரையாவது விரும்பி வந்து

சொன்னால் செய்து வைப்போம் என்ற கையறு நிலையில் அடுத்த இரண்டு வருடம் ஓடியது.

அடுத்து ஜெயன், என் மகன்.

ஜெயன் என்னும் ஜெயபாலகிருஷ்ணன்.

பிரேமாவுக்கு இரண்டு வயது இளமை.

கம்பியூட்டர் துறைக்கான பல்கலைக்கழகப் பட்டமளிப்பு விழாவின் பொழுது ஒரு ஆப்பிரிக்காக்காரியைக் கொண்டு வந்து அறிமுகப்படுத்தினான்.

அவனுடன் அன்று பட்டம் பெற்றவள்.

கறுத்த நீண்ட அங்கியினாடு அவளின் வயிறு வீங்கியிருந்தது வடிவாகத் தெரிந்தது.

மனைவியையும் மகளையும் நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

மனைவி ஏதும் சொல்லவில்லை.

பிரேமா தம்பியாருக்கும் அந்தப் பெண்ணுக்கும் வாழ்த்துச் சொல்லிக் கட்டி அணைத்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் அவளின் குடும்பத்தினரும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

வலிந்திமுத்த புன்னகையை அவர்களுக்குப் பரிமாறினேன்.

கை குலுக்கிக் கொண்டோம்.

அனைவரும் அன்று இரவு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்த விருந்துக்குச் சென்ற பொழுது எதுவுமே என் தொண்டையால் இறங்கவில்லை.

என் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த ஆப்பிரிக்கச் சம்மந்தி பல்லுக்கும் நாக்குக்கும் இடையே புகையிலை போன்ற ஒன்றை மென்று கொண்டிருந்தார்.

மணம் வயிற்றைக் குமட்டியது.

என் மனைவி இடைக்கிடை என்னைப் பார்த்தபடி வாட்டிய உருளைக் கிழங்குடன் போராடிக் கொண்டிருந்தாள்.

எல்லாம் முடிந்து வீட்டிற்கு வர இரவு பதினொரு மணியாகி விட்டது.

அதிகமாக எங்கள் தொடர்மாடி வீடுகளின் லைட்கள் அணைக்கப்பட்டிருந்தன.

எங்கள் கட்டடத்தில் மட்டும் 24 வீடுகள்.

பிரதான வெளிவாசலில் என் கால்களில் ஏதோ தட்டுப்பட்டது.

குனிந்து பார்த்தேன்.

வெறும் பியர் போத்தல் ஒன்று.

ஒரு கணம் அதனை விட்டு விலகமுடியாது இருந்தது.

எடுப்போமா..? விடுவோமா...? என அன்று விலத்திப் போன அதே பியர்ப் போத்தல் தான்.

அன்று அந்த ஒரு குறோன் தந்திருக்க கூடிய சந்தோசத்தை எனக்கு எதுவுமே வாழ்க்கையில் தந்திருக்க முடியாது.

கண் முன்னே ஒரு காட்சி விரிகிறது.

வெற்றுப் போத்தல்களால் என் வீட்டின் மூன்று அறைகளும் - வரவேற்பு அறை - குசினி - குளியலறை - நடைபாதை - பின்நேரத்தில் காற்று வாங்கும் அல்லன் எல்லாமே சடுபுடு என்று நிறைகிறது.

ஒரு இலட்சம் போத்தல்கள் இருக்குமா?

இருக்கலாம்.

இப்போது அவை நகர்ந்து என் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் - எதிர் வீட்டுக்காரன் - மேல் வீட்டுக்காரன் - கீழ் வீட்டுக்காரன் - அனைத்து வீட்டுக்காரன்கள் வீட்டைடயும் நிரப்புகின்றன.

அந்த அந்த வீட்டில் இருப்பவர்கள் சத்தம் போட்டபடி வீட்டின் வெளியே ஓடி வந்து என்னுடன் நின்று கட்டடத்தைப் பார்க்கின்றார்கள்.

அவரவர்கள் தத்தம் பாழையில் சத்தம் போடுகின்றார்கள்.

எனது வீட்டில் இருந்துதான் அவை நகரத் தொடங்கியன என எம்மிருவரையும் காட்டிக் காட்டிக் கதைக்கின்றார்கள்.

இப்போது அவை அந்தத் தொடர்மாடியில் உள்ள 24 வீடுகளையும் நிரப்புகின்றன.

வீடுகள் நிரம்பியதும் தொடர்மாடி வீடுகளின் அனைத்துப் படிகளும் பியர்ப் போத்தல்களால் நிரம்புகின்றன.

24 வீட்டு ஆண்கள் - பெண்கள் - குஞ்சு - குருமன்கள் அனைவரும் கட்டடத்திற்கு வெளியே.

குழந்தைகள் தங்கள் விளையாட்டுச் சாமான்களை விட்டு விட்டு வந்து விட்டோம் எனக் கதறுகிறார்கள்.

ஓரே அமளி துமளி...

என் பழைய நண்பன் என் காலில் தட்டுப்பட்ட ஓரேயொரு போத்தலை ஒரு ஊத்தைப் பிளாஸ்ரிக் பையில் போட்டபடி அப்பால் செல்கின்றான்.

மிகவும் அழுக்கான உடையுடன் போகின்றான்.

அவனும் அந்த போதை வஸ்து கும்பலுடன் சேர்ந்து விட்டானா என மனம் அவனுக்காகப் பரிதாபப்படுகின்றது.

அவன் கண்கள் பற்றைகளினுள் வேறு ஏதாவது போத்தல்கள் இருக்கின்றனவா எனத் தேடுகின்றன.

என் கண்கள் எங்கள் தொடர்மாடிக் கட்டடத்துக்குத் தாவுகின்றன.

இப்போ அனைத்து வீடுகளும் வீட்டுக்கு ஒரு இலட்சப்படி 24 இலட்சம் போத்தல்களால் நிரம்பியிருக்கின்றன.

ஏதாவது ஒரு போத்தல் வெளியே வந்து விழுந்தால் அத்தனை போத்தல்களும் வெளியே வந்து விழுந்து உடைந்து விடும்.

அவற்றின் அன்றைய பெறுமதி 24 இலட்சம் குறோன்கள்.

இன்றைய பெறுமதி 36 இலட்சம் குறோன்கள்.

தலைக்குள் ஏதோ மின்னுகின்றது.

எனது வங்கியின் இன்றைய இருப்பு 36 இலட்சம் குறோன்கள்.

மனைவி என் கையைப் பிடித்து உலுப்புகின்றாள்.

நாங்கள் இருவரும் தனியே நிற்கின்றோம்.

எங்களைச் சுற்றி யாருமே இல்லை.

தொடர்மாடிக் கட்டடமும் அங்கேயுள்ள மனிதர்களும் நன்கு தூங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

தூரத்தில் பொதிகள் கொண்டு செல்லும் இரவுப் புகை ரதத்தின் சத்தம் கேட்கின்றது.

கண்முன்னே வந்து கலைந்தது அனைத்தும் பிரமை என்றாலும் சில விடயங்கள் மட்டும் நிஜம்.

முதலாவது எனது வங்கியின் இருப்பு 36 இலட்சம் குறோன்கள்.

இரண்டாவது நானும் மனைவியும் இங்கு வாழ்ந்தது 34 வருடங்கள்.

மூன்றாவது எனது திருமணமாகாத பி.எச்.டி. படித்த மகளின் வயது 32.

நான்காவது எனக்கு பிறக்க இருக்கும் ஆப்பிரிக்க பேரக்குழந்தையின் வயது 32 கிழமைகள்.

ஐந்தாவது தினமும் நான் போடும் சலரோக ஊசியின் அளவு 30 யூனிட்டுகள்.

இப்போதும் எண்ணளவில் என் பணத்தின் எண்ணிக்கைதான் உயர்ந்து நிற்கின்றது.

36 மற்றைய முப்பதுகளை விடப் பெரிது தானே?

இதற்காகத்தானா (?)

இரண்டு கண்கள்

இது ஜீவகுமாரனின் சிறுகதையா? அல்லது ஜீவகுமாரனின் கதையா? என்பது அல்ல கேள்வி.

அவரின் இரண்டு கண்களிலும் ஒரேவேளையில் எவ்வாறு இரண்டு வெவ்வேறு பெண்கள் தோன்றினார்கள் என்பது தான் கேள்வி.

ஒருவர் கோயிலில் பூக்கட்டிக் கொண்டு... மற்றவர் சந்தையில் மீன் விற்றுக் கொண்டு..

இது அதிசயம் தான்.

நாம் அறிந்திராத அல்லது அனுபவிக்காத ஒன்றைச் சந்திக்கும் பொழுதுதானே அதனை அதிசயம் என்று சொல்லுகின்றோம்.

நாகரத்தினம்!

இந்தப் பெயர் ஆண்களினுடையதா அல்லது பெண்களினதுடையதா என்ற ஆராய்ச்சி எனக்கு அறிவு தெரிந்த காலம் முதல் தொடங்கி விட்டது.

காரணம் நாகரத்தினம் என்பது அதிகமாக ஆண்களின் பெயர்கள் என அறியப்பட்டிருந்த வேளையில் ‘வேவி’ எனவே நினைத்திருந்த என் அம்மாவின் பெயர் நாகரத்தினம் என கூப்பன் அட்டையில் தெளிவாக எழுதப்பட்டிருந்தது தான்.

அப்போது நான் மூன்றாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அம்மாவிடமே கேட்டேன்.

“ஆம்” என்றார்.

“என் ஆம்பிளைப் பெயர் உங்களுக்கு?” இடுப்பில் கை வைத்துக் கொண்டு கேட்டேன்.

“முத்த அக்காவுக்குத் தங்கரத்தினம்.. இரண்டாவது அக்காவுக்கு இரத்தினம்... எனக்கு நாகரத்தினம் என உன் அம்மப்பா வைச்சிட்டார்”

“அவருக்கு ரேஸ்டே இல்லையம்மா... நான் என்றால் என்ன சுப்பராய் வைச்சிருப்பேன்” எனச் சொல்லிக் கொண்டே அம்மா சுட்டு வைத்திருந்த பனங்கிமுங்குகளை கிட்டி விளையாட வந்திருந்த எனது

நன்பர்களுக்கும் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிப் போனது எனக்கு நல்ல ஞாபகம்.

இதே அம்மா எனக்குக் காதல் திருமணம் ஆன பொழுது என் மனைவியின் பெயர் “குலமங்களேஸ்வரி” என்று நான் சொன்னபோது தனது கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டு, “நல்ல ஸ்ரைலான பெயர்” என சொன்ன பொழுது நினைத்துக் கொண்டேன் - இத்தனை வருடங்களுக்குப் பின் அம்மா என்னை பழி வாங்கி விட்டா என்று- ராஜீவ்காந்தியின் கொலையும் 18 வருடங்களுக்கு பின்பு நடந்த இனப்படுகொலையும் போல.

அம்மாவுக்கும் எனக்கும் இப்படிச் சின்னச் சின்ன உரசல்களும் ஊடல்களும் வந்து போனாலும் எல்லோருக்கும் போல என் அம்மா என் அம்மாதான்.

தங்கச்சி பிறந்திருந்த பொழுது அவருக்காக செய்திருந்த சரக்குகறியில் இருந்த கோழித்துண்டுகளை எனக்கு ஊட்டி விட்டு அவர் வெறுமனே சோற்றை உண்டது...பள்ளிக் கூட நாடகத்தில் அரச வேடத்திற்காக தனது கூறைச் சேலையை உடுக்கத் தந்து அதை நான் கிழித்துக் கொண்டு வந்த போது “நீ வளர்ந்து அம்மாவுக்கு வாங்கித் தருவாய் தானே எனச் சொன்னது”, வெளிநாட்டுக்கு போகக் காசுத் தேவை வந்த பொழுது தனது சீதனக் காணியை ஈடு வைத்தும் போதாமைக்கு தனது தாலிக் கொடியை விற்றும்... ஏனிப்படிகளின் ஒவ்வோர் படியிலும் என்னை ஏற்றி விட்டுக் கொண்டு வந்தவர் அவர்.

ஒவ்வோர் ஆண்டும் இறுதிச் சோதனைகள் வரும் பொழுதும் ஒவ்வோர் தெய்வத்துக்கும் ஒவ்வோர் வகையான நேர்த்திக் கடன்கள்... பொங்கல்கள்...

நடுத்தரச் சோதனை என்றால் வெள்ளிக் கிழமைப் பூசை மட்டும்... அதுவே வருட முடிவில் வரும் வருடாந்த சோதனை என்றால் மார்கழித் திருவெம்பா பூஜை... உயர்தரப் பரிட்சை என்றால் மருதடிக்கு 1001 மோதகமும் ஊர் அம்மாளாச்சிக்கு கோவிலில் அன்னதானமும்.... அன்று எங்கள் சொந்தங்களும் 7ம் வட்டாராமும் கோவிலில் நிறைந்திருப்பார்கள்.

எனது முன்னேற்றங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தான் கும்பிடும் தெய்வங்கள் தான் முழு முதற்காரணம் என நம்பியிருந்தவா. நானும் அந்த நம்பிக்கையைக் குழப்பவில்லை. அவரது தெய்வங்களும் தரப்படுத்தல் வரும் வரை எதையும் குழப்பவில்லை.

அம்மாவின் இறைபக்தி எங்கள் வட்டாரமே அறிந்தது தான். கோயில் திருவிழாக்கள் என்று வந்து விட்டால் கொடியேற்றத்திற்கு

முதன்நாள் வீட்டின் பின்னே தலைகவிழும் சட்டிகள் பூங்காவனத்துக்கு அடுத்த நாள் தான் தலை நிமிரும். . .

எங்கள் வீட்டு நாய்க் குட்டியும் பூணையும் கூட சில வேளை பக்கத்து பக்கத்து வீடுகளுக்குச் சென்று விடுவார்கள். சில வேளை நானும் தங்கச்சியும் அன்றி வீட்டுக்குப் போய் நல்ல வெட்டு வெட்டிவிட்டு வந்து வீட்டில் நல்ல பிள்ளைகள் போல சப்பாணி கட்டிக் கொண்டு வாழையிலையில் பருப்புடனும் உருளைக்கிழங்குடனும் மரவள்ளிக் கிழங்குடனும் அப்பா அம்மாவுடன் அமர்ந்திருப்போம்.

அம்மாவின் விரதங்களில் பார்க்க மிகக் கஷ்டமானது கந்தசஷ்டி விரதம் தான்.

ஆறுநாட்களும் இரவில் பாலும் பழமும் மட்டும் தான். குரன்போர் முடிந்து அடுத்தநாள் பாறணை அன்று அதிகாலையில் வீட்டில் சமைத்து வைத்து விட்டுக் கோயிலுக்குச் சென்று, ஐயருக்கு தானம் கொடுத்து விட்டு, வீட்டுக்கு வந்து அண்டை அயல்கள் எல்லோரையும் அழைத்து அவர்களுடன் சேர்ந்து சாப்பிட்டு தனது விரதத்தை முடித்துக் கொள்வார்.

பாரணை சனி ஞாயிறுகளில் அல்லாது பாடசாலை நாட்களில் வந்தது என்றால், அன்று எனக்கும் தங்கச்சிக்கும் லீவு தான். பின் அடுத்த நாள் “எனது மகன் சுகவீனம் காரணமாக நேற்று பாடசாலை வர முடியவில்லை” என எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கும் கடிதத்துடன் பாடசாலைச் செல்வோம். அவ்வாறாக கந்தசஷ்டி இனிது நிறைவேறும்.

கந்தசஷ்டி விரதமும் அம்மாவின் பெயர் நாகரத்தினம் என்னும் பொழுதும் எனக்கு ஞாபகத்தில் வரும் இன்னோர் பெண் நபர் மீன்கார நாகரத்தினம்.

சுமார் பத்து மணிக்குக் கூடும் எங்கள் மீன் சந்தையில் கணவன்மார் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் மீன்களைக் கூறுபோட்டு விற்கும் பெண்களின் மொழிநடையில் நான் அதிகம் கவரப்பட்டிருந்த காலம். மரக்கறிச் சந்தையில் அவ்வாறான மொழிநடையைச் சந்திக்க முடியாது.

“வா ராசா.. என்ன வேணும்... நல்ல வெங்காயம் இருக்கு...இன்றைக்கு காலமை பிடுங்கிய கீரைப் பிடி இருக்கு” இவ்வாறுதான் மரக்கறிச் சந்தையின் சம்பாஷணைகள் இருக்கும்.

ஆனால் மீன் சந்தையிலோ அது ஒரு ரகமாக இருக்கும். தூஷணம் கூட ஒரு இலக்கிய இலக்கணத்துடன் வரும்.

சனி ஞாயிறுகளில் 50 சத்திற்கு இறால் வாங்க அனுப்பினால் சந்தை முழுக்கத் திரிந்து அவர்களின் பாஷை பரிவர்த்தனைகளை

கேட்டு விட்டு பின்பு வீட்டை வர $1\frac{1}{2}$ அல்லது 2 மணித்தியாலங்கள் எடுக்கும். அதனை கேட்பதில் அப்படியொரு ரசனை - முழுக்க முழுக்க சமுதாயத்தினால் ஏற்க முடியாததும் அதே வேளை புறக்கணிக்க முடியாததுமான சில பாலச்சந்தரின் திரைப்படங்கள்போல அந்த சம்பாஷணைகள் அமைந்திருக்கும்.

அப்படித்தான் ஒரு நாள்.

ஒரு சனி. அட்வான்ஸ் லெவல் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

89 அல்லது 90ம் ஆண்டு என நினைக்கின்றேன்.

அம்மா 3 ரூபாய் தந்து “உனக்கு எது விருப்பமோ அதனை வாங்கி வா” என அனுப்பினார்.

நானும் சந்தோசமாய் பிளாஸ்டிக் பாக்கினுள் பணையோலையிலான உமலை வைத்துக் கொண்டு போனேன்.

முதலில் எதுவும் வாங்காமல் ஒரு தடவை சந்தையைச் சுற்றி வந்தேன்.

அன்று மெல்லிய குளிரும். சிறிய மழைத்தாவலும் வேறு.

அடுத்த தடவை சுற்றி வந்த பொழுது நாகரத்தினம் மிக அழகாக ஐந்து நீலக்கால் நண்டுகளை தன் முன்னே பரப்பி வைத்திருந்தார்.

அதனை ரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

நாகரத்தினம் ஒரு பெரிய திருக்கைத் துண்டை தன் கைகளால் தராசு இல்லாமலே எடை போட்டு... தானே புன்மறுவல் பூத்து “எப்படியும் 3 கிலோ தேறும்” என தன் விற்பனைத் திறனை இன்னொருவரிடம் காட்டிக் கொண்டு இருந்தார்.

“கிலோ சரி... விலை தான் கொஞ்சம்...” வாங்க வந்தவர் இழுத்தார்.

“நாளைக்கு வாங்கோ... வேண்டிக் கொண்டு போகலாம்” என்று விட்டு திருக்கையை அப்படியே கோபத்துடன் தராசத் தட்டில் போட்டார்.

அது நாலு கிலோ காட்டியது.

வந்தவர் பேச்சு மூச்ச இல்லாமல் காசைக் கொடுத்து விட்டுப் போனார்.

“எல்லாம் நிருபிக்க வேணும்.... எப்பிடித்தான் வீட்டுக்காரி குடும்பம் நடத்துறாளோ” என்றபடி என் பக்கம் திரும்பினார்.

“பெரியவருக்கு என்ன வேணுமாம்” என்ற எள்ளல் தொனியும் ஏனானப் பார்வையும் என்னை என்னவோ செய்தது.

திருக்கை வாங்கியவரிடம் கொண்ட கோபம் தீரவில்லைப் போலும்.

எனக்கு ஏனோ உடம்பு நடுங்கியது.

“நண்டு”

“அதிகாலை பிடிச்சது. இன்னும் செத்திராது. சதையும் கரைஞ் சிராது ராசர்”

“என்ன விலை”

“எட்டு ரூபா விக்கும்... பிள்ளைக்கு என்றபடியாலை 6 ரூபா”

“மூன்று ரூபா தரட்டோ” சொற்கள் சிக்கலடித்தன.

அவர் அத்தனை நண்டுகளையும் தனக்கு கிட்டவாக இழுத்து வைத்துக் கொண்டு “தம்பி சட்டி கழுவி வைச்சுப் போட்டோ வந்தனீர்” என்றதும் சுற்றி நின்றவர்கள் அனைவரும் ‘கொல்’ எனச் சிரித்தனர்.

எனக்கு அவமானத்தால் உடம்பு குறுகியது.

மெதுவாக நடையை கட்ட வெளிக்கிட,

“நண்டு நறுநறுக்க...

பெண்டில் புறுபுறுக்க...”

என்று தொடங்கி பின்பு மிகத் தூஷணமாக வரும் மற்ற இருவரிகள் என் காதுகளுக்கு கேட்க முதல் சந்தையை விட்டு ஒடியே வந்து விட்டேன்.

3 ரூபா காசையும் எங்கேயோ விழுத்தி விட்டேன்.

வேலியில் இருந்த முருங்கைக்காய்தான் அன்று எங்கள் வீட்டில் குழம்பானது.

இதற்கு அடுத்த அடுத்த நாள் அம்மா மீன் சந்தைக்குப் போகச் சொன்னாலும் ஏதோ சாட்டுகள் சொல்லி தவிர்த்து வந்தேன் என்பது ஞாபகம் வருகிறது.

என்னதான் தவிர்த்து வந்தாலும் தினசரிப் பத்திரிகைகளில் இன்றைய நாள் எப்படிப் பகுதிகளில் காணும் கடக ராசிக்கான நண்டின் படத்தையும் பஸ் நிலையத்தில் நிற்கும் பொழுது தூரத்தே தெரியும் மீன் சந்தையையும் தவிர்க்க முடியாமலே இருந்தது.

நல்ல காலம் அடுத்த கிழமை முருகன் கந்தசஷ்டி விரத வடிவில் வந்து என்னைக் காப்பாற்றினார்.

மாமிசம் இல்லாமல் மரக்கறியை மெண்டு விழுங்குவது கஷ்டமாய் இருந்தாலும் நாகரத்தினத்தின் கண்களில் முழிக்காமல் இருப்பது மனதுக்கு நிம்மதியாய் இருந்தது.

அம்மா பாவம்! மரக்கறி எங்களுக்கு இறங்குவது கஷ்டம் என்று தெரிந்தபடியால் இந்த நாட்களில் அப்பளம், மோர் மிளகாய், வடகம், பலாக்கொட்டை, சுண்டங்கத்திரிக்காய் எனப் பல பொரியல்கள் செய்வார்.

அதனைத் தவிர இரவில் தன்னுடன் பாலும் பழமும் நாழும் சேர்ந்து உண்ண வேண்டும் என்று அதிகமாகவே பழங்கள் வாங்கியிருப்பார். இப்பவும் விளாம்பழத்தினுள் சக்கரை போட்ட தித்திப்பு நுனி நாக்கில் சுவைக்கின்றது.

ஓரு மாதிரி ஐந்து நாட்களை வீட்டில் ஓட்டி விட்டோம்.

இன்னும் இரண்டு நாட்கள் தான் பாக்கி.

அன்று சனிக்கிழமை.

யாழிப்பாண பஸ் நிலையக் கந்தோரில் வேலை செய்யும் அப்பா ஓவர்ரைம் செய்ய வேண்டி இருந்ததால் தனக்குச் சாப்பாடு அனுப்பும்படி சொல்லி விட்டிருந்தார். நடத்துனராய் வேலை செய்யும் பக்கத்து வீட்டு பரமண்ணை வந்து சொல்லி விட்டுப் போயிருந்தார்.

அவர் வந்து சொல்லும் பொழுதே மணி 1 ஆயிற்று. அம்மா அவசர அவசரமாக எல்லாவற்றையும் ஆக்கி முடித்து என்னைக் கொண்டே பின் வளவில் வாழையிலை வெட்டிவித்து அதனை வாட்டி சாப்பாட்டுப் பாசலை அழகாகக் கட்டி முடித்தார். சின்னச் சின்ன போத்தல்களில் சொதியும் குழம்பும் தனித் தனியாக.

சைக்கிளில் விரைந்து எங்கள் பஸ்நிலையத்துக்கு வந்தேன்.

அங்கு யாழிப்பாணம் செல்லும் எந்த பஸ் ரைவரிடம் சாப்பாட்டுப் பாசலைக் கொடுத்தாலும் போதும். அது அப்பாவிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டு விடும்.

எங்கள் ஒழுங்கையால் மிதந்து ரோட்டுக்கு இறங்கும் நேரம் பின் சில்லின் காற்றுக் குறைந்து இடித்தது.

ஓட்டை விழுந்திருக்கலாம். ஆனால் சைக்கிள் கடைக்குப் போக அது நேரமில்லை.

வியர்க்க வியர்க்க காற்றை அடித்துக் கொண்டு மீண்டும் சைக்கிளில் ஏறி ஓடினேன்.

மணி வேறு இரண்டு ஆகிக் கொண்டிருந்தது.

“அப்பா பாவம்...! பசிக்கப் போகுது!” என மனம் சொல்லிக் கொண்டது.

பஸ் நிலையத்தை மட்டு மட்டாக அடையும் பொழுது கீரிமலை-யாழ்ப்பாண பஸ் புறப்பட்டு விட்டது.

நான் கையைக் காட்டியும் பஸ் ரைவர் கவனிக்கவில்லை.

இனி காரைநகர் - யாழ்ப்பாண பஸ்க்கு காத்திருக்க வேண்டும்.

போய் வாங்கில் உட்கார்ந்து கொண்டு பஸ்நிலைய சுவர்களிலும் கூரகளிலும் ஒட்டியிருந்த புதிய பழைய நோட்டைஸ்களை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தேன்.

அவற்றில் பல நிறம் மாறியிருந்தன.

அடுத்த நாள் முருகன்கோவிலில் நடக்க இருக்கும் சூரன்போர் பற்றியதும் அதில் ஒன்று.

வழமைபோல அடியார்கள் வந்து முருகனின் அருளைப் பெற்றுச் செல்லுங்கள்... இத்தியாதி இத்தியாதி பழக்கப்பட்ட வாசகங்களாகவே இருந்தன. கொஞ்சம் மாற்றி எழுதலாமே என என் சின்னவைது மனசு சொன்னது.

பஸ் நிலையத்தின் அமைதியைக் குலைப்பது போல ஏழீட்டுப் பெண்கள் பலத்த குரலில் கதைத்துக் கொண்டு வருவது என் பின்னால் கேட்டது.

தெரிந்த குரல்கள் போலவும் இருக்கவே மெதுவாக தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தேன்.

மீன் சந்தையில் இருந்து நாகரத்தினம் உட்பட மற்றைய பெண்களும் வியாபாரம் முடித்த பின்பு பொன்னாலை, காரைநகர்ப்பக்கம் செல்வதற்காக வந்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

நான் மெதுவாகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டேன்.

நிச்சயமாக எனக்குத் தெரியும் - நாகரத்தினம் என்னை ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டு இருக்கப் போவதில்லை என்று. ஆனாலும் மனதுக்குள் ஒரு....

என்னைப் போல் எத்தனை பேர் நாகரத்தினத்திடம் தினம் தினம் வாழ்த்துப் பெறுபவர்கள் - அத்தனை பேரையுமா அவரால் நினைவில் வைத்திருக்க முடியும்?

பஸ் நிலையத்துக்கு வந்த அவர்கள் வாங்குகள் இருந்த பொழுதும் நிலத்தில் சுற்றிவர இருந்து கொண்டு தங்கள் சம்பாஷணகளைத் தொடர்ந்தார்கள்.

ஆனால் அவர்களின் கடகங்களின் மணம் மட்டும் மூச்சைத் திணற வைத்தது.

கொஞ்சம் எழுந்து போய் அப்பால் அமர்ந்து கொண்டேன்.

ஆனால் காதுகள் மட்டும் அவர்களிடம் பொழுது போக வேண்டுமே!

அனைவரின் குரல்களிலும் இருந்து நாகரத்தினத்தின் குரல் சற்று வித்தியாசமானதாயும் மேலோங்கியும் இருந்தது.

“என்னென்டு அக்கா இந்த ஐந்து நாளும் மூன்று மிளகோடையும் மூன்று மிடறு தண்ணீரோடையும் சமாளித்தனி”

எனக்கு ‘திக்’ என்றது.

கந்தசஷ்டி விரதத்தைப் பற்றித்தான் கதைக்கின்றார்கள் என்பது உறுதியாயிற்று.

“முதல் இரண்டு நாளும்தான் கஷ்டமாய் இருக்கும். பிறகு எல்லாம் பழகிப் போயிடும். இனி நாளை ஒரு பொழுதுதானே?”

இது நாகரத்தினத்தின் குரலே.

“எனக்கா தொடர்ந்து பிடிக்கிறாய். சிலபேர் ஐஞ்சாறு வருசத்திலை நிற்பாட்டுறவைதானே?”

“என்னென்டு நிற்பாட்டுறது... கட்டி ஐஞ்சு வருசமும் ஒரு புழுப்பூச்சியும் இல்லாமல் இருந்து இது பிடிக்கத் தொடங்கத்தானே முதல் பொடியன் வந்தவன். இப்ப பதினாறு வயது. அதிலை இருக்கிற பொடியன்டை அளவு இருக்கும். அடுத்த வருசம் கட்டாயம் டொக்டருக்கோ எஞ்சிஜினியருக்கோ படிக்கப் போவான். அவன்றை படிப்பு முடியும்வரை நான் இதை நிறுத்த மாட்டன்”

நான் அதிர்ந்து போனேன்.

அம்மா மாமிசுச் சட்டிகளை கவிழ்த்து விட்டு கோவிலில் சுவாமிக்கு பூக்கட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டு பால் பழத்துடன்.... நாகரத்தினமோ கூறுபோட்ட திருக்கைத் துண்டை கையில் ஏந்தி விற்றுக் கொண்டு 3 மிளகுடனும் 3 மிடறு தண்ணியுடனும்...

என் இரண்டு கண்களிலும் இந்த இரண்டு காட்சிகள் ஒரே வேளையில் ...

என்ன அதிசயம் இது?...

என்னால் நம்பபவே முடியவில்லை...

★ ★ ★

அடுத்தடுத்த வருடங்களில் வந்த இடம் பெயர்வுவரை நான் எந்தப் பேரமும் பேசாமல் அவரிடமே தொடர்ந்து மீன் வாங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

சிலவேளை அவரே சொன்ன விலையில் இருந்து விலை குறைத்துத் தருவார்.

“அதிகமாக மிச்சக் காசு தந்து இருக்கின்றீர்கள்” என்று அவரிடம் கேட்டால், “அதெல்லாம் கணக்குச் சரி ராசா” என்று வெற்றிலை நிறைந்த வாயால் புன்முறவுலுடன் சொல்வார்.

இடப்பெயர்வு முடிந்து மீண்டும் ஊருக்கு வந்த பொழுது அவரை சந்தையில் காணவில்லை.

★ ★ ★

(பி.கு.: நான் முதன் முதலில் எழுத நினைத்த சிறுக்கை இது. இன்றுவரை ஏன் இது எழுதப்படாமலே இருந்து வந்தது என்று எனக்குப் புரியவேயில்லை. முன்பு எழுதியிருந்தால் சிலவேளை அது இந்த வடிவத்தைப் பெற்றிருக்காதோ என்னவோ!)

இன்ரசிற்றி ரிக்கற்றின் விலை 1500

முதெர்ஸ்டே - 10-05-2015

நேற்று நடு இரவு விமானநிலையத்தில் நான் வந்திறங்கியது தொடக்கம் இன்று அதிகாலை நான் யாழ்தேவி ஏறும் வரை என் முகநூல்பக்கங்கள் அனைத்தும் அன்னையர் தின வாழ்த்துகளால் நிறைந்திருந்தன.

ஆங்கில, தமிழ் இணையத் தளங்களில் இருந்து தரவிறக்கம் செய்யப்பட்ட படங்கள்... சித்திரங்கள்... வாசகங்கள்..... அன்னை அல்லது அம்மா என்று வரும் சினிமாப்பாடல்களின் இணைப்புகள்... சொந்தத் தாய்மாரின் படங்கள்... மேலாக நாளை வெளியாக இருக்கும் தமிழ்நாட்டின் ‘அம்மா’ என விழிக்கப்படும் முன்னால் முதல்வருக்கான வழக்கின் தீர்ப்பிற்கான வாழ்த்துகளும் வேண்டுதல்களும் என நிறைந்திருந்திருந்தன.

ஆங்காங்கே... “உங்க அம்மா வெளியில் வந்தால் பார்ப்போம்” என்ற அரசியல் சவால்கள்.

“உங்கள் ஜூயா வெளியில் இருக்கும் பொழுது என் எங்கள் அம்மா வெளியில் இருக்கக் கூடாது” என்ற எதிர் சவால்கள்.

இந்த அன்னையர் தின வாழ்த்துத் தெரிவிப்பது தேவையா... இல்லையா என என் மனம் தத்துவ விசாரணைகள் நடாத்திக் கொண்டிருந்தாலும் என் அம்மாவுக்கு முகநூலில் வாழ்த்துத் தெரிவிக்க வேண்டிய தேவை எனக்கு இருந்திருக்கவில்லை.

காரணம்... முகநூல் எனக்கு அறிமுகமாக முதலே என்னுடன் இறுதி 19 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து விட்டு அவர் அமைதியாக என் கரங்களில் போய் விட்டார்.

★ ★ ★

ஓரு விழாவிற்குப் போவதற்கு நான் கோட், சூட் எல்லாம் போட்டு அழகாக வெளிக்கிட்டு நின்ற பொழுது, சக்கர நாற்காலியில் இருந்தபடியே என் அழகை ரசித்தபடி, “எனக்கு நெஞ்சுக்கை ஏதோ செய்யது. டாக்டரைக் கூப்பிடு என்று சொன்னது”, மட்டும் தான்.

அவசரசேவை 118 வண்டி வைத்தியருடன் வந்த பொழுது அவர்கள் செருகியிருந்தது.

என்னை அறைக்கு வெளியே போய் நிற்கச் சொன்னார்கள்.

பத்து நிமிடங்களுக்குப் பின்பு வெளியே வந்து “‘மனம் வருந்துகின்றோம்’” என என்னைக் கட்டி ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

64 - 60 - 52 - 46 வயதான நான்கு பிள்ளைகளின் தாய் உலகை விட்டுப் போன நாள் அது.

என் மூன்று சகோதரங்களையும் அழைத்து “‘அம்மா...’” என்று சொல்லத் தொடங்கிய வாக்கியத்தைச் சொல்லி முடிக்க முதல் வார்த்தைகள் சிக்கலடித்தன.

அவர்களாக மிகுதியைப் புரிந்து கொண்டார்கள்.

ஓவ்வொருவரின் தாய்மாரும் ஓவ்வொருவருக்கும் எப்படியோ தெரியாது. ஆனால் கடைசி நிமிடம் எங்கள் நால்வரைப்பற்றி மட்டுமல்லாது எங்கள் கிராமத்திலும் கண்டாவிலும் இங்கிலாந்திலும் இருக்கும் அம்மாவின் பெறாமக்கள், மருமக்கள் அனைவரிலும் அவர் அக்கறை கொண்டிருந்தார்.

அதனால்தான் அம்மாவின் இறுதிச் சடங்கிற்கு மண்டபம் கொள்ளாத கூட்டம்.

அனைத்து நாடுகளிலும் இருந்து அனைத்து உறவுகளும் வந்திருந்தனர்.

இறுதிச்சடங்கு நாள் வரை அம்மாவின் பிரிவுச் சோகம் எனக்குத் தெரியவில்லை.

மரணவீட்டு லீவு முடிந்து முதல்நாள் வேலைக்குப் போய்விட்டு விட்டை வந்த பொழுது, அம்மா தானாக சக்கர நாற்காவியில் வந்து கதவைத் திறக்கவில்லை என்ற பொழுது தான் இனி எனக்கு அம்மா இல்லை என்று தெரிந்தது.

ஓவ்வீஸ் உடுப்பை மாற்றாமல் அப்படியே போய் சோபாவில் உட்காந்து கொண்டு இருந்தேன் - என் இரு பிள்ளைகளும் மனைவியும் வேலையால் வரும் வரையும்.

★

அதிகாலை 5.30 மணிக்குப் புறப்பட இருந்த யாழ் தேவிக்கு என் தமக்கையார் 4.30 மணிக்கே என்னை அழைத்து வந்து விட்டார்.

வழுமையாக வாடகைக்கு அமர்த்தும் வான்காரனுக்கு வேறு ஒரு சவாரி இருந்ததால் குறிப்பிட்டு நேரத்திற்கு ஒரு மணித்தியாலம் முன் வந்து பிளாட்பாரத்தில் தவநிலையில் இருக்க வேண்டிய நிலை.

“வேறு ஒரு வானில் ஸ்ரேசனுக்குப் போகலாம் தானே” என முதல்நாள் இரவு நான் கேட்ட பொழுது “அவன் பாவம். பின்னள் குட்டிக்காரன். உன்னால் அவனுக்கு கொஞ்ச காச கிடைக்கட்டுமே” என்றார்.

அம்மா ஒரு தடவை என் கண்களின் முன்னால் வந்து போனார்.

அதன் பின் நான் எதுவும் பேசவில்லை.

4.30 தொடக்கம் 5.00 மணிவரை, பிளாட்பாரம் சாமான்பொதிகளுக்குப் பக்கத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த இரண்டொரு நாய்கள் போல தூங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

5.00 மணி போல சிங்களத்தில் ஒலிபரப்பும் அதனைத் தொடர்ந்து ஒரு புகையிரதமும் வந்து நின்றது.

ஒலிபரப்பியதில் ஒரு சொல் கூட யாழ்ப்பாணம் என்றோ ஜவ்னா என்றோ கேட்கவில்லை.

மனம் சிங்கப்பூரை நினைத்தது.

ஒடும் ரெயில் கூட ஒவ்வொர் ஸ்டேசன் வரும் பொழுதும் ஆங்கிலம். சீன மொழியுடன் தமிழும் கேட்கும்.

ஆனாலும் ஆமிக்காவல் இல்லாத கோட்டை புகையிரத நிலையம் ஆறுதல் தந்தது.

5.05 போல ஒரு பெரிய குடும்பம் வந்திறங்கியது.

அது ஒரு தாயுடன் இணைந்த இரு சகோதரங்களின் குடும்பங்கள் எனத் தெரிந்தது. ஒன்று என்னைப் போல வெளிநாட்டில் இருந்து வந்திறங்கிய குடும்பமாக இருக்க வேண்டும். மற்றது தமையன் குடும்பம் இலங்கையில் வசித்துக் கொண்டு இருப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும். சகோதரி குடும்பம் சுவிஸ் என அவர்களின் கதையில் இருந்து புரிந்தது.

மொத்தம் ஒன்பது பத்து பேராவது இருக்கும்.

அதன் நடுவில் ஒரு மெல்லிய வயதான அம்மா ஒருவர்.

நெற்றி முழுவதையும் விழுதி நிறைத்திருந்தது.

பேரப்பிள்ளைகளைப் பிளாட்பாரத்தின் கரைக்குப் போக வேண்டாம் என்று அறிவுரை சொல்லிக் கொண்டும் தங்களுடன் கொண்டு வந்த பொதிகளை எண்ணி சரிபார்த்துக் கொண்டும் இருந்தார்.

அதேவேளை அருகே நின்றிருந்த என்னையும் என் சகோதரியையும் பார்த்து நட்புரிதியில் புன்னகைத்தார்.

நாழும் புன்னகைத்தோம்.

“நீங்கள் எதுவரை?...”

“சன்னாகம் ஸ்டேசன்வரை”

“நாங்கள் எல்லாரும் யாழ்ப்பாணம் ஸ்டேசன். அதுதான் மானிப்பாய்க்கு கிட்ட...” என்று சொல்லிக் கொண்டே மிக அருகில் வந்தார்.

பின்பு, “நீங்களும் 1500 ரிக்கற் பெட்டியிலைதான் வருகிறீர்களோ” எனக் கேட்டார்.

“எல்லாப் பெட்டிகளுக்கும் 1500 தானே” என் சகோதரி சொன்னார்.

அது அவருக்கு விளங்கியதோ தெரியாது. ஆனால் சவிலில் இருந்து வந்திருக்கும் தனது மகள் 1500ஆபாய் ரிக்கற் எடுத்து தன்னை கூட்டிச் செல்லுகின்றா என்பது தான் அவருக்கு பெருமையாக இருந்தது.

“எவ்வளவு காச சொல்லும் பார்ப்பம். என்றை பின்னை அப்பிடி ரிக்கற் எடுத்து என்னைக் கூட்டிப் போக மருதடியானும் வேலக்கைப் பின்னையானும் தான் வைச்சிருக்கினம்.... ஆனாலும் அண்ணனும் தம்பியுமாக இரண்டு பேரும் என்னை ஏமாத்தியும் போட்டினம். இப்ப மருதடியானுக்கு இத்தனை வருசத்துக்கு பிறகு கும்பாபிசேகம் நடந்திருக்கு. அவரோடை கோவம் எண்டாலும் பின்னையோடை போகாமல் இருக்கலாமோ... அவரிட்டையும் போக வேணும். 101 மோதகம் செய்யுறன் எண்டு நேர்த்திக்கடன் வேறு வைச்சிட்டன் அந்த வண்டியனுக்கு”

அவரின் வெள்ளாந்து மனம் எனக்கு நன்கு பிடித்திருந்தது.

“அப்போ உங்கடை அவர் என்ன மாதிரி?”

“அவர் படுக்கையிலைதான். ஒரு கிழமைக்கு கழுவித் துடைக்க ஆட்களை ஒழுங்கு செய்து போட்டுத்தான் இப்ப ஊருக்குப் போறம். அவரின்றை செலவுகள் எல்லாம் மகன்டை பொறுப்புத் தான். என்றை பொறுப்பு உவள் சவில்காரியின்றை.”

நான் ‘ஹம்’ கொட்டினேன்.

“மகனுக்குத்தான் கொழும்பு வீட்டை எழுதி கொடுத்து இருக்கிறம். அதுபடியாலை அப்பான்றை செலவுகள் எல்லாம் அவர்தான் பார்க்கிறது”

“உங்களுக்கு இரண்டு பின்னைகள் மட்டும் தானே”

உதட்டினுள் புன்னகைத்தார்.

“அவர் எங்கை என்னை விட்டார். இதுகள் இரண்டும் தான் மூத்த இரண்டும். இதற்குப் பின்னாலை இன்னும் இரண்டு... எல்லாம் ஒரு வருட வித்தியாசப் பின்னையன்”

“ஓ... அப்பிடியா? அவை எங்கை இருக்கினம்?”

“அவை நோர்வேயிலை... பனிக் குளிருக்கை” என்றவர் என் மீது பேச்சைத் திருப்பினார்.

“தம்பி எங்கை?”

“நான் டென்மார்க்கிலை. இரண்டு பிள்ளைகளும் திருமணம் செய்து விட்டார்கள். இப்ப லீவுக்கு ஊருக்குப் போறன்”

“நீர் குடுத்து வைச்சனீர் தம்பி”

“நீங்களும் தானே அம்மா....”

“ஓம் தம்பி... இல்லாட்டி என்றை பிள்ளை வந்து 1500 ரூபாய் கொடுத்து என்னை கூட்டிக் கொண்டு போகுதோ...”

அவரின் கண்கள் பனித்தன.

நோர்வேயில் மட்டுமில்லை... டென்மார்க் சவீடன் ஆகிய எல்லா நாடுகளிலும் நாங்களும் பனிக்குளிருக்கை சூரியன் எழ முதல் எழுந்து... பனிக் குளிருக்கை வேலைக்குப் போய்... சூரியன் மறைந்த பின்பு அதே பனிக்குளிருக்கை வேலையால் திரும்புகின்றோம் என்பது தான் உண்மை.

அப்படி இருக்கும் பொழுது நோர்வேயில் இருக்கும் இவரின் பிள்ளைகளுக்கு மட்டும் என்ன பிரத்தியேகமாகக் கஸ்டம் என்று என்மனம் கொக்கி போட்டது.

ஆனாலும் அரைமணி நேரப் பழக்கத்தில் அவரின் அந்தரங்க விடயத்தில் உட்புகுவது அவ்வளவு நாகரிகம் இல்லை என மௌனமானேன்.

மீண்டும் சிங்களத்தில் ஒலிபரப்பு.

இந்த முறை யாழ்ப்பானம், வவுனியா, அனுராதபுர போன்ற சொற்கள் வந்து வர இருக்கும் புகையிரதம் யாழ்தேவி என உறுதி செய்தது.

“தம்பி இந்த 1500 ரூபாய் பெட்டி எதிலை வரும்?”

“எல்லாம் 1500 ரூபாய் தான். நீங்கள் இங்கை வாங்கோ அம்மா” என தாயாரை அழைத்துக் கொண்டு மூத்த மகன்காரன் சென்றான்.

புகையிரதம் தனது வேகத்தை பிளாட்பாரத்தில் குறைத்த பொழுது, அனைத்தும் ரிசேர்வ் செய்யப்பட்ட சீற்றுகள் எனத் தெரிந்தும் பழக்க தோஷம் காரணமாக பாய்ந்து ஏறினர் சிலர் - அமெரிக்காவால் வந்தாலும் சென்னை விமானநிலைய இமிக்கிரேசன் கவுண்டரில் முன்னுக்கு செல்ல இடிபடுவது போல. என்னதான் முந்தி ஓடினாலும் இன்னமும் $\frac{1}{2}$ மணிநேரம் கழித்துதான் சாமான் பொதிகள் பொதிப்பட்டியில் வலம் வரப் போகின்றன என அமெரிக்காவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட இந்த இந்தியருக்கு தெரியாதா என நான் வியப்பதுண்டு. பல தடவைகள்

இறுதியாக வந்து நான் முதலில் என் பொதிகளுடன் வெளியே போனதுண்டு.

நானும் அக்காவும் ஆறுதலாக யாழ்தேவியினுள் ஏறி எங்கள் ஆசனத்தில் போய் அமர்ந்து கொண்டோம்.

கண்கள் அந்த அம்மாவைத் துலாவின.

எங்கள் கொம்பாட்டமென்ற பெட்டிக்குள் அவரைக் காணவில்லை.

“அந்த மனுசிக்கு கொஞ்சம் சுகமில்லைப் போலை” - இது என் அக்கா.

“இல்லையக்கா... அவரின் வாழ்க்கைக் காலத்தில் 1500ரூபாய்க்கு ஒரு பவுன் தங்கம் வாங்கி இருப்பார். ஏதோ ஒரு கோயிலில் முழுநாள் திருவிழாவை நடத்தி முடிச்சிருப்பார். பிறகு போர் அது இது பிள்ளைகள் என வாழ்க்கை முன்னே ஓடினாலும் அவர் ஏதோ ஒரு காரணத்தாலை அங்கேயே நிற்கிறார்”

அக்காவிற்கு என் தத்துவங்கள் புரிந்ததோ இல்லையோ தெரியாது. ஆனாலும் நான் சொன்னவற்றை ஆமோதிப்பது போலத் தலையாட்டினார்.

புகையிரதம் புறப்பட்டது.

★

முதல்நாள் இரவு பிந்தி வந்தது... இன்று அதிகாலையே எழுந்தது என... அந்தக் களைக்கு யாழ்தேவியின் தாலாட்டு இதமாக இருந்தது.

கண்கள் தானாகச் செருக நினைத்தாலும் சிங்களப்பகுதியின் வயல்கள்... குளங்கள்... தென்னை மரங்கள்... பாடசாலை செல்லும் பிள்ளைகள்... தேமாப்பூக்களுடன் விகாரைகளுக்கு செல்லும் பெண்கள்.... இவர்களை ரசித்துப் பார்ப்பதில் எப்போதும் எனக்கு அலாதிப் பிரியம்.

எனவே கஸ்டப்பட்டு கண்களை மூடாமல் பக்கத்தே போகும் பள்ளித் தோழியைக் கடைக்கண்ணால் பார்ப்பது போல கண்களை திறந்தும் மூடியும் விழிப்புக்கும் தூக்கத்திற்கும் இடையில் வெளியே பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்.

சிங்களதேசத்தின் இயற்கை அழகு மாறாமலேயே இருந்தது.

இவ்வாறே கொக்குவிலும் இனுவிலும் வரும் பொழுது செம்பாட்டுத் தரையில் இறைப்புத் தண்ணியோடும் வாய்க்கால்களின் அருகேயுள்ள பாத்திகளில் மதாழித்த புகையிலைக் கண்றுகளை பார்க்க வேண்டும் என மனம் வேண்டியது.

இளவயது வயல் குளிப்பை நினைத்து மனம் ஆனந்தித்தது.

பொல்காவலையைத் தாண்டிக் கொண்டு இருந்தோம்.

“உனக்கு பசிக்கவில்லையா?”

எனக்கும் பசிக்குது ஏதாவது வாங்குவோம் என்பது தான் அதன் அற்தம்.

“நான் பார்த்து வருகின்றேன்” என்று எழுந்து இருக்கைப் பெட்டிகளினாடு நடந்து சென்றேன்.

அதிகமானோர் தங்களுடன் தங்களுக்கான காலை உணவை எடுத்து வந்திருந்தார்கள் போலும்.

பின்னைகளுக்கு பட்டரும் ஜாழும் பூசி அழகாக வெட்டிய பாண் துண்டுகள்... அப்பா அம்மாக்கு இப்போதும் வாட்டிய வாழையிலையில் சுற்றி வந்த இடியப்பமோ... புட்டோ இறங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

நான் கன்றீஸை நோக்கிப் போனேன்.

அங்கு குளிர்பானங்களும் பிஸ்கட்டுகளும் மட்டுமே இருந்தன.

சிறிது ஏமாற்றமாய் இருந்தது.

ஆனாலும் அதனை வாங்கிக் கொண்டேன்.

காலைச்சாப்பாட்டுக்கு லெமன்பப் பிஸ்கட்டும் இஞ்சிசோடாவும் ஜோடி சேராது எனத் தெரிந்தும் வாங்கிக் கொண்டேன்.

“உனக்குப் பிடித்த மாங்காய் போட்டு கருவாட்டுக் குழம்பு செய்து வைக்கின்றேன்” என தங்கை தொலைபேசியில் சொன்ன சோற்றில் கை நனைக்கும் வரை வயிறு என்ற ஒன்று இருக்கின்றதே எனக்கு!

பயணிகள் சாப்பிடும் இடத்தில் பெரிய பெரிய இறைச்சிச் துண்டுகளுடன் புத்த பிக்குகள் ரொட்டி சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள். ஒரு கணவனும் மனைவியும் அவர்களுக்கு அதனை பவ்வியமாக பரிமாறிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

கண்ணையும் மனதையும் குறிப்பாக மூக்கையும் மூடிக் கொண்டு என் இருக்கைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

இடையில் உள்ள பெட்டியில் அந்த அம்மா தனித்து உட்கார்ந்திருந்து சீனி போட்ட சங்கிலி பனிகம் தேநீரும் பருகிக் கொண்டு இருந்தார்.

பக்கத்து ஆசனம் வெறுமையாக இருந்தது.

“என்ன தனிய இருக்கிறியள்?”

“இல்லை.. பேத்தி இருந்தவா... தாயிட்டைப் போட்டா... நீர் இதிலை இருமன்”

அமர்ந்து கொண்டேன்.

“கொஞ்ச தேத்தண்ணி குடியுமன்... சடுதண்ணிப் போத்தலுக்கை இருக்குது”

“தாருங்கள்” என்ற விருப்பத்திற் கும்...“வேண்டாம்” என்ற சங்கோயத்திற் கும் இடையில் நெளிந்தேன்.

“நீரும் என்றை பிள்ளையான் போலைத்தானே... குடியும்” எனத் தேநீரை குவளைக்குள் ஊற்றினார்.

அதிகாலையில் இருந்து மனம் ஏங்கிய ஒன்று எதிர்பாராமல் கிடைத்தது இதமாக இருந்தது.

“ராசா.... உமக்கு டென்மார்க்கிலை எவ்வளவு வரும்?”

வெள்ளாந்தி மானிடப் பிறப்பது.

சொல்வதற்கு எந்த தயக்கமும் இருக்கவில்லை.

“வருமான வரி, வீட்டுவரி அது இது என்று கழித்தாலும் மனிசிக்கும் எனக்கும் சேர்த்து 2 அல்லது 3 மிஞ்சம்.”

“அங்கத்தைய இரண்டாயிரம் மூவாயிரமோ...”

“இல்லையம்மா இங்கத்தைய 2 அல்லது 3 இலட்சம்”

அவரின் முகம் மலர்ந்தது.

“உங்கடை பெற்றார் கும்பிட்ட பலன்தான் ராசா அது... அதுதான் உங்களுக்கு நல்லவழி காட்டியிருக்குது. நானும் வேலக்கை பிள்ளையாருக்கும் மருதடியானுக்கும் என்றை 4 பிள்ளைகளுக்கும் சேர்த்து கும்பிட்டனான். அது மட்டுமில்லை மனுசனோடை சண்டை பிடிச்சு எட்டுப் பரப்பு காணியை நாலு நாலு பரப்பாய் இரண்டு கோயிலுக்கும் எழுதி வைச்சனான். தம்பியும் ஏமாத்திப் போட்டார். அண்ணாவும் ஏமாத்திப் போட்டார்?...”

ஒரு நிமிடம் மௌனம்.

“யார் அண்ணா? யார் தம்பி??”

“மருதடியான் அண்ணன். வேலக்கை பிள்ளையான் தம்பி... கொழும்பிலை இருக்கிறவனும் இப்ப சவிசாலை வந்து என்னை இந்த 1500 ரூபாய் ரிக்கற் எடுத்து கூட்டிப் போறவனும்தான் கொஞ்சம் நல்லாய் இருக்குதுகள்”

“நோர்வையிலை இருக்கிற மற்ற 2 பேரும்?” கோட்டையில் நான் கேட்கவிருந்த கேள்விக்கு மீண்டும் எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம்.

“அதுகள் தம்பி... பிச்சை எடுக்குதுகள்”

அவரின் கண்களில் இருந்து பொல பொல என்று உதிர்ந்தது.

நான் அதிர்ந்து போனேன்!

எங்கேயோ ஒரு பிழை நடந்திருக்கு என மனம் உறுதியாகச் சொன்னது.

“நோர்வேயில் பிச்சை எடுப்பதா?” என்னை என் மனம் விசாரணை செய்தது.

பின்பக்கம் யாரோ வருவது போலத் தெரிந்தது.

அவரின் சுவிஸ் மகள்.

“அண்ணா குறை நினையாதையுங்கோ... அம்மா இப்பிடித்தான் கொஞ்சம் கனக்கக் கதைப்பா....”

“எனக்கது விளங்குது தங்கச்சி... அவவுக்கு நோர்வேயிலை 2 பிள்ளையள் இருக்கின்மோ”

“ஓம் அண்ணா... அவை போய் இருபத்தைஞ்சு முப்பது வருசம் ஆச்சு.... அம்மா சொத்துபத்துகளை வித்து அவையை அனுப்பி வைச்சவா. பிறகு கல்யாணம் பேசி அண்ணியவையையும் அனுப்பி வைச்சவா. பிறகு கொஞ்ச நாளையாலை என்னை சுவிசிலை இருக்கிற இவருக்கு கலியாணம் செய்து அனுப்ப அம்மா காச கேட்டு எழுதினவா... 2 அண்ணாமாரும் அண்ணிமாரும் “நாங்கள் இங்கை பிச்சை எடுக்கிறம். நீங்கள் தங்கச்சியை ஊருக்கையே கட்டிக் கொடுங்கோ” எனக் கடிதம் போட்டவை.... அதோடைதான் அம்மாக்கு இப்பிடி... சிலநேரம் எல்லாத்தையும் மறந்து போவா.... ஆனால் அண்ணாவை நல்லாய்த்தான் இருக்கினம் என அறிஞ் சனான். ஆனால் அம்மா இப்பவும் அவை கஷ்டப்படினம் என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறா”

“இந்த ராசாத்திதான் என்னை 1500 ரூபாய் ரிக்கற் எடுத்து மருத்தியானிட்டையும் வேலக்கை பிள்ளையாரிட்டையும் கூட்டிக் கொண்டு போறாள்...”

மீண்டும் அவர் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்க நான் என்னிடத்திற்கு திரும்புகின்றேன்.

இப்போ புகையிரதம் அதிகமாக ஆட்டுகிறது போல இருக்கின்றது.

இன்ரசிற்றி ரிக்கற்றின் விலை 1500 என்ற குரல் கட்டாயம் இனிக் கொஞ்சநாட்களுக்கு எனக்குக் கேட்டு கொண்டே இருக்கும்.

இன்று மாலைக்குள் கட்டாயம் முகநூலில் என் பக்கம் அன்னையர் தின வாழ்த்துகளால் நிறைந்திருக்கும்.

கொக்குவிலும் இனுவிலும் வரும் பொழுது.... செம்பாட்டு தரையில் புகையிலைக் கன்றுகளை பார்த்து என் மனம் குதுகலிக்குமோ தெரியாது.

“இல்லையக்கா, அவரின் வாழ்க்கை காலத்தில் 1500ரூபாய்க்கு ஒரு பவுன் தங்கம் வாங்கி இருப்பார். ஏதோ ஒரு கோயிலில் முழுநாள் திருவிழாவை நடாத்தி முடிச்சிருப்பார். பிறகு போர் அது இது பிள்ளைகள் என வாழ்க்கை முன்னே ஓடினாலும் அவர் ஏதோ ஒரு காரணத்தாலே அங்கேயே நிற்கிறார்” என அக்காவிற்கு சொன்னதை மனம் மீண்டும் இரைமீட்டிப் பார்க்கின்றது.

இரவு மணி இரண்டிற்கு வந்தாலும் எனக்காக சக்கர நாற்காலியில் காத்திருக்கும் அம்மாவின் நினைவும் கூடவே வருகிறது.

“என் முழிச்சு உடம்பைக் கெடுக்கிறியன்”

“நான் உனக்காகவோ முழிச்சு இருந்தனான். நித்திரை வரேல்லை... அதுதான் கோப்பித் தண்ணி குடிக்க வந்தனான்”

சக்கரநாற்காலியுடன் அவர் தனது அறைக்குள் செல்கின்றார்.

“தம்பியன் வந்திட்டானோ?” இது அப்பா.

“சத்தம் போடாமல் படுங்கோ... என் முழிச்சிருந்தனாங்கள் எண்டு பேசப்போறான்”

கண்கள் கலங்குகின்றன.

அக்கா அதனைக் கண்டு கொள்ளாமலிருக்க யன்னல் ஓரம் முகத்தை திருப்பிக் கொள்கின்றேன்.

லெமன்பப் பிஸ்கட்டும் இஞ்சி சோடாவும் அப்படியே இருக்கின்றன.

★ ★ *

10

வயதுக்கு...

“ என்றை பிள்ளைக்கு எனக்கு விரும்பிய மாதிரி சாமத்தியச் சடங்கு செய்து பார்க்கிறதுக்கு எவ்வளவு கனவோடை இருக்கிறன் தெரியுமே. ஏன்தான் இந்தக் கண் கெட்ட கடவுள்கள் கண்களைத் திறக்குதுகள் இல்லையோ தெரியாது. இங்கை இருக்கிற எல்லா தெய்வங்களுக்கும் என்ன குறைவிட்டனான் சொல்லுங்கோ பார்ப்பம்?”

“ ஒமக்கா... இந்த நாட்டிலை எங்கடை பிள்ளைகளின்றை கலியாணங்கள் எங்கடை விருப்பத்தின்படி நடக்குமோ இல்லையோ தெரியாது. ஆனால்... சாமத்தியச் சடங்கு மட்டும்தான் எங்கடை விருப்பத்தின்படி நடக்கும்”

“ அப்பிடிச் சொல்லுங்கோ பராசக்தி அன்றி...அதுவும் மூக்கைப் பொத்தினால் வாயைத் திறக்கத் தெரியாமல் டென்மார்க்கு வந்ததுகள் எல்லாம் கார்கள் ஓடிக்கொண்டும் தலையைக் கிறில் வெட்டிக் கொண்டும் திரிஞ்சு கொண்டு தங்கடை பிள்ளைகளின்றை விமாக்களை தடல்புடலாகச் செய்யேக்கை ஊரிலேயே அந்தமாதிரி வாழ்ந்த நாங்கள் எப்படி எல்லாம் செய்ய ஆசையிருக்கும்.... ஆனால் அவருக்குத் தான்...”

ஹோலில் இருந்து தாய் கமலவதனியும் பக்கத்து வீட்டு பராசக்தி அன்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தது அறையிக்குள் இருந்து படித்துக் கொண்டிருந்த ழூவேணிக்குத் தலைவலியைக் கிளப்பியது.

“இந்த இரண்டு பேருக்கும் இதைவிட்டால் வேறு கதையே இல்லை” என மனதுள் நொந்தபடி போய்க் கட்டிலில் குப்புறப்படுத்துக் கொண்டாள்.

தலையணை நனைந்தது.

கமலவதனிக்கு தனது மகள் பதினெந்து வயதுக்கு வந்தும் ருதுவாகவில்லை என்பதுதான் கவலை.

“இப்பெல்லாம் முந்தி எங்கடை காலம் மாதிரி இல்லையக்கா... இங்கை ஒன்பது பத்து வயதிலேயே குந்தி விடுதுகள். எங்கடை காலத்திலை தான் 14...15...16 என்று இழுத்துக் கொண்டு போகுங்கள்.”

கமலவதனியின் கவலைக்கு பராசுதி அன்றி கொஞ்சம் அதிகமாகவே சாம்பிராணியை அன்ளிப் போட்டாள்.

புகைக்க தொடங்கியது - ஹோவினுள் பராசுதியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த கமலவதனிக்கும் அறைக்குள் படுத்திருந்த ஸ்ரீவேணிக்கும் முச்சு முட்டியது.

“கவலைப்படாதை அக்கா... ஒருக்கா அம்மனிட்டை கூட்டிப் போ அக்கா. காரிலை கடல் கடந்து போனால் ஆக நாலு மணித்தியாலம் தானே. சக்தியுள் அம்மன் எண்டு சுவிஸ் கண்டா சனம் எல்லாம் வந்து போகுதுகள். அம்மன் மனுசி ஒருக்கா தேசிக்காயால் தலையில் இருந்து கால்வரை தடவி வெட்டி குங்குமம் பூசி தலையிலை தேய்ச்சால் எல்லாம் சரியாய் வரும் அக்கா”

ஸ்ரீவேணிக்கு உடம்பு முழுவதும் மயிர்கொட்டிப்புழு ஊர்வது போலப் பட்டது.

“பராசுதி அன்றி! நீங்கள் பாருங்கோ என்றை பிள்ளை வயதுக்கு வரேல்லை என்று காதுபடப் பேசின சனம் எல்லாம் மூக்கிலை கை வைக்கிற மாதிரி நான் என்றை பிள்ளையின்றை சாமத்தியச் சடங்கு செய்து காட்டுறன்”

“நீங்களும் பிள்ளையை கெலிகொப்பரிலை கொண்டு போய் மண்டபத்திலை இறக்கப் போறியனோ”

“சீ... சீ... அப்பிடி எல்லாம் செய்ய மாட்டன். மலிஞ்ச மரவள்ளிக் கிழங்கோடையும்... பொரிச்சு தாளிச்சு சாகடிச்சு கத்தரிக்காயோடையும்... இரவிரவாய் கண்முழிச்சு சமைக்காமல் எல்லாம் நோர்த் இந்தியன் ஹோட்டல் ஓடர் சாப்பாடுதான். சேர்விங்குக்கும் வெள்ளைக்காரப் பொடியளுக்கு பட்டு வேட்டி எடுக்க இருக்கிறம்.”

“வேறையக்கா?”

“நேரம் வரேக்கை அந்த நேரத்திலை எது லேட்டஸ்சோ அப்ப பார்ப்பம்”

மனத்துக்குள் சுவிஸ் மனவறை... ஜேர்மனி மேளம்... நோர்வே ஜயர்... இலண்டன் பாட்டுக் கோஷ்டி... ஐதராபாத் நெக்கிலஸ்கள்... டில்லி சுடிதார்கள்.... பம்பாய் பலகாரங்கள்... குறிப்பாக சிங்கப்பூரில் இருந்து விதம் விதமான இறைச்சி - மீன் ரூசியுடன் காயாத சோயா இறைச்சி...என அடுக்கி கொண்டு போனாலும் பரர்வதி அன்றிக்குக்

கூட நிகழ்ச்சி நிரலை வெளியிடாமல் இருப்பதில் கமலவதனி மிகக் கவனமாய் இருந்தாள்.

செய்திகளை முந்தித் தரும் தினத்தந்தியாக பராசக்தி அன்றி உலாவந்து விடுவார் என்பதில் கமலவதனி ஏச்சரிக்கையாகவே இருந்தாள்.

இனி கமலவதனியிடம் எதுவும் கறக்க முடியாது என்று உணர்ந்த பராசக்தி அன்றியும் “இனி வாணி ராணி தொடங்கிற நேரம் வந்திட்டுது. நான் வாறன் அக்கா. ஆனால் சொல்லிப் போட்டன் பிள்ளைக்கு பால்ரொட்டியும் சீனியரியதரமும் நான்தான் செய்து தருவன்... என்றை கைப்பக்குவத்துக்கு ஒருத்தரும் செய்யேலாது கண்டியோ” சொல்லிக் கொண்டே வாசலில் கழட்டி வைத்த செருப்புகளை மாட்டிக் கொண்டு வீதிக்கு இறங்கினாள்.

நிச்சயமாக பராசக்தி அன்றி இன்னும் யாராவது ஒருவர் வீட்டுக்குப் போய் அங்கும் ஏதோ கிடைப்பதை மென்றுவிட்டுத்தான் தன் வீட்டுக்கு போவார் என கமலவதனிக்கு நன்கு தெரியும்.

பராசக்தி அன்றி வீட்டை விட்டுப் போய் விட்டா என்பதனை உறுதிப்படுத்திய ஸ்ரீவேணி அறையிலிருந்து மிகக் கோபமாக தனது புத்தகம் ஒன்றைக் ஹோலினுள் ஏறிந்தாள்.

கொஞ்சம் விலத்தியிருந்தால் மீன் தொட்டி நொறுங்கியிருக்கும்.

தாய் திரும்பிப் பார்க்க முதல் பொரியத் தொடங்கினாள்.

“அம்மா! உங்களுக்கு ஆயிரம் தடவை சொல்லிப் போட்டன்... என்றை சாமத்தியச் சடங்குக் கதை ஒருத்தரோடையும் கதைக்க வேண்டாம் எண்டு. பஸ்சக்கு நிக்கேக்கை கூட சனமே கேட்கத் தொடங்கிட்டுதுகள் - வீட்டிலை எதும் விசேஷம் வருமோ எண்டு.... உங்கடை தமிழ்ச் சனத்தை நினைக்க வெட்கக் கேடாய் கிடக்குது”

“சனம் எண்டால் நாலும் கேட்கும் தானே....”

“ஓம்... பிள்ளை சாமத்தியப் படேல்லையோ... பிறகு பிள்ளைக்குக் கலியாணம் பேசேல்லையோ... பிறகு பிள்ளை இன்னும் பிறக்கேல்லையோ... இப்பிடிக் கேட்டு கேட்டு ஒவ்வொன்றுக்கையும் தள்ளி தள்ளி விட்டுக் கொண்டு... தாங்களும் சந்தோசமாய் இல்லாமல்.... மற்றவனையும் சந்தோசமாய் இருக்க விடாமல்...”

“உலகம் என்றால் அப்பிடித்தான் பிள்ளை”

“உங்கடை அந்த உலகம் குழந்தைகள்... பச்சை மண்ணுகள்... சின்னப் பிள்ளையள்... எதையும் விட்டு வைக்காதுகள்... எல்லா வீட்டுகளுக்கையும் நுழைஞ்சு நுழைஞ்சு மோப்பம் பிடிக்கிறது தான் உங்கடை உலகங்கள் எண்டால் அது எதுவுமே எனக்கு வேண்டாம் அம்மா”

“உனக்கு இப்போது நீ படிக்கிறாய் என்ற திமிர்.... அதுதான் அதிகமாய் கதைக்க தொடங்கிட்டாய்”

“படிக்காட்டியும் உங்கடை மானம் எல்லாம் போச்சு எண்டு நீங்கள் தானே தலைதலையாய் அடிப்பியள்”

ஸ்ரீவேணியின் குரல் ஒங்கிக் கொண்டு போய்க் கொண்டு போன பொழுது தகப்பன் வேலையால் வீட்டினுள் நுழைந்தார்.

“என்ன தாயும் மகளும் சண்டை போலை....”

“நான் ஏன் சண்டைக்கு போறன்... எல்லாம் உங்கடை மகள்தான்”

“என்னெப் பார்த்து சொல்லுங்கோ அம்மா... பராசக்தி அன்றியோடை நீங்கள் கதைச்சுக் கொண்டு இருந்ததுகள் எவ்வளவு அநாகரிகமான வேதனையான விடயங்கள்...”

“இதிலை என்ன அரியண்டம்... அவமானம்...”

“கமலா நீ கொஞ்சம் அமைதியாய் இரு பார்ப்பம்” கணவன் குறுக்கிட்டார்.

“முதலிலை அவளை பெரியபிள்ளையாகச் சொல்லுங்கோ... நான் அமைதியாய் இருக்கிறன்”

தாய் பத்திரகாவியானாள்.

“அப்பா” என ஸ்ரீவேணி ஒடிப்போய் தகப்பனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழத் தொடங்கினாள்.

★ ★ ★

அன்றிரவு யாரும் சாப்பிடவே இல்லை.

ஒருவருடன் ஒருவர் அதிகமாகப் பேசிக் கொள்ளவே இல்லை.

அவரவருக்கான நியாயங்களுடன் அவரவர்கள் நின்றிருந்ததால் எவருமே இறங்கி வந்து ஒருவருடன் ஒருவர் கை குலுக்கிக் கொள்ளும் மன்றிலையில் எவரும் இருந்திருக்கவில்லை.

தாயும் தந்தையும் தமக்குள் மெதுவாகப் பேசியபடியே நித்திரையில் ஆழ்ந்து போயினர்.

ஆனால் ஸ்ரீவேணியோ ஒரு புறம் தன் மனத்திடத்துடனும் மறு புறம் தாய் - தந்தை - தன் சமுதாயத்தின் எதிர்பார்ப்புகளுடனும்... திணிப்புகளுடனும் போராடிக் கொண்டிருந்தாள்.

கண்ணைக் கட்டி இருட்டினுள் பலர் இழுத்துக் கொண்டு போகுமாப் போல் இருந்தது.

காடுகள்... மலைகள்... ஆறுகள்... பின் வானம் வரை வளர்ந்திருந்த ஒரு பெரிய விருட்டசத்தில் அவளைக் கயிறு கட்டி ஏற்றுவது

போலவும்... பின்பு வானத்தின் உச்சியில் முகில்கள் மேல் நிற்பது போலவும்...ஸ்ரீவேணி பயணிகள் விமானம் ஒன்று தன்னை நோக்கி வருவது போலவும்... அதன் சிறகுகளில் தாயும் பராசக்தி அன்றியும் உட்கார்ந்து இருப்பது போலவும்...ஸ்ரீவேணியின் சாமத்தியச் சடங்கு பற்றி கதைத்துக் கொண்டு இருப்பது போலவும்.... இதுவரை நேரமும் நின்றிருந்த முகில்கள் கலையத் தொடங்க அவள் கால்வைக்க இடம் இல்லாமல் கீழே பூமியைப் நோக்கி வருமாப் போலவும் இருக்கப் பயந்து குழறினாள்.

தாயும் தகப்பனும் பயந்து அவளது அறைக்கு ஓடிப் போய்ப் பார்த்தார்கள்.

ஸ்ரீவேணி நிலத்தில்விழுந்து கிடந்தாள்.

பெற்றார் வந்த பொழுது நடுநடுங்கியபடியே எழுந்தாள்.

கால்கள் வழியே இரத்தம்.

கட்டில் துணி விரிப்பிலும்.

தாய் அம்மன் கோயில் பக்கம் திரும்பி இருகரத்தையும் தலைமேல் வைத்து “அம்மாளாச்சியே என்றை பிள்ளைக்கு நல்ல வழியைக் காட்டிப் போட்டாய்” எனக் கும்பிட்டாள்.

ஸ்ரீவேணி மேலும் அழுத் தொடங்கினாள்.

★

மனோதத்துவ வைத்தியரின் மேசையைச் சுற்றி ஸ்ரீவேணி, பெற்றோர் மற்றும் பாடசாலை ஆசிரியை ஆகியோர் இருந்தார்கள்.

தன் குரலைச் செருமியபடி பாடசாலை மனோதத்துவ வைத்தியர், “ஒருவகையில் கடந்த இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் ஸ்ரீவேணி வீட்டினுள் மனப்போராட்டத்துடன் கூடிய வாழ்க்கையை வாழ்ந்திருப்பினும் கடந்த வாரம் நடந்த நிகழ்வுகள் அவனுக்கு நல்ல வழியையே காட்டியிருக்கின்றது. கிட்டத்தட்ட ஒரு மனநோயாளியாகவே அவள் இத்தனை நாட்களும் வீட்டினுள் வாழ்ந்திருக்கின்றாள்.... இனி அப்படி வாழுத் தேவையில்லை”

பெற்றார்கள் நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள்.

ஸ்ரீவேணி தலையை குனிந்து கொண்டு விசம்பி விசம்பி அழுத் தொடங்கினாள்.

வகுப்பாசிரியை அவளைத் தன்நெஞ்சுடனுடன் அணைத்துக் கொண்டு அவளின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

கமலவதனிக்கு சரி தகப்பனுக்குச் சரி எதுவுமே புரியவில்லை.

“நீங்கள் இருவருமே நல்ல மனிதர்கள் என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால், அவருக்கு நல்ல பெற்றார்களாக நடந்து இருக்கின்றீர்களா என்ற சந்தேகம் எங்கள் பாடசாலைக்கு ஏற்பட்டுள்ளது”

பெற்றார் இருவரும் நிமிர்ந்து மனோதத்துவ நிபுணரைப் பார்த்தார்கள்.

“நீங்கள் மிக ஆழமான நம்பிக்கை தரும் கலாச்சாரப் பின்னணியில் இருந்து வந்திருக்கின்றீர்கள். அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை”.

தற் பொழுது பெற் றோர் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தார்கள்.

“உங்கள் கலாச்சாரப் பின்னணி பற்றி விமர்சிக்கவோ அல்லது உங்களின் நம்பிக்கைகளில் தலையிடவோ எங்களுக்கு எந்த தகுதியோ உரிமையோ இல்லை. ஆனால் நீங்கள் அவற்றை மிகத் தவறாகப் பயன்படுத்த தொடங்கியிருக்கின்றீர்கள் என நினைக்கின்றோம். அதுவே....”

அறைக்குள் கொஞ்சம் அமைதி.

“அதுவே...” விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடர்ந்தார்... “அதுவே உங்கள் பிள்ளைக்கு உடன்பாடில்லாத விடயமாக மாறும் பொழுது நீங்கள் அதனை மதிக்காமல் பிள்ளைகளுடன் ஒரு உரிமைப் போர் நடாத்த தொடங்குறிர்கள்”.

“என்ன சொல்லுகின்றீர்கள் டாக்டர்” தந்தை டெனிஸ் மொழியில் கேட்டார்.

“உங்கள் நாட்டில் பிள்ளைக்கு வளச்சடங்காக.... பிள்ளையைப் பெரியவளாக ஆற்றுப்படுத்துவதற்கு செய்த ஒன்றை இங்கு பிள்ளையை மறந்து... அதுக்கு அந்த நேரம் கொடுக்க வேண்டிய அரவணைப்பை மறந்து ஆடம்பரத்தை முன்னிலைப்படுத்துகின்றீர்கள்.”

ஒரு கணம் தனது பேச்சை நிறுத்தி விட்டுப் பெற்றோரை ஆழமாக நோக்கியபடி தொடர்ந்தார்.

“யெஸ்... மூன்று வருடங்களுக்கு முதல் உங்கள் மகள் வயதுக்கு வந்த பொழுதும் உங்கள் சடங்குகள் சம்பிரதாயங்களுக்குப் பயந்து அந்தப் பிள்ளை உங்களுக்குச் சொல்லேல்லை...”

“அடிப்பாவி...” பெற்றோர் அதிர்ந்து போனார்கள்.

“தன் அறையையே தனக்கு ஒரு சிறையாக அமைத்துக் கொண்டு பெற்றோர் ஆகிய உங்களுக்கு சாதாரண ஒரு விடயத்தைச் சொல்லப் பயந்து தனக்குள் தான் வாழ்த் தொடங்கி இருக்கின்றாள்....”

மனோதத்துவ நிபுணர் தொடர்ந்தார்.

“இங்குள்ள சக மாணவிகளுக்கு நிகழும் ஒரு சாதாரண நிகழ்வை நீங்கள் ஒரு நாடு சுதந்திரம் பெற்றது போல ஒரு நகரத்தையே திரும்பிப் பார்க்க வைக்கிற வகையில் நடத்துகிறீர்கள். ஸ்ரீவேணி கு அதில் கொஞ்சமும் உடன்பாடில்லை என வகுப்பில் பல தடவைகள் வகுப்பாசிரியருக்குக் கூறியிருக்கின்றாள். ஆனால் வீட்டில் கொடுத்த நெருக்குதல்கள்; அவளை மனதோயாளியாக்கி விடக்கூடிய எல்லைக் கோட்டில் கொண்டு வந்து நிற்க வைத்திருக்கின்றன.”

பெற்றார்கள் இருவரும் உறைந்து போய் விட்டார்கள்.

“இந்த நாட்டுச் சட்டத்தின்படி உங்கள் பிள்ளையை இந்தக் கணமே அரசாங்கம் பொறுப்பேற்க முடியும். ஆனால் நீங்கள் வேண்டும் என்று எதையும் செய்யாததால் அவளை உங்களுடன் இருக்க அனுமதிக்கின்றோம். - இனிமேல் நல்ல பெற்றாராய் இருப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில்”

பெற்றார் இருவரும் அவரைக் கை எடுத்துக் கும்பிட்டார்கள்.

“நாங்கள் பிள்ளைக்கு எந்தக் கஷ்டமும் கொடுக்கமாட்டம் ஜயர்”
ஸ்ரீவேணியை அணைத்தபடி வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

★ ★ ★

தொடர்ந்து உயர்தரம்... பல்கலைக்கழகம்... அங்கு நடைபெறும் பர்ட்டைசுகள் அணைத்திலும்...ஸ்ரீவேணி முதலிடத்தில் வந்து கொண்டு இருந்தாள்.

ஸ்ரீவேணியின் எளிமை, நற்பண்புகள் அணைத்தும் திருமண வயதை நெருங்கும் ஆண்பிள்ளைகளைப் பெற்ற பெற்றோர்களின் கண்களில் படத் தொடங்கின.

சிலர் ஸ்ரீவேணியின் சாதகம் நடச்சத்திரம் மேலாக செவ்வாய் தோஷம் இருக்கின்றதா போன்ற விபரங்களை விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

“வீட்டுக்கு விலக்கு வராத பொம் பிள்ளைளைப் பிள்ளையைக் கட்டி உங்கடை பிள்ளைக்கு மலடன் என்று பெயர் எடுக்கப் போறியளோ”

பராசக்தி அன்றி பல இடங்களில் சொல்லிக் கொண்டு திரிகின்றாவாம்.

★ ★ ★

11

நிவேதாவும் நானும்!

காகிதத்திற்கு கிட்டவாக பேனை நுனியைக் கொண்டு செல்லும் பொழுதே கண்கள் கலங்கிக் கொண்டு வருகின்றன.

கை விரல்கள் நடுங்குகின்றன.

இவ்வாறு ஒரு நிலை வராமல் இருப்பதற்காகவே கடந்த மூன்று நாட்கள் பொழுத்திருந்தேன். ஆனால், எதுவும் மாறவில்லை.

நிவேதாவின் முகத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.

நானும் இராகுலனும் ரஞ்சிதாவும் என்னென்ன பொய்களை எல்லாம் சொல்லி அவளைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றும் தோற்றுக் கொண்டேயிருந்தோம்.

ஐந்து வயதுக் குழந்தையால் இந்த அறுபது வயதுக் கிழவனினதும் முப்பது வயதுத் தந்தையினதும் இருபத்தெட்டு வயதுத் தாயினதும் எந்த சமாதானங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

இதனை மூன்று நாட்களுக்கு முன்பே எழுதியிருக்கலாம் என ஏழை மனது சொல்லிக் கொள்கின்றது.

நாங்களாக கேட்காத போர்!

நாங்களாக கேட்காத புலம்பெயர்வு!!

நாங்களாக கேட்காத பணிப்பாறைகளுக்கு நடுவிலான அகதி வாழ்வு!

இலங்கை ரூபாய்களில் தொடங்கி.... இந்திய ரூபாய்கள் என்றும்... தொலர்கள் என்றும்... பிராங்குகள் என்றும்... மார்க்குகள் என்றும்... குறோன்கள் என்றும் நாணயத்தாள்களை மாற்றி மாற்றி வந்தது போலவே இலங்கையில் இருந்து புறப்பட்டது தொடக்கம் இன்றுவரை எத்தனையே தட்டவைகள் எங்களை மாற்றியாயிற்று!

இப்போது யூரோவுக்கு மாறவேண்டுமா அல்லது வேண்டாமா என வாக்கெடுப்பு நடைபெறுகிறது.

அந்தந்த நாட்டுப் பணத்தாள்களின் பழக்கம் நாங்கள் கடந்து வந்த நாடுகளின் பட்டியலை இட்டுத்தரும்.

உலகத்தில் காணப்படும் வெவ்வேறுபட்ட அத்தனை காலநிலைகளையும் அந்தந்த நாட்டு எல்லைகளைத் தாண்டி வரும் பொழுது அனுபவித்த பின்புதான் டென்மார்க்கிற்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

இன்று நிவேதாவின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியாது இருக்கும் பொழுது இதற்காகத்தானா இங்கு வந்தோம் என்று தோன்றுகிறது.

உங்களில் எத்தனை பேருக்கு சிவகார்த்திகேய அண்ணையைத் தெரியுமோ தெரியாது.

ரஷ்யா எல்லையைத் தாண்டும் பொழுது வலது கால் பனிக்கிடங்கினுள் உறைந்து போனதால் டென்மார்க் அகதி முகாமிற்கு வந்து சேர்ந்த அன்றைய இரவே கணைக்காலுக்கு கீழே இறந்து போயிருந்த விரல்கள் முதலிலும் அடுத்த நாள் பாதமும் அகற்றப்பட்டது.

பெற்றோல் வண்டியினுள் இருந்து எல்லை தாண்டும் பொழுது பெற்றோலின் கசிவினால் கோமா நிலைக்குச் சென்ற என் கிராமத்து செல்லத்துரை அண்ணையின் மரணச்செய்தி அன்றைய டென்மார்க் - ஜேர்மனி - இலங்கைப் பத்திரிகைகளை நிறைத்திருந்தது.

சந்தைவரித் துண்டு போடும் சின்னராசா அண்ணையின் 16 வயது மகள் தனியே ஏஜன்ற்றுடன் சென்றல் காம்புக்கு வந்து சேர்ந்த பொழுதுதான் அவருக்கே தெரியும் மாதவிலக்கு தள்ளிப் போயிருக்குது என்று.

அந்தப் பச்சைமண்ணுக்குத் தெரியுமா மலேசியாவில் நின்றிருந்த பொழுது, “தங்கச்சி தங்கச்சி”, என்று அழைத்த ஏஜன்ற் அண்ணாவே தங்கச்சிக்கு பாலுக்குள் மயக்கமருந்து போட்டுக் கொடுத்து பிள்ளையும் கொடுத்தவன் என்று.

கருவை காற்றின் துணையுடன் உறிஞ்சி இழுத்து வெளியே எறிந்தாலும் வடுக்கள் எப்போது மாறும்?

முன்பின் தெரியாத அந்தப் பிள்ளைக்குத் துணையாக அச்சமயம் அகதி முகாமில் இருந்த எனது மனைவிதான் இரண்டு நாட்களாக ஆஸ்பத்திரியில் நின்றது.

சில மாதங்களுக்குப் பின்பு அந்தப் பிள்ளை கண்டாவில் உள்ள உறவினர்களிடம் போய் விட்டதாக அறிந்தோம்.

இப்போது எனக்கு ஆறுதலுக்கு என் மனைவியும் என் பக்கத்தில் இல்லை.

இன்றைய எனதும் இராகுலனினதும் ரஞ்சிதாவினதும் வேதனைகள் எல்லாம் அவருக்கு வேண்டாம் என்றுதான் மூன்று வருடத்திற்கு முதல் ஆண்டவன் அவளைத் தன்னிடம் அழைத்திருக்க வேண்டும்.

அன்று நிவேதாவின் இரண்டாவது பிறந்ததினம் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

காலையில் என் மனைவியின் உடல் குளிர்ந்திருந்தது.

அவசரகால வைத்தியர் வந்த வேகத்திலேயே மரணச்சான்றிதழை தந்து விட்டுச் சென்றிருந்தார் - இயற்கை மரணமென.

வீட்டில் மரணம் சம்பவித்தால் ஆறுமணித்தியாலம் வரை வீட்டில் வைத்திருக்கலாம் - மீண்டும் இன்னோர் வைத்தியர் வந்து மரணத்தை உறுதி செய்யும் வரை.

அந்த ஆறு மணித்தியாலத்தினுள் எங்கள் நகரத்திலும் பக்கத்து பக்கத்து நகரங்களிலும் உள்ள தமிழ் ஆட்களால் எங்கள் வீடு நிறைந்து விட்டது.

நிவேதா அப்பம்மாவைச் சுற்றி சுற்றி வந்தாள். எதுவும் கேட்கவில்லை.

தன் பிறந்தநாள் இல்லாது போன்று பற்றியும் எதுவும் அலட்டிக் கொள்ளவும் இல்லை.

இன்று போல் கவலைப்படவும் இல்லை.

எங்கள் நகரத்தில் பிள்ளைகளின் பிறந்தநாட்களுக்கு என்று எழுதப்படாத ஒரு நடைமுறை உண்டு.

ஒன்று அழைப்பிதழ் அச்சிட்டு அல்லது தொலைபேசியில் அனைவரையும் அழைத்துப் பெரிய மண்டபம் எடுத்து வீடியோ மற்றும் போட்டோக்காரரை காசுக்குப் பிடித்து நடாத்துவது.

அங்கு கடைசியாக இந்தியச் சந்தைக்கு வந்த சேலைகள் மின்விளக்குகளின் ஒளிபட்டுப் பளபளக்கும்.

பாதிக்கை, முழுக்கை, முன்வெட்டு, பின்வெட்டு என்பன போய் இன்னும் புதிதுபுதிதாய் வரும் சட்டை வகைகள் விளம்பரத்தப்படும்.

பிறந்தநாட் குழந்தைக்குப் பரிசுகளுக்குப் பதிலாக மொய்கள் வந்து கொண்டு இருக்கும்.

குழந்தை அவற்றைப் பெற்று தாயிடம் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கும்.

அதற்கான விளையாட்டுப் பொருட்கள் எதுவுமே அந்த பரிசினுள் இருப்பதில்லை.

என்னதான் குடிவகைகளை முன்னே அடுக்கி வைத்தாலும் பின் குசினியின்னும் அல்லது கார்களுக்குள்ளும் கொண்டுபோய் வைத்து அடித்து விட்டு மோவாயை இறுக்கித் துடைத்துக் கொண்டு ஒரு சின்னச் சிரிப்புடன் உலவும் நண்பர்கள் கூட்டத்துடன் இணைந்த பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள் அவை.

மற்ற வகை யாதெனில்... பெரிதாகச் சொல்லிச் செய்யாவிட்டாலும் இங்கு வந்த நட்புகள் என்ற முறையில்... ஒரே பாடசாலையில் படிப்பவர்கள்... அல்லது ஒரே தொழிற்சாலையில் வேலைபார்ப்பவர்கள்... ஒரே இடத்தில் சீட்டுப் போடுபவர்கள்... ஒரே சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாய் இருப்பவர்கள் என ஏதோ ஒரு 'ஒரே' இணைப்பினால் இணைந்தவர்கள் என்ற முறையில் தாங்களாகவே அன்று பிள்ளைகளின் பிறந்தநாளுக்கு தங்கள் குடும்பத்தினருடன் சிறிய பரிசுப் பொருட்களுடன் வருபவர்கள்.

சுமார் ஐந்திலிருந்து பத்துக் குடும்பங்களுக்குள் வருவார்கள். அதனையும் தாண்டி ஆட்கள் வந்து விட்டால் பருப்பினுள்ளும் குழும் பினுள்ளும் கொஞ்சம் பாலும் தண்ணியும் உப்பும் சேர்க்கப்படும்.

அல்லது பக்கத்துத் தெருவில் உள்ள இத்தாலிக் கடைக்காரனிடம் பிற்ஸா ஓடர் செய்யப்படும்.

அவ்வாறுதான் இந்த ஆண்டு நிவேதாவின் ஐந்தாலது பிறந்தநாளுக்கு ஐந்து தொடக்கம் பத்துக் குடும்பங்களை எதிர்பார்த்து மருமகள் விதம் விதமான சாப்பாடுகளை செய்வதில் மிக மும்மரமாய் இருந்தாள்.

பென்சன் எடுத்த இந்தக் கிழவன் எனக்கென்ன வேலை?

நானும் என்னால் முடிந்தலை மருமகளுக்கு ஒத்தாசையாக பகல் முழுக்க உதவி செய்து கொண்டு இருந்தேன்.

வழமை போல அதிகாலையில் இருந்து இலங்கையில் இருந்தும் பின் மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்தும் தொலைபேசி வாழ்த்துகள் வந்து கொண்டிருந்தன.

ஆனால் டென்மார்க்கில் அக்கம் பக்கத்து வாழ்த்துகள் வராதிருந்தமை கொஞ்சம் வித்தியாசமாய் இருந்தது.

நானாக மருமகளிடம் கேட்ட பொழுது எல்லாரும் வேலைக்கு போயிருப்பினம் பின்னேரம் எடுப்பினம்... அல்லது நேரில் வருவினம்

என்று சொல்லி விட்டு புதிதாய் ஒரு உணவை யூ டியூப்பில் (YOUTUBE) பார்த்து பார்த்துச் செய்வதில் அவள் மும்மரமானாள்.

அனால் என் மனது வீணாகச் சஞ்சலப்படுகின்றேன் எனத் தெரிந்தும் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

நிவேதா பாடசாலையில் இருந்து பகல் இரண்டு மணிக்கே வந்து பின்னேரம் வர இருக்கும் தன் நண்பர்கள் நண்பிகளுடன் விளையாடுவதற்கு தன் விளையாட்டுச் சாமான்களை எடுத்து ஒழுங்குபடுத்தத் தொடங்கி விட்டாள்.

இடைக்கிடை தாயைப் போய் ஆக்கினைப்படுத்த “அப்பப்பாவிடம் போய்க் கேள்” என என்னிடம் கலைத்து விடப்பட்டாள்.

பிற கென்ன அறுபதைத் தாண்டிய கிழவன் ஆறு வயதுப் பையனாகவும் ஐந்து வயதுப் பேத்தி ஐம்பது வயதுக் கிழவியாகவும் அவளின் கட்டளைக்கு நான் கீழ்ப் பணிந்து கொண்டுமிருந்தேன்.

நாலுமணிபோல் இராகுலன் ஒரு பெரிய கரடிக்குடியுடன் வந்தான்.

நிவேதாவின் உயரமிருக்கும்.

அவளின் சந்தோசத்திற்கு அளவேயில்லை.

“த பெஸ்ட் பாதார் இன் த வேல்ட்” என அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு தொங்கினாள்.

நானும் மருமகளும் இருவரையும் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு நின்றோம்.

★ ★ ★

நேரம் மாலை ஆறு மணியை நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

இராகுலன் கார் விடும் கொட்டிலில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த கதிரைகளை எடுத்து வந்து ஹோலுக்குள் வடிவாக அடுக்கி விட்டிருந்தான்.

அதிலிருந்த தூசுகளை நிவேதா சிறிய துணி கொண்டு துடைப்பதும் இடைக்கிடை வெளியே போய்ப் பார்ப்பதுமாயும் இருந்தாள்.

பொதுவாக மற்றைய நேரங்களில் அதிகமானோர் இந்நேரம் வந்து விடுவார்கள்.

“யாரும் வந்தால் பிளாஸ்கில் தேநீரும் கோப்பியும் இருக்க கொடுங்கள்” என்று விட்டு மருமகள் மேலே குளிக்கச் சென்று விட்டாள்.

எனக்கு என்னையும் அறியாமல் மனதினுள் ஒரு சின்ன ஊசலாட்டம். ஆண்டவா அப்படி ஏதும் நடந்து விடக்கூடாது என் மனம் அடித்துக் கொண்டது.

அப்படி ஒன்று நடந்தால் பெறிதாக தாக்கப்படப் போவது நானோ... இராகுலனோ... அல்லது ரஞ்சிதாவோ அல்ல!

அந்தப் பச்சைமண் நிவேதாவாகத்தான் இருக்கும்.

87ல் இந்திய அமைதிப்படை இலங்கை சென்றிருந்த பொழுது, டென்மார்க்கில் எங்கள் மொழிப்பாடசாலை வாசலில் நின்று டென்மார்க் வாணை நிருபர் எங்களையெல்லாம் “சமாதானம் வந்து விட்டது... நீங்கள் என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள்” என்று ஒவ்வொருவரையும் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு நின்றர்.

அதிகமானோர் அவர்களை விலத்தி கொண்டு போனார்கள்.

சில பேர் பார்ப்போம்... யோசிப்போம்... என அவர்களை விலத்தி விலத்திச் சென்றார்கள்.

நானும் எனது மனைவியும் அவ்விடத்திற்கு வந்த பொழுது நான் கொஞ்சம் பதில் சொல்லத் தயங்கினாலும் எனது மனைவி “நாங்கள் உடனடியாகவே நாடு திரும்புவோம்” எனப் பேட்டி கொடுத்தாள்.

அந்த பேட்டி முழுத் தமிழருமே நாட்டுக்குப் போகத் தயார் என்னும் தொனியில் ஒளிபரப்பாக்கப்பட்டிருந்தது. ஊடகவியலாளர்கள் எதுவும் செய்வார்கள்.

முழுநாடும்... குறிப்பாக எங்கள் நகரம் முழுவதும் எங்களைத் தங்கள் எதிரியாகப் பார்த்தது.

வழி தெருவில் அவர்களைச் சந்தித்த பொழுதும், அவர்கள் தங்கள் முகம் மீது கட்டியிழுத்து வந்து புன்னகை தானாக தோன்றி மறைவதைக் கவனிக்க கூடியதாய் இருக்கும்.

“அது எங்களின் கருத்தே தவிர மொத்த தமிழரின் குரல் அல்ல” என எத்தனையோ விதமாக சொல்லிப்பார்த்தோம்.

அவையனைத்தும் கேட்கும் திறன் இழந்தவன் காதில் ஊதிய சங்கு போலாயிற்று.

ஆனால் இந்திய அமைதிப்படைக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் போர் மூண்ட பின்புதான் பலருக்கு முகத்தில் மகிழ்ச்சியின் ரேகைகள் பரவத் தொடங்கின.

நாங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகாமல் இருப்பதற்காகவேனும் இந்தப் போர் முடிந்துவிடக்கூடாது என்பது ஒரு சிலரின் வேண்டுதலாய் இருந்தது.

நான் மிகவும் வேதனைப்பட்ட நாட்கள் அவை!

பின்பு 2009ல் இலங்கையில் போர் காரணமாக இராகுலனில் திருமணத்தை டென்மார்க்கில் நாம் மிக எளிய முறையில் கோயிலில்

வைத்து நடாத்திய பொழுதுதான் ஊர் எங்களுடன் மீண்டும் இணைந்து கொண்டது.

“எங்களைப் பற்றி அவர்கள் அறிந்து கொள்ள எட்டாண்டுகள் தேவைப்பட்டிருக்கு”, என என் மனைவி இறுதிவரை சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

ஆனால் நிவேதிதா ரஞ்சிதா வயிற்றில் வந்த மகிழ்ச்சியில் குதுகலப்பட்ட என்னவருக்கு அவளைத் தூக்கிக் கொஞ்சம் பாக்கியத்தை கடவுள் கொடுத்து வைக்கவில்லை.

இப்போது நேரம் மாலை 6.30 ஆகிவிட்டிருந்தது.

ரஞ்சிதாவும் குளித்து வெளிக்கிட்டு கீழே வந்தாள்.

அவருக்கும் எதுவும் புரியவில்லை. இராகுலன் என்னையும் ரஞ்சிதாவையும் பார்த்தான். மூவருக்கும் யார் யாருக்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை.

நிவேதிதா கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அமைதி இழக்கத் தொடங்கிளாள்.

“எனப்பா ஆக்கள் இன்னும் வரவில்லை...

ஏனம்மா ஆக்கள் இன்னும் வரவில்லை...

ஏன் தாத்தா ஆக்கள் இன்னமும் வரவில்லை...” என அந்தரித்துக் கொண்டு திரிந்த பிள்ளை ஏழு மணிபோலை “இனி யாருமே வரமாட்டார்களா” எனக் குரல் கம்மக் கேட்டாள்.

அது என் உயிர்க்கலையை உலுப்பியது போல இருந்தது.

“அப்பா...” இராகுலனின் குரல் கிணற்றுக்குள் இருந்து வருவது போல இருந்தது.

திரும்பிப் பார்த்தேன்.

“இங்கே பாருங்கள்...” என அவன் தனது முகநூலினைக் காட்டினான்.

ஆம்!

நான் எது நடக்கக் கூடாது என்று நினைத்தேனோ அது நடந்து விட்டிருந்தது.

சென்ற கிழமை “புலம் பெயர்நாடுகளில் சாதியம்” என்னும் தலையங்கத்தில் ஒரு கருத்தாடல் நடைபெற்றது.

டெனிஸ் மக்களும் வந்திருந்தனர்.

அங்கு பேசியவர்கள் ஏறத்தாழ “சாதியமா?..அது எல்லாம் இலங்கையில் தான். இங்கில்லை” என டெனிஸ் மக்களுக்கு தம்மை பரிசுத்த ஆவிகளாகக் காட்டிக் கொண்டிருந்த பொழுது

இராகுலனோ... “எதுவும் மறையவில்லை... ஆனால் மறைந்தது போல சரி சமனாக பழகிக் கொண்டு இருக்கின்றோம். ஆனால், திருமணங்கள் என்று வரும் பொழுது அது பேசபொருள் ஆகின்றது” என்ற உண்மையை துணிந்து முன் வைத்தான்.

தமிழ்க் குரல்கள் மௌனமாகியன.

அதன் பின் டெனிஷ் மக்களின் எண்ணிக்கையற்ற கேள்விகளுக்கு இராகுலன் அனைத்தையும் விளக்கமாகவும் நேர்மையாகவும் கூறி விளங்கப்படுத்தினான்.

அடுத்த 2-3 சந்ததிகளுக்குப் பின்பே இதன் தாக்கம் இல்லாது போகலாம் என எதிர்வு கூறினான்.

டெனிஷ் மக்கள் அவனின் நேர்மையைப் பாராட்டினார்கள்.

இப்போது முகநூலில் ஒரு தமிழர் மற்றைய தமிழருக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார்.

“எங்களின் மானத்தை டெனிஷ்காரருக்கு விற்றவர்களின் கொண்டாட்டங்களை நாங்கள் பகில்கரிக்க வேண்டும்”

எங்கள் மூவருக்கும் எல்லாம் விளங்கி விட்டது.

நானும் என் மனைவியும் பதினெண்து வருடங்களுக்கு முன் அனுபவித்ததை என் மகனும் மகனும் என் பேத்தியும் அனுபவிக்கப் போகின்றார்கள் என்று மனம் வேதனைப் பட்டது.

நானே நிவேதிதாவுக்கு ஒரு பொய் சொன்னேன் - எங்கள் உறவினர் ஒருவர் ஊரில் இறந்து விட்டதால் இந்த வருடம் செய்யக் கூடாது. ஆனபடியால் தான் ஆக்கள் வரவில்லை என்று.

பாவம்!

அந்தச் சின்ன மனம் நம்பிவிட்டது.

தகப்பன் வாங்கிக் கொடுத்த கரடிப் பொம்மையைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு தூங்கிவிட்டாள்.

ஆனால் அடுத்தநாள் ஒரே ஒரு கேள்வி மட்டும் கேட்டாள்.

“என்னுடைய பேர்த்தேக்கு வராட்டிலும், ஆக்கள் எல்லாம் ஏன் எங்கடை வீட்டை துக்கம் விசாரிக்க வரவில்லை.. அம்மம்மா செத்த போது வீடு நிறைய ஆட்கள் வந்தினம் தானே?”

கடந்த மூன்று நாட்களாக இதனையே கேட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றாள்.

★ ★ *

துணிந்து காகிதத்தில் பேனையை நன்கு அழுத்தி எழுதத் தொடங்கினேன்.

என் அண்புடன் இராகுலனுக்கு...

அப்பாவின் இந்த முடிவு உனக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியாக இருக்கும்.

என்னதான் போர் நடந்து கொண்டு இருந்தாலும் இந்தியன் ஆமி வெளியேறிய பின் உன்னை நானும் அம்மாவும் இலங்கைக்கு கொண்டு போயிருக்க வேண்டும்.

இந்த 15 ஆண்டில் எல்லாம் மாறி விட்டது என்றுதான் நினைத்திருந்தேன்.

ஆனால் எதுவுமே மாறவில்லை என்று இன்று நடந்த இந்த நிகழ்ச்சி எனக்கு நல்லாய்ப் பாடம் கற்றுத் தந்திருக்குது.

எங்கள் பரம்பரைதான் படிப்பறிவு இல்லாத சமுதாயம். மோட்டுத் தனமாய் நடக்குது என்று நினைத்திருந்தேன்.

ஆனால் எதுவும் மாறவில்லை.

எனது இந்த வயதில் நானோ... நீயோ செய்யாத குற்றத்திற்காக ரோட்டில் வலிந்திமுத்த முகச்சிரிப்புகளுடன், இனியொரு தடவை என்னை நான் சமரசம் செய்ய விரும்பவில்லை.

அம்மா கடைசிவரை ஆசைப்பட்ட ஊர் வீட்டுக்கு நான் போகின்றேன்.

உனது வாழ்க்கை... நிவேதாவின் எதிர்காலம் எல்லாமுமே இந்த மண்ணில் வேர் விடத்தொடங்கி விட்டன. அதனையும் பிடிந்கி கொண்டு என்னுடன் வா என நான் எந்தக் கட்டாயமும் படுத்தவில்லை.

ஆனால் ஏதோ ஒரு விடுமுறைக்கு என் பேத்தியை மட்டும் என்னிடம் கூட்டி வா.

அம்மா ஆசைப்பட்டபடி முற்றத்து மாமரத்தில் ஊஞ்சல்கட்டி அவளை நான் ஆட்ட வேண்டும்.

அதனை உன் அம்மாவின் ஆத்மா பார்த்து மகிழ வேண்டும்.

நிவேதாக்கு ஏதாவது ஒரு பொய் சொல்லிச் சமாளி!

ரஞ்சிதா!

நீயும் இராகுலனும் தான் நிவேதாவுக்கு இந்த அப்பப்பாவின் இடத்தை நிரப்ப வேண்டும்.

மேலும் இன்றுவரை என்னை ஒரு மாமாவாக நடத்தாது என்னை உன் தந்தையாக நடத்தியமைக்கு என்றும் என் நன்றிகள்.

இங்ஙனம்

அப்பா - மாமா

எனது பாஸ்போர்ட்... பென்சன் பத்திரங்கள்... வங்கிப் புத்தகங்கள்... நிவேதாவுடன் எடுத்துக் கொண்ட சில படங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்தாயிற்று.

இன்னும் சில நிமிடத்தில் டாக்ஸி வந்து விடும்.

இராகுலனைப் பிரிந்து போகும் இந்தத் தருணத்தில் எனக்கு இரண்டு பெருமைகள்!

ஒன்று....இந்த வயதான தந்தையின் பிரிவின் நேர்மையை விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு மகனாக அவனை நான் வளர்த்திருப்பது.

மற்றையது... நானை நான் இலங்கையில் காலம் சென்று விட்டால்... துக்கம் விசாரிக்கவும்.... நேர அட்டவணை போட்டு சாப்பாடுகள் கொண்டு வரவும் இருக்கும் இந்த மக்களை வெறுக்கத் தெரியாத ஒரு மகனாக அவனை வளர்த்திருப்பதில் உள்ள பெருமை முழுக்க என் மனைவிக்கே.

★

விமானம் ரன் வேயில் ஓடத் தொடங்குகிறது.

சீற்றில் நன்கு சாய்ந்து கொள்கின்றேன்.

என் கண்களின் முன் சிலர் வந்து வந்து போகின்றார்கள்.

ரஷ்யாவின் பனிமலைக் குவியலுக்குள் தன் கால்விரல்களை இழந்த சிவகார்த்திகேய அண்ணை...

பெற்றோல் வண்டியினுள் இருந்து எல்லை தாண்டும் பொழுது பெற்றோலின் கசிவினால் கோமா நிலைக்குச் சென்று பின் மரணத்தை தழுவிய என் கிராமத்து செல்லத்துரை அண்ணை....

அவருக்கே தெரியாது அவள் வயிற்றில் ஏஜன்ற் கொடுத்த கருவைச் சுமந்து வந்த சந்தைவரித் துண்டு போடும் சின்னராசா அண்ணையின் 16 வயது மகள்....

பெற்றது என்ன? இழந்தது என்ன? மனம் கூட்டிக் கழித்துப் பார்க்கின்றது.

எதுவும் புரியவில்லை - நான் நாட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றேன் என்பது மட்டும் உண்மை!

விமானம் நாடுகளின் எல்லைகளைத் தாண்டி பறந்து கொண்டு இருக்கின்றது.

★★★

“அப்பா... அப்பப்பா எங்கை போயிட்டார்”

“நாங்கள் விடுமுறைக்கு இலங்கைக்கு போற்மில்லையா.. அதுதான் அவர் முதலே போய் வீடு வளவு எல்லாத்தையும் திருத்தி வைக்கப் போயிட்டார்”

“பிறகு எங்களோடை திரும்பி வருவாரா”

★ ★ ★

12

விடியல்

கேள்வி: இரவு 11.00

காலம்: 31-12-2015

என் பெயர் பாஹீரா.

டென்மார்க்கில் இருந்து கட்டார் சென்று பின் அங்கிருந்து இலங்கைக்குச் செல்லவிருக்கின்ற கட்டார் விமானத்தில் ஜென்சுடன் அமர்ந்திருக்கின்றேன்.

ஊகூம்....

இதே விமானநிலையத்திற்கு எட்டு வருடத்திற்கு முதல் ஆஸிமாவுடன் பாஹீரா ஆஸிமாவாக வந்திரங்கினான்.

ஆஸிமா என்றால் பாதுகாவலனாம்! எத்தனையோ நாட்கள் இதனை நினைத்து சிரித்தும் இருக்கின்றேன். அழுதுமிருக்கின்றேன்.

இன்னும் பத்து நிமிடத்தில் வேகமெடுத்து ரண்வேயில் ஓட இருக்கின்ற இந்த விமானத்தை விட வேகமாக என் வாழ்க்கை ஓடி விட்டது என நினைக்கின்றேன்.

வெளிநாட்டுக் கடவுச்சிட்டும்... ஆண் என்ற அங்க அடையாளமும் மட்டும் கொண்டிருந்ததால்...அவ்வாறான ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்து... அவசர அவசரமாகக் கல்யாணம் நடாத்தி வைக்கப்பட்டு... டென்மார்க்கிற்கு, மொழி தெரியாது... கலாச்சாரம் தெரியாது வந்து... வாழ ஆரம்பித்தது தான் என் வாழ்வு.

இப்போ பக்கத்தில் ஜென்சுடன்!

ஆம்! ஜென்சை எல்லாருக்கும் காட்ட வேண்டும்.

தாலிகட்டி பந்தி வைக்க முதல் கூத்தடித்த ஆஸி மின் குடும்பத்தினருக்குக் காட்ட வேண்டும்.

ஆஸிமுக்கு நான் ஒரு பெண் என்பதை விட வேறு எந்த விதத்திலும் இந்தப் பாஹீராவை தெரிந்திருக்கவில்லை.

அதுவும் அவனுடைய அக்கா தங்கை போல... இன்னுமோர் அப்பா அம்மா பெற்ற பெண்தான் நான் என்று என்றுமே அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

ஊதித்தள்ளும் ஒரு சிகரட்டாயும்... கடைசிச் சொட்டையும் உறிஞ்சி விட்டு நகக்கி ஏறியும் பியர் ரின்னாகவும் தான் நான் அவனுக்கு இருந்து வந்தேன்.

வயிற்றில் வந்த மூன்றாவதையும் அழிக்கச் சொன்ன பொழுது எழுந்த போராட்டம் தான் எங்கள் விவாகரத்தில் வந்து முடிந்தது.

அவன் கரு என் வயிற்றில் வளரக் கூடாது என விதி நினைத்ததோ அதுவும் இருந்தே பிறந்தது.

வயிற்றில் இருந்த பொழுதே தொப்புள் கொடிக்கும் கருப்பைக்கும் இடையே இருந்த தொடுப்பு இல்லாது போனதால் கடைசி நான்கு நாட்கள் போசாக்கும் ஒட்சிசனும் இல்லாமல் அது போய் விட அதுக்கு என் கர்ப்பைபயே கல்லறையாகிப் போய் விட்டது.

அதன்பின்பு தான் இந்த பாஹீராவுக்குள் ஒரு ஆத்மா இருக்கின்றதை டென்மார்க் என்ற இந்த நாடுதான் எனக்கு காட்டித் தந்தது.

முதலில் மொழிக்கல்வி! பின்பு தொழிற்கல்வி!! பின்பு சுகாதாரத்தாதி!!! பின்பு வைத்தியத் தாது!!!!

வீடுகளில் இருக்கின்ற நோயாளிகளைச் சென்று பராமரிப்பது தான் என் வேலையாக இருந்தது.

சரியாக ஏழு நாட்களுக்கு முதல்.

திசம்பர் 24ம் திகதி இரவு.

டென்மார்க் முழுக்க அவரவர்கள் குடும்பங்களுடன் கூடியிருந்து இரவு விருந்து உண்டு... ஆஞ்ச்காள் பரிசுகள் பரிமாறியும்... கிறிஸ்மஸ் மரங்களைச் சுற்றியும் ஆடிப்பாடும் தினம்.

பாலன் பிறப்பைக் கொண்டாடும் தினம் என்பதை விட குடும்பங்கள் இணையும் தினமாயும்... குடும்பங்கள் இல்லாத பலர் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் நாளாயும் அமைவது அனைவருக்கும் தெரியும். இதில் எத்தனையோ கல்விமான்களைக் கூட டென்மார்க் இழந்து இருக்கின்றது.

ஜென்சுக்கு சின்னதொரு பக்கவாதம் வந்திருந்ததால் கடந்த இரண்டு வருடங்கள் அவரை நான் தான் பராமரிப்பது.

அன்று பகல் மருந்து கொடுக்கச் சென்ற பொழுது நகைச்சுவையாகச் சொன்னேன், “நீங்கள் இரவு தற்கொலை செய்யக் கூடாது” என்று.

நான் எதிர்பார்க்காதவாறு வெடித்து அழுத்தொடங்கினார்.

ஒடிப்போய் கைகளைப் பிடித்த பொழுது அவர் தனது இறுதிக்கடித்தை எழுதி வைத்திருந்தார்.

தனது சொத்துகள் எல்லாவற்றையும் தன்னை நன்கு கவனிக்கும் எனக்கும் மற்ற இரண்டு தாதிகளுக்கும் எழுதி வைத்திருந்தார்.

தூக்க மாத்திரைகள் எதுவும் அவர் கைகளுக்குக் கிட்டவாக இல்லாததால் கட்டாயம் குசினிக்குள் பாவிக்கும் கத்தி கொண்டுதான்... மிகுதி என்னால் யோசிக்க முடியவில்லை!

அவரை ஓடிச்சென்று அன்பாக அரவணைத்தேன்.

இந்த அணைப்பு தனக்கு என்றும் கிடைக்குமா என இரந்து நின்றார்.

எனக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை!

மிகுதி நாள் வேலைக்கு லீவு போட்டு விட்டு கடைத்தெருவுக்குப் போய் கிறிஸ்மஸ் மரம் உட்பட அணைத்தும் வாங்கி வந்து... அவர் வீட்டை அலங்கரித்து... அவருடன் கூடியிருந்து கிறிஸ்மஸ் கொண்டாடினேன்.

அவரும் நானும் உயிர்த்த நாள் அந்த கிறிஸ்மஸ் இரவு!

இப்போ அவரும் நானும் பக்கத்தில்.... விமானத்தாதி வந்து வாசனையும் சூடும் நிறைந்த கைக்குட்டையைத் தந்து செல்கின்றாள்.

நான் அவருடைய முகத்தை நன்கு துடைத்து விடுகின்றேன்.

“தாங்ஸ்” என குழந்தையாகச் சிரிக்கின்றார்.

★

நேரம்: இரவு 11.00.

காலம்: 31.12.2015.

என் பெயர் மரியாணி!

பரீட்சை முடிவு வரும்வரை ஜயாவின் சாப்பாட்டுக் கடையில் வந்து உதவி செய்வேன்.

பரீட்சை பெறுபேறு இப்போதே தெரிந்தது தான்.

தமிழ்ப் பாடத்தைத் தவிர மற்ற அணைத்திலும் பெரிய பூஜ்யம் என்பது உறுதி.

கடந்த சில நாட்களாக தமிழ்நாட்டின் வெள்ளப் பெருக்கு... அதனைத் தொடர்ந்த ஆளும் - எதிர்க்கட்சிகளின் சாடல்கள்.... சிம்புவின் “பீப்.. பீப்” பாடல் விவகாரங்கள் என்பன இலங்கைத் தொலைக்காட்சிகளின் ஒரு பகுதியை நிறைத்திருக்க... இலங்கையிலும் அதே வெள்ளம்... தூர்வாராத ஏரிகள் காரணமாக வீட்டுக்குள் வந்த

முதலை தொடக்கம் ஜனாதிபதி இடம்பெயர்ந்த மக்களின் வீடுகளுக்கு சென்று அவர்களோடு உணவுருந்தியது வரை... தொலைக்காட்சியின் மறுபகுதியை நிறைத்திருக்க அனைத்து தேவாலயங்களிலும் பாலன் பிறப்பு மகிழ்ச்சியாக நடந்தேறியது.

நடுநிசியில் ஆலய மணிகள் ஒலிக்க உலகை இரட்சிக்க வந்த பாலனின் பிறப்பை அனைவரும் மகிழ்ச்சியாகக் கொண்டாடினார்கள்.

வானத்தின் உச்சிக்கு சென்ற வாணங்கள் வெடித்துச் சிதறி வண்ண வண்ண நிறங்களில் பூமிக்கு வர்ணம் பூசின.

எல்லோர் மனங்களிலும் மகிழ்ச்சி.

“ஜீவனுள்ள காலமெல்லாம் ஜேசுவைப் பாடுவேன்

எனக்காக ஜீவன் தந்த நேசரையே நாடுவேன்

அர்ப்பணீத்தேன் என்னனயேஅக மகிழ்ந்தேன் அவரிலே”

தேவாலய வீதிகளில் அமைந்திருந்த எங்கள் இரவுச் சாப்பாட்டுக் கடையிலும் இந்த கிறிஸ்தவகானங்கள் ஒலித்துக் கொண்டு இருந்தன.

ஐயாவுக்கு உதவியாக தேநீர் கிளாஸ்களை கழுவிக் கொண்டிருந்த என்ன சமையற் கட்டில் மும்முரமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்த செந்தில் வைத்த கண் இமைக்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தது போலவும்... நானும் அவனை அந்தப் பாடலைக் கேட்கும்படி சொல்லுமாப்போலவும் இருந்தது.

என்ன இது?

அவனும் புரிந்து கொண்டவனாய் இன்னும் வேகமாகத் தன் வீவலையில் மூழ்கினான் போல் இருந்தது.

“ஜேசுப்பா நீயே எனக்கு நல்ல வழியைக் காட்டு”

கழுத்தில் இருந்த குருசை எடுத்து வேண்டிக் கொண்டேன்.

என்னால் அவனில் இருந்து விலத்த முடியாது இருந்தது.

சென்ற வருடம் அம்மன் கோயில் குருக்களின் மகள் சுருதி மருந்து குடித்துத் தேர் முட்டியடியில் இறந்து போனதும்... முஸ்தபா வாப்பாவின் மகனை யாரோ இருட்டில் அடித்துக் கொலை செய்ததும் இதே காதலுக்காகத் தான்.

இதுக்காக இந்த வேதனையை மீண்டும் ஒரு தடவை அனுபவிக்கலாம் போல இருந்தது.

அப்படி ஒரு ஈர்ப்பு செந்தில் மேல்.

அதே ஈர்ப்பு அவனுக்கும் என் மேல் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

அடுத்தநாள் ஒன்றை மட்டும் உறுதியாக செந்தில் சொன்னான்.

“நாங்கள் இன்னும் ஜந்தாறு வருடங்கள் காத்திருந்தாலும் சரி... ஜம்பது அறுபது வருடங்கள் சரி காத்திருந்தாலும் உங்கள் வீட்டிலும் எங்கள் வீட்டிலும் இதுக்குச் சம்மதிக்க மாட்டினம்”

நான் கலக்கத்துடன் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

அவன் உறுதியாகத் தலையாட்டினான்.

“சமயம் வேறை என்றாலும்... சாதி வேறையென்றாலும் நாங்க படிச்சிருந்தால் எல்லாரும் கண்ணே மூடிக்கொள்ளுவினம். ஆனால் எனக்கு என்றுமே அடுப்பங்கரைதான். நீயும் இந்த முறையும் சோதனை பெயில் தான். அதுதான்”.....“அதுக்காகத்தான்...” கொஞ்சம் தயங்கியவன்... பின் உறுதியாகச் சொன்னான்.

“ஒன்றில் நாங்கள் காதலிக்கிறதை நிற்பாட்ட வேணும். இல்லாவிட்டால் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போக வேணும்”

நான் அவன் கைகளை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுத்தொடங்கினேன்.

★ ★ ★

இன்னும் பத்து பதினெந்து நிமிடத்தில் கொழும்பு செல்லும் கடைசி பஸ் வந்து விடும்.

இனி இந்தத் தேவாலயம்... புன்சிரிப்பையும் ஆசீர்வாதத்தையும் உதிக்கும் பாதிரிமார்... சிஸ்ட்ரேஸ்களின் நட்பு... விழாக்கோலம் கொள்ளும் வீதிகள்... பிரார்த்தனைக் கூட்டங்கள்... கடைக்கு வரும் அத்தனை உறவுகள்.... மேலாக பிள்ளை பிள்ளை என அடிக்கடி அழைக்கும் ஜயாவின் குரல்....

எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு...

ஜயா ஒருநாள் திரும்பி வருவேன்.

என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்!

★

நேரம்: இரவு 11.00.

காலம்: 31.12.2015

என் பெயர் சிவசக்தி!

அவர் பெயர் சிவானந்தன்!!

பெயரிலும் கூட அப்பிடி ஒரு பொருத்தம்!!!

எல்லோரும் சொல்லுற்றமாதிரி எல்லாம் நிறைந்த வாழ்க்கை.

இது எனக்கு முதல் பிரசவம்!

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை... அல்லது நாளை அதிகாலைக்குள்ளே பின்னை பிறந்து விடும் என கைபிடித்துப் பார்த்து விட்டு சின்னாச்சிக் கிழவி போய்விட்டா.

ஆனால் நல்லா நோவு எடுக்க முதல் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டி வரவேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார்கள்.

இவர் கிறிஸ்மஸ்கூடன் லீவு போட்டு விட்டு வந்து வீட்டோடை நிற்கிறார்.

இனிப் பொங்கலுடன் தான் கொழும்புக்கு போவார்.

அவருக்கு வயது இருபத்தியேழுமதான். ஆனால் பெரிய ஆள் போல என்னைக் கவனமாகப் பார்ப்பார்.

எனக்கு அவர் எப்போதும் குழந்தை போலைதான். அப்பிடித்தான் அவரை இந்த மூன்று வருடமும் பார்த்துக் கொண்டேன்.

ஜியா அம்மாவுடன் எப்பவும் சண்டை போடுவது போல இவர் ஒருநாள் கூட என்னுடன் சண்டை போடமாட்டார்.

இன்று காலையும் ஜியா அம்மாவுடன் சண்டை.

நாளைக்கு வருடப்பிறப்பு ஆதலால் சென்ற வருடம் காலம் சென்ற அம்மம்மாவை நினைத்து அம்மாவும் அன்றியாட்களும் முற்றத்தில் இருந்து ஒருபாட்டம் அழுது தீர்த்தார்கள்.

அது அம்மா குடும்பத்து ஜிதீகம்.

ஜியாவுக்கு காலைக்கள்ளு கொஞ்சம் வேறு.

“அவள் இப்பவோ அப்பவோ என்று பிள்ளை பெறக் காத்துக்கிடக்கிறாள். உங்களுக்கு இப்பதான் ஒப்பாரி... உங்க உங்க வீட்டிலை போயிருந்து உந்தச்சங்கீதக் கச்சேரியை நடாத்துங்கோவன்”.

“இனி உன்றை முற்றந்தை மிதிப்பனோ பார்” என அன்றியாட்கள் அம்மாவை ஏசியபடி எழுந்து போய் விட்டார்கள்.

அம்மா சன்னதம் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டா.

ஜியா போர் தொடங்கினால் விடமாட்டார்.

எல்லாவற்றிலும் அரசியல் பறக்கும்.

பழையகாலத்து காங்கிரஸ்கட்சி ஆள்.

“எல்லாம் முடிஞ்சு போக்கது எண்டால் அதை விட்டுட்டு நடக்க வேண்டியதுகளை பாருங்கோவன்... இன்டைக்கும் 83லை நடந்து முடிஞ்சு கலவரத்துக்கு கண்ணீர் அஞ்சலி பாடிக்கொண்டிருக்கிறமாதிரி... முள்ளிவாய்க்காலுக்கு இப்பவும் கவிதை எழுதிக் கொண்டு இருக்கிறதை விட ஏதும் அந்தச் சனங்களுக்கு ஏற்றதாய் பிரயோசனமாய் செய்யலாமே! எப்ப ரி.வி. ரேடியோவைத் திறந்தாலும் ஒப்பாரி... ஒப்பாரி...

·இப்ப வீட்டுக்கை ஒப்பாரி... கொம்மாவை வடிவாய்தானே வைச்சு அனுப்பினாங்கள்”

பிறகென்ன? ஜயாக்கு கள்வெறி இறங்கும் வரையும்... யாழ்ப்பாணம் ரவனுக்கு போய் இவர் கோழிக்குஞ்சுகள் வாங்கி வரும் வரையும் வீட்டில் அமர்க்களம் தான்.

★

நேரம்: இரவு 11.15.

“ஆ.. ஆ... அம்மா... வயிற்றின் இடப்பக்கத்தில் கொழுவி இழுக்கிறமாதிரி இருக்கு...

இது அந்தக் குத்து இல்லை... அம்மா... அம்மா...”

எல்லோலீரும் கூடி விட்டார்கள்.

“காரை பிடிச்சுக் கொண்டு வாங்கோ...”

இவர் ஒடுகின்றார்... என் கண்கள் மயங்கிக் கொண்டு போகின்றன.

★★★

நேரம்: இரவு 11:15

விமானத்தில் இருந்த அனைவரையும் அவசர அவசரமாக இறக்குகின்றார்கள்.

“ஏதோ குண்டு வைச்சிருக்காம்”

விமான நிலையத்தில் முப்படையும் நிறைந்து போய் நிற்கின்றது.

மோப்ப நாய்கள் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டு இருக்கின்றன.

ஜென்சின் கைகளை இறுக்கப் பிடித்துக் கொள்கின்றேன்.

விமான நிலைய தொலைக்காட்சியில் தலைநகரில் ஒரு குண்டு மீட்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்து.

வெடித்திருந்தால் குறைந்தது புதுவருடக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டிருந்த குறைந்தது ஆயிரம் மக்கள் சிதறியிருப்பார்கள்.

அல்லாக்கு மனம் நன்றி சொல்லிக் கொள்கிறது.

விமானம் புறப்படுமா?

நாளைய புதுவருடத்தில் வாப்பாவின் மடியிலும் உம்மாவின் மடியிலும் தவீலை வைத்துப் படுக்க முடியுமா?

ஜென்சை அவர்கள் உச்சி மோந்து ஆசிர்வதிக்க முடியுமா??

மனம் போட்டு உள்ளந்து கொண்டிருக்கின்றது.

★★★

நேரம்: இரவு 11.15.

இப்போது வந்திருக்க வேண்டிய கடைசி பஸ் இன்னும் வரவில்லை.

செந்தில் அமைதியின்றி பதட்டத்துடன் நிற்கின்றார்.

நான் இருட்டினுள் மரத்தின் பின்னால்...

“என்ன செந்தில் கொழும்புக்கோ...” சூசைமாமா கேட்டபடி அவனைக் கடந்து போக என் உயிர் என் கையில் இல்லை.

நாங்கள் அகப்பட்டால் குருக்களின் மகள் சுருதியினதும் முஸ்தபா வாப்பாவின் மகளினதும் கதைதான்.

“கர்த்தரே எங்களை காப்பாற்றும்..

வழிதவறிப் போகும் இந்த ஆடுகளை இரட்சியும்...

கர்த்தரே உமக்கு ஸ்தோத்திரம்!

கர்த்தரே உமக்கு ஸ்தோத்திரம்!!”

★ ★ *

நேரம்: இரவு 12.00

வானத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வாணங்கள் எழுந்து கொண்டு இருக்கின்றது.

“ஹப்பி நியூ இயர் 2016” என்ற எழுத்துகள் வானத்தில் இருந்து இறங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றன.

எங்கும் வெடிச்சத்தங்கள்.

குதூகலங்கள்!

குலுக்கிக் திறந்த சம்பயின் நுரைகளுடன் கிளாஸ்கள் நிறைகின்றன.

உலகெங்கும் டிஸ்கோ ரெக்குகளில் இளைஞர் பட்டாளம் நிறைந்திருந்து மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் நீந்துகின்றார்கள்.

மகிழ்ச்சி... எங்கும் மகிழ்ச்சி...ஆலயங்களில் மணிகள் ஒலிக்கின்றன.

★ ★ *

சிவசக்தியின் கைகளில் ஒரு குட்டி சிவானந்தன்.

அனைவரின் கண்களும் கலங்கியிருந்தன.

“பேராண்டி எனக்கு நாளைக்கு ஒரு போத்தில் கள்ளு வேண்டித் தாடா” என அந்த வெள்ளாந்தி மனம் மகளின் தலையைத் தடவிக் கொண்டும் மருமகனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டும் நின்றது.

★ ★ ★

பஸ் இப்போது வவுனியாவின் எல்லையைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டு இருக்கின்றது.

மரியாணி செந்திலின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு வயல் வெளிகளினாடு தெரியும் முகில்களின் வர்ண விளையாட்டுகளை இரசித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

மிகத் தூரத்தில் தெரியும் விடியல் அவள் மனக் கண்களில்.

★ ★ ★

ரன்வேயில் மிக வேகமாக ஓடிய விமானம் வர்ண வர்ண வாணவேடிக்கைகளுக்கு நடுவே வானத்தின் மேல் எழுகின்றது.

அனைத்துப் பயணிகளும் கை தட்டிக் குதுகலிக்கின்றார்கள்.

“ஹப்பி நியூ இயர்” என்னும் இசையொலி விமானத்தில் மெதுவாகப் படர்கிறது.

அனைத்துப் பயணிகளுக்கும் பிரத்தியேகமாக சாம்பெயின் வழங்கப்படுகிறது.

பாஹ்ரா தனது சாம்பெயினையும் ஜென்ஸிடம் கொடுக்கின்றாள்.

ஜென்ஸ் பாஹ்ராவின் கைகளை இறுகப்பற்றிக் கொள்கின்றார். விமானம் மேலும் மேலும் எழுந்து கொண்டிருக்கின்றது.

வானம் தொட்டு விடும் தூரம்தான்!

★ ★ ★

13

வீடு

ஏதாவது ஒரு கோயிலின் ஒலிபெருக்கியில் இருந்து கேட்கும் கூப்பிரபாத ஒலியுடன் காலைப் பொழுது புலர்வது போலவே இன்றும் புலர்ந்திருந்தது.

இன்று அது பின்வளவு வைரவ கோயிலில் இருந்து என்பதால் அதிக சத்தமாய் இருந்தது.

உயரப் பணையில் நாலு வெட்ஸ்பீக்கர் கட்டியிருந்தார்கள் - நாலு திசையையும் பார்த்தபடி.

காகம் வேறு கரைந்து கொண்டு இருந்தது.

“மைக்காரனின் அம்பிளிபயருக்குள் தண்ணியைக் கொண்டு போய் ஊற்றினால்தான் அடுத்த பத்து நாளும் பிள்ளைகள் ஒழுங்காக படிக்க முடியும்”, தங்கராச பிள்ளைகளுக்கு சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான்.

“இந்த பத்து நாளும் கோயிலிலை போடுற பக்திப் பாட்டு இல்லாட்டி உந்த இரண்டு குமரியளும் யூனிவேசின்றிக்கு போய்விடுவினமாக்கும். உழுகிற மாடுகள் எங்கையும் உழும்”, புறுபுறுத்தபடி குசினிக்கு பின்னால் இருந்து சட்டிகளைக் கழுவிக் கழுவி குசினியின் பின் தாழ்வாரத்தில் குப்புற அடுக்கி வைத்தாள் சரோ.

சரோ என்னும் சரோஜினிதேவி.

அடுத்த பத்து நாட்களும்.. அதாவது வைரவமடை முடியும் வரை... சரோ ஷீட்டில் மீன் மற்றும் மாமிச வகையறாக்கள் எதுவுமே இல்லை.

தங்கராசாவும் பிள்ளைகளும் எப்போது பத்து நாள் முடியும் எனத் தினம் தினம் என்னத் தொடங்குவார்கள்.

தங்கராசாவுக்குப் பறவாயில்லை. பாடசாலையில் வேலை என்பதால் இதர ஆசிரியர்களுடன் வெளியில் எங்கேயாவது போனால் ஏதாவது மாமிச மணம் மணக்க சாப்பிடலாம்.

பிள்ளைகளுக்கு அப்படியில்லை. பாடசாலைக்குப் போகும் வழியில் உள்ள கடைக்கண்ணாடிக்குள் இருக்கும் மீன் பொரியல்களையும் குழம்பு வகையறாக்களையும் பார்த்து விட்டு வரும்வழியில் வாசலில்

நின்று கன்னத்தில் போட்டு வைரவரையும் பார்த்துக் கும்பிட்டு விட்டு வீடு திரும்ப வேண்டியதுதான்.

காகம் வேறு சூசினிக் கூரைக்கும் பின்பக்க வேலிக்கும் மாறி மாறிப் பறந்து கொண்டும் கத்திக் கொண்டும் இருந்தது.

“இன்டைக்கு யாரோ வீட்டை வரப் போகினம் போலை கிடக்கு... காலமை தொடக்கம் ஓயாமல் இது வேறு கத்திக் கொண்டு இருக்குது....” பாரத்தில் கிளைகள் தாழ்ந்திருந்த பின்வளவு முருங்கை மரத்தில் இருந்து இலகுவாக முருங்கைக்காய்கள் மூன்றைப் பிடிங்கி கொண்டும் காகத்தையும் திட்டிக் கொண்டு வீட்டுத் தாழ்வாரத்திற்கு வந்தாள்.

“சும்மா உந்தக் குந்திலை இருக்கிறது... உந்த முருங்கைக்காய்களை பத்து பத்துக்காயாக் கட்டிக் கொண்டு உதிலை சந்தையில் வித்தாலும் சின்னச் சின்னச் சாமான் சக்கட்டுகள் வேண்டலாம் தானே”

“இப்ப காகத்தோடை முடிஞ்சு என்னட்டை வாராய்...” தங்கராசா வாரப் பத்திரிகையில் இருந்து தலையைத் தூக்காமலே கேட்டான்.

“இப்ப நான் ஏதோ சண்டைக்கு வாற மாதிரிக் கதைக்கிறீங்கள்.... ஒண்டும் சொல்லக் கூடாது...”

“இப்ப உனக்கு என்ன வேணும். இதிலை இருக்காமல் ஏதாவது செய்து நாலைஞ்சு கண்டோ காலியோ வைச்சு நாலு காசு சம்பாதிக்க வேணும். அது தானே”

“ஏன்... அப்பிடிச் செய்தால் குறைஞ்சோ போகப் போறம்... எத்தினை வாத்திமார் கிளிநொச்சிப் பக்கத்திலை பின்னேரத்திலை வயல் தோட்டம் எண்டு செய்து நல்லாய் இருக்கினம்”

“அப்ப அவையிலை ஒருத்தரை நீ கட்டியிருக்க வேணும்”

“எல்லாருமாப் போல நல்லாய் இருக்க வேணும் எண்டால் ஏன் முழங்காலுக்கும் மொட்டைத் தலைக்கும் முடிச்சுப் போடுறியள்”

“இன்டைக்கு எங்களுக்கு என்ன குறை?... எல்லாம் இருக்கு... உன்னை வேலைக்கு போகச் சொல்லுறநோ?.. பிள்ளையளுக்குக் கழுத்திலை கையிலை ஏதாவது இல்லாமலா இருக்குதுகள்... நல்லது கெட்டது எண்டால் நீ கொண்டு வந்த காணி இருக்கு. பிறகு ஏன் காசு காசு என்று காலமையே குதிக்கிறாய்”

“இப்ப நான் குதிக்கிற மாதிரியே இருக்கு?”

“நான் போயும் போய் உன்னைக்க..... சனிஞாயிறும் பள்ளிக் கூடம் திறந்திருந்தால் எவ்வளவு நிம்மதி”, சொல்லிக் கொண்டே சேட்டையும் மாட்டிக் கொண்டு சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டான்.

“இண்டு சொல்லக் கூடாது... உடனை உரு ஏற வாகனத்திலை ஏறிவிட வேண்டியது தான்...”

“என் வீட்டுக்கை இருந்து உன்னோடை குத்துப்படச் சொல்லுறியோ...” என்றவாறே சைக்கிளை உந்தினான்.

அது படலையைத் தாண்டி ரோட்டில் இறங்கியது.

“போங்கோ... போங்கோ.. எங்கையெண்டு பார்த்துக்கொண்டு இருந்த மாதிரி... இனி ஊர் உலாத்திப் போட்டு பின்னேரக் கைக்கு வாங்கோ”, அவனுக்கு கேளாது என்று தெரிந்தும் அவள் புறுபுறத்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

“எனம்மா அப்பாவை சனிஞாயிறு என்று கூடப் பார்க்காமல் கரிச்சுக் கொட்டுறாய்”

“பொத்திக் கொண்டு பள்ளிக்கூட வீட்டு வேலையளைச் செய்யுங்கோ... தரகுக்கு வர வேண்டாம்”

தமக்கையும் தங்கையும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விட்டு மெளனமானார்கள்.

காகம் கத்திக் கொண்டு இருந்தது.

“பொங்கலுக்கு வேண்டின வெடி எதுவும் இருந்தால் கொளுத்திப் போட்டி. உந்தச் சனியன் துலையட்டும்”

“சனியன் என்று திட்டிக் கலைக்கிறாய் அம்மா... பிறகு சனிக்கிழமை விரதத்துக்கு அதுகளைத்தானே கா... கா... என்று கூப்பிடுறாய்”

“உங்களைப் படிப்பிக்கிறதே பிழை...” சுரோ மீண்டும் சூசினிக்குள் போய் விட்டாள்.

அல்லது காகத்திடம் தோற்றுவிட்டாள்.

அது இப்போ கிணற்றுக்கட்டிலில் போய்க் குந்திக் கொண்டது.

நேரம் பத்து மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“மீனு... மீனு...” வாசவின் கூவியவனின் குரலுக்கு சுரோ வீட்டிலிருந்து பதில் வராததால் அவனே கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தான்.

“அம்மா... நல்ல ஒட்டியும் ஓராவும் கொண்டு வந்திருக்கிறன்.. காலமைதான் பிடிச்சது...எவ்வளவு போட...”

சுரோ எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது போல வெளியே வந்தாள்.

“சீமோன் உனக்குத் தெரியும் தானே... கோயிலிலை கொடியேறிட்டுது.. இனி எங்கடை வீட்டை பத்து நாளும் மச்ச மாமிசம் ஏதும் இருக்காது என்டு”

“தெரியும்..... ஆனால்....”

“தெரியாது என்டு சொல்லப் போறியோ”

“இல்லை... தம்பியை மீன் சந்தைக்கை கண்டனான்”

“என்ன?”

“கூழுக்கு என்டு திருக்கையும் சின்ன நண்டும் வேண்டிக் கொண்டு நிண்டவர்....”

“அது யாரும் வாத்திமாரோடை வந்திருப்பராக்கும்...”

“இல்லை தனியத்தான் வந்திருந்தவர்”

“சரி நான் அவர் வரக் கேட்கிறன்.. நீ போட்டு வா... இனிப் பத்து நாளைக்கு இந்தப் பக்கம் வராதை”

குசினிக்குள் திரும்பினாலும், “கூழுக்கு என்டு திருக்கையும்... சின்ன நண்டும்...” மீன்கார செமியோன் சொன்னதே காதில் திரும்பத் திரும்ப கேட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

வாத்திமார் எல்லாரும் சேர்ந்து சனிக்கிழமை தண்ணிப் பார்ட்டி நடக்குது போல என மனதைத் தணிக்கப் பார்த்தாள்.

காகம் இப்பொழுது குசினி யன்னல் கரையோரம் வந்திருந்து கத்தியது.

அப்போது தான் வடித்த சுடு தண்ணியை எடுத்து யன்னவினால் காகத்தின் மீது ஊற்றினாள்.

அது அவளின் ஆரவாரத்தைக் கண்டவுடன் எழுந்து பறந்து போய் மாதுளை மரக் கொப்பில் உட்கார்ந்து கொண்டது.

அதன் மீது சுடு தண்ணி படவேயில்லை.

சுரோவின் மனம் கொதித்தது.

வெளியே ஊற்றிய கஞ்சியில் கிடந்த சோற்றுப் பருக்கைகளை கொத்தித் தின்பதற்காக் லாவகமாக கீழே வந்த காகம் நிலத்தில் கிடந்த சோற்றுப் பருக்கைகளை உண்ணத் தொடங்கியது.

இப்போ அதனுடன் இன்னும் இரண்டொரு காகங்களும் சேர்ந்து கொண்டன.

காலையில் கொஞ்சம் வாயை அடக்கிக் கொண்டு இருந்திருந்தால் தங்கராச வீட்டை விட்டு சின்னக் கோவத்துடன் போயிருக்க மாட்டானே என மனது நினைத்தக் கொண்டது.

வாசலில் மணிச் சத்தம் கேட்டது.

இந்த நேரம் இது தபாற்காரனின் மணிச்சத்தமும் இல்லை.

எழுந்து போய்ப் பார்த்தாள்.

தங்கராசவின் உறவுக்கார மனுசனும் அவர் மனைவியும் வந்திருந்தனர்.

“வாங்கோ... காலையிலே இருந்து காகம் கரைஞ்சு கொண்டு இருந்தது”

அவர்கள் கையில் திருமண அழைப்பிதழ் இருந்தது.

வீட்டினுள் அவர்கள் வந்து உட்கார்ந்திருந்ததும் சின்னவளைக் கூப்பிட்டு பக்கத்துக் கடையில் ஒரு சோடா வாங்கி வர அனுப்பினாள்.

எல்லா வீட்டையும் குடிச்சுக் கொண்டுதான் வாறம்.... கொஞ் சமாய் தாங்கோ என இருவரும் கல்யாண அழைப்பிதழை சநோவிடம் நீட்டினார்கள்.

“அவர் இல்லை... வாசிகசாலையடிக்கு போயிருக்கிறார்... இனி மத்தியானத்துக் கிட்டத்தான் வருவார்...”

வந்திருந்த கணவனும் மனைவியும் ஆளை ஆள் பார்த்தார்கள்.

சநோ என்ன என்பது போல அவர்களைப் பார்த்தாள்.

“இல்லை... தங்கராசா எங்கடை ஊர்ப் பக்கம் தலையாட்டிப் போட்டு போறார்...”

“தனியவோ...” சநோவிடம் ஒரு துலாவல் இருந்தது.

“ஓம்.”

“யாரும் மாஸ்டர்மாரைப் பார்க்கவாய் இருக்கும்”

“அங்கை அப்பிடி...”, சிந்தனையைக் கிளறி விட்டுப் பார்த்து விட்டு... “இங்கை படிப்பீக்கிற மாஸ்டர்மார் என்று இல்லை... புனிதம் ரீசர்தான் இங்கை படிப்பீக்க வாறவா... சரி.. சரி... எங்களுக்கு நேரமாய்ச்சது... நாங்கள் வாறம்... பின்னளையும் கூட்டிக் கொண்டு எல்லோருமாய் வாங்கோ”

அவர்கள் போய் விட்டார்கள்.

சநோவுக்குள் கொதிக்கத் தொடங்கியது.

மகள்மார் இருவரும் வந்த இருவருக்கும் கொடுத்தது போக மீதியாய் இருந்த சோடாவைப் பகிர்ந்து குடிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

“பெட்டிலி.. விசிற்றேஸ் வந்தால் நல்லாய் இருக்குமல்லவா அக்கா...” சின்னவள் கேட்கப் பெரியவள் சிரித்தாள்.

“ஓம் கடைக்காரன் மாதக்கடைசியில் கடன் கொப்பியோடை வந்துநிற்கேக்கை தெரியும்”

“என் இப்பிடி எல்லாத்துக்கையும் தலையை ஓட்டிக் கொண்டு...” தங்கை தமக்கையின் காதுக்குள் குசுகுசுத்தாள்.

கோயிலில் இருந்து மத்தியான பூஜைக்கான மணி அடித்துக் கேட்டது.

அவர்கள் வந்திராவிட்டால் இப்பொழுது சமையலை முடித்து விட்டு சரோ இப்போ கோயில் வாசலடியில் நின்றிருப்பாள்.

மீன்காரன் போட்ட முதல் குண்டு.

இப்போ இவர்கள் போட்ட இரண்டாவது குண்டு.

இப்போது காகத்தின் கரையல் சத்தம் கேட்கவில்லை.

மனம் தானே கிடந்து கரைந்தது.

★ ★ ★

அவசர அவசரமாய் சமையலை முடித்து விட்டுக் குளித்து விட்டுப் பின்பக்க வெறுங்கானி வழியே கோயிலுக்குச் சரோ போய்விட்டாள்.

இப்போ வசந்த மண்டபப் பூஜை நடந்து கொண்டிருந்தது.

இப்போதாவது வரக் கிடைத்ததே என மனம் அமைதி கொண்டாலும் தங்கராசாவையே மனம் சுற்றி சுற்றி வந்தது.

கோயில் கொடியேற்றம் எனத் தெரிந்தும் மாமிசம் வாங்கியிருக்கிறார்.... பக்கத்து ஊருக்குப் போய் இருக்கிறார்.... அங்கு இவருடன் படிப்பிக்கும் சங்கீத ரீச்சர் ஒருவர் இருக்கிறார்.... அவரின் கணவன் இறந்து ஒரு வருடத்துக்கு மேலாகி விட்டது... பிள்ளைகள் இல்லை....

கோயில் வாசலில் போட்டிருக்கும் புள்ளிக் கோலம் போல அவளின் மனமும் கோலம் போட தொடங்கியது.

அத்தனையும் அலங்கோலக் கோலங்களாகவே இருந்தன.

மனம் கோயிலுடன் ஒட்ட மறுத்தது.

இடைக்கிடை ஆண்கள் பக்கம் திரும்பித் திருப்பிப் பார்த்தாள் - தங்கராசா வந்து விட்டாரா என்று.

அதிகமான திருவிழாக் காலங்களில் தங்கராசாவும் சேர்ந்து சுவாமி காவுவது வழிமை.

இன்று அவன் இல்லாதது மனதுக்கு வெறுமையாக இருந்தது.

அல்லது இன்னோர் போருக்குத் தயாராகிக் கொண்டு இருந்தது.

★ ★ ★

செக்கல் பொழுதாகிய பொழுதும் தங்கராசா வீட்டுக்கு வரவில்லை.

பின்னேரப் பூஜைக்கான மணி கோயிலில் அடித்தாயிற்று.

காலையில் தொடங்கிய சுப்பிரதாத ஒலிபரப்பு மத்தியானத்திற்குப் பின் துரைப்பட வசனத்திற்கு மாறி இப்பொழுது கண்ணகியா மாதவியா கற்பில் சிறந்தவர்கள் எனப் பட்டி மன்றம் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது.

முற்றத்தில் மகள்கள் இருவரும் நின்று கயிறு அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் - மேல் மூச்சுக் கீழ் மூச்சு வாங்க... ஒருத்தி இருநூற்றெந்தான்தான்... மற்றவள் இருநூற்றெந்தான்தான்... கொண்டிருந்தான்.

“எனக்கா... கண்ணகி கற்பில் சிறந்தவள் எண்டால் கோவலன் மாதவியிட்டை போகவேணும்”

கொடியில் உடுப்புகளை உலரப் போட்டுக் கொண்டு நின்ற சரோ “மாதவியள் எங்கை ஆம்பிளையள் கிடைப்பினம் என அலைஞ்சால் எந்தக் கோவலனும் தடுமாறுவான்கள் தான்”

அந்தக் கணத்தில் சின்னவளின் கேள்விக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தாலும் மனம் தங்கராசாவையும் சங்கீதா ரீச்சரையும் ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்து அருவருப்புப்பட்டது.

பின்பு அப்படி ஒரு நினைப்பே தனக்கு வந்திருக்கக் கூடாது என்று வைரவகோயிலைப் பார்த்து கணத்தில் போட்டுக் கொண்டாள்.

ஆகாயத்தில் பட்சிகள் பல சேர்ந்து தம் வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டு இருந்தன.

இவை எதையும் ரசிக்கும் மனதிலையில் சரோ இருக்கவில்லை.

தங்கராசாவைப் பற்றிய நினைப்பு என்பதை விட தங்கராசா பற்றிய துப்பறிவிலேயே மனம் நின்றிருந்தது.

கதவு திறந்த சத்தம் கேட்டது.

பக்கத்து வீட்டுப் பூரணம் கையில் கூடை நிறையப் பூவுடன் வந்தாள்.

“உங்கடை வாழையிலை நார் கொஞ்சம் உரிச்சுத் தா... பூமாலை கட்ட வேணும்”

சரோ பின்பக்க வாழைத் தோட்டப்பக்கம் போனாள்.

“என்னடி... தங்கராசாவை கோயிலடி காணேல்லை”

“பள்ளிக்கூட அலுவலாய்ப் போயிருக்கிறார்...” மழுப்பினாள்.

“என்ன சனி ஞாயிறிலும் பள்ளிக் கூடமோ போ... உப்பிடித்தான் அங்கை ஒரு வாத்தி பின்னேர வகுப்பு எண்டு ஒரு பின்னையை இப்ப வாந்தி எடுக்க வைச்சிட்டார் எண்டு கச்சேரியிலை கதைக்கினமாம்”

சரோவிற்கு வயிற்றில் புளி கரைச்சு வார்த்தது போலிருந்தது.

“சரி நான் வாறன்... பெட்டையளைக் கெதியாய் அனுப்பினாய் என்றால் அதுகளுக்கும் கோயிலிலை வைத்து மாலை கட்டச் சொல்லிக் குடுப்பன்” என வாழை நார்களைப் பெற்றுக் கொண்டு பூரணம் வெளியேறினாள்.

அவள் திரித்து விட்டுப் போன நார்க்கயிறு சுறோவின் கழுத்தை நெரிப்பது போலத் இருந்தது.

சுவாமி விளக்கை ஏற்றி விட்டு வீட்டுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் உள்ள வைற்றியுகளைப் போட்டாள்.

நின்றும்... இருந்தும்... வீட்டு வேலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாலும் கண்கள் மட்டும் அடிக்கடி வாசல் படலையைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தன.

நேரம் மெதுவாக நகர்ந்தது.

இது சுறோவுக்கு மிகவும் கனத்தது.

சுறோவின் அடி மனம் அறிந்தவரை சுறோ தங்கராசாவுக்கோ.... அன்றில் தங்கராசா சுறோவுக்கோ எந்தக் குறையும் விடவில்லை.

ஆனாலும் இப்போ அடிக்கடி தங்கராசா வீட்டை விட்டு வெளியே போகின்றான்.

ஆனாலும் வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகின்றான்.

காரணம் மட்டும் அவருக்குப் புரியவில்லை.

என்னிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுதே வாசல் படலை திறந்து கொண்டது.

தங்கராசாதான்!

“ஒரு சனிஞாயிறு... விடுதலை நாள் என்றால்... மனிச சென்மங்கள் வீடு வாசல் மனுசி பிள்ளை குட்டிகளோடை சந்தோசமாய் இருக்க வேணும். இது காலமை ஊர் மேய வெளிக்கிட்டால் பகல் இராத்திரி எண்டு திரிஞ்சிட்டு பட்டியிலை அடைக்கிற நேரத்துக்கு தான் வீட்டை வாறது... என்ன மனுசப் பிறப்புகளோ...”

தங்கராசா எதுவுமே கதையாது சைக்கிளைச் சுவரில் சாற்றி விட்டு கிணற்றியில் போய் முகம் கால்களைக் கழுவிக் கொண்டான்.

“கோயிலுக்குப் போனால் சனம் எல்லாம் கேட்குது உன்றை புருசன் எங்கை எண்டு... எப்பவும் சாமி தூக்க முன் கொம்புக்கு நிற்கிற ஆளைக் காணேல்லை எண்டு... நான் என்னத்தை சொல்லுறது...” பொரிந்து தள்ளியபடியே இரவுப் பூஜைக்கு போக சேலையை மாற்றத் தொடங்கினாள்.

நிலவு எறிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

தங்கராசா தன் சாய்மணைக் கதிரையை முற்றத்தில் கொண்டு போய்ப் போட்டான்.

“ஏன் கோயிலுக்கு வரேல்லையோ...”

“இல்லை...”

“ஏன்... மச்சம் மாமிசம் ஏதும் சாப்பிட்டனீங்களோ”

“ஓம்”

“கடவுளே... ஏன் இந்த மனுசனுக்கு இந்தப் புத்தியைக் குடுத்திருக்கிறோயோ... ஆருக்கு நான் என்ன பாவம் செய்தனான்... யாரின்றை கண் எங்கடை குடும்பத்திலை பட்டதோ....”

“இப்ப ஏன் பழையபடி கத்தத் தொடங்கிட்டாய்?”

“கத்தாமல் என்ன செய்யுறது... காலமை போன மனுசன் இப்ப திரும்பி வரேக்கை... அதுவும் பின்வேலிக்கை இருக்கிற கோயிலிலை கொடியேற்றம்... மீன் கடைக்கை நிக்கிறியள் என்னுடைய சனம் சொல்லுது”

“நீ காலமையே கத்தினதாலை தான் வீட்டை விட்டுப் போனான்”

“இங்கை நான் கதைச்சால் கத்துறது.. வேற ஆக்கள் கதைச்சால் சங்கீதமாய் இனிக்குதோ”

தங்கராசாவுக்குத் ‘திக்’ என்றது.

“அப்பிடியில்லை... இது வீடு போலை இல்லை...”

“அப்ப இன்னும் பெரிசாய்க் கட்டுங்கோவன்....”

“பெரிசாய் கட்டினாப் போலை என்ன மாறப் போகுது?.... வீடு எண்டது ஒரு கோயில் போல அமைதியாக இருக்க வேணும்... முன் வாசலிலையோ...ஹோலுக்கையோ.. பின் விராந்தையிலோ... எங்கை இருந்தாலும் அமைதியாய்த் தியானம் செய்யிற மனநிலை இருக்க வேணும்... எங்கடை வீடு எப்பவும் பம்பர் வந்து விழுற ஒரு யுத்த ழுமி போலக் கிடக்கு”

சனோ திடீரென தனது கத்தலை நிறுத்தினாள்.

வாழ்க்கையில் முதல் தட்டை தங்கராச அவளது கண்ணத்தில் அறைந்தது போல இருந்தது.

தங்கராசவின் மனதில் மத்தியானம் புனிதம் ரீச்சர் வீட்டில் ஓடியல் கூழும்.... அதனுள் சுவைத்த திருக்கையும் சின்ன நண்டும்... மாலையில் கழக மரங்களின் நிழலில் கிணற்றுக்கட்டில் இருந்து குடித்ததேநீரும்... சாப்பிட்ட கொழுக்கட்டையும் இப்போதும் இனித்தது.

அடுத்த நாள் காலையில் அவர்கள் வீட்டில் கரையும் காகத்தின் சுத்தத்தைக் காணவில்லை.

வீட்டுக்கு வெளியேயுள்ள மின்கம்பத்தின் கீழ் அது செத்துக் கிடந்தது.

பல காகங்கள் வந்து சுற்றி நின்று கத்த முன் அதனை எடுத்துக் கொண்டு பின் வளவினுள் சுரோ கிடங்கு வெட்டி அதனுள் போட்டு மூடினான்.

முதல்நாள் சுடுகஞ்சியை அதன்மேல் ஊற்றியதற்காக மனம் வேதனைப்பட்டது.

★ ★ ★

சிறையுடைப்பு

என் பெயர் பஞ்சவர்ணம். ஆனால் என் முதலாளி என்னை அழைப்பது பஞ்சவர்ணம்மா என்றுதான்.

பெயருக்கு ஏற்ற மாதிரி என் நிறம் பஞ்சவர்ணம் அல்ல. தென்னங்கீற்றுப் பச்சை நிறம். கழுத்தில் தெளிவாக தெரியக் கூடிய ஒரு ஆரம். அதில் என் கழுத்து நோகாத அளவு எடையுள்ள ஒரு சின்ன மணி.

மதுரை மீனாட்சி அம்மனின் கையில் நாங்கள் அமர்ந்திருப்பது பற்றி எனக்கு எப்பவுமே ஒரு பெருமை.

என் முதலாளியும் மஞ்சள் தலைப்பாகை அணிந்து நெற்றியில் சந்தனமும் பெரிய சூங்குமும் வைத்திருப்பார்

வாரத்தின் முதல் நான்கு நாட்களும் சிரங்கூன் வீதியில் அமைந்துள்ள சவரம் செய்யும் கடை வாசலிலும், வெள்ளிக் கிழமை களில் வீரமாகாளியம்மன் வாசலிலும், சனி ஞாயிறுகளில் தேக்கா சந்தையின் முகப்பு வாசலை ஒட்டிய படிக்கட்டுகளுக்குப் பக்கத்திலும் எங்கள் தொழில் நடைபெறும்.

அடுத்து தனது முறைவரும்வரை சவரக்கடையினுள் காத்திருக்கப் பொறுமை இல்லாதவர்கள், சிரங்கூன் வீதியில் அவசர வேலை இல்லாதவர்கள், முதன் முதலாக கிளி ஜோசியம் என்றால் இதுதான் என பெற்றார்களால் அறிமுகம் செய்யப்படும் வெளிநாட்டுத் தமிழ்க் குழந்தைகளும் அவர்தம் பெற்றோர்களும் சவரக்கடை வாசலில் என் சொன்னு கொண்டு எடுக்கப்படும் சீட்டுக்கு காத்திருப்பவர்கள்.

ஒங்கப்பூரில் அதிக மக்கள் உலாவும் வீதி சிரங்கூன் வீதி தான்.

வீரமாகாளியம்மன் கோயிலுக்கு முன்னால் உள்ள சின்னப் பெட்டிக்கடையில் விற்பனையாகும் புத்தகங்களில் அதிகம் விற்பனையாகுவது எது என்று பார்த்தால் ஜோசியம், குரு பெயர்ச்சி, சனி மாற்றம், புது வருட பலன்கள் இத்தியாதி இத்தியாதி ஆருடப் புத்தகங்கள் தான். அதனை வாங்கியவர்கள் அடுத்து வருவது எங்களிடம் தான். மனிதர்களுக்கு தங்களை நம்புவதைவிட அப்படி ஜோசியத்தின் மீது ஒரு நம்பிக்கை. அவ்வகையில் வெள்ளிக்கிழமை எப்போதும் என் முதலாளிக்கு கனகதாரா ஸ்தோத்திரத்தை உச்சரித்த பலன்தான். வெற்றிலைக்காவிபடிந்த அவரின் பற்கள் அன்று துலக்கமாகத் தெரியும்.

சனி,ஞாயிறு இரண்டு தினங்களும் சான்சே இல்லை. அவ்வளவு சனக்கூட்டமாய் இருக்கும். அதிகமாக இந்தியா,இலங்கையில் இருந்து வந்து தொழிற்சாலைகளிலும்,கட்டிடப் பணிகளிலும்,வீடுகளில் வேலை பார்ப்பவர்களுக்கும் சனி அல்லது ஞாயிறு அல்லது இரண்டு தினங்களும் விடுமுறைநாட்களாக அமைவதால் அப்படி ஒரு சனக்கூட்டமாய் இருக்கும். இவர்கள் அனைவரும் ஏதோ ஒரு வகையில் தனியாக வாழ்வார்களாயும் தங்கள் தனிமைக்கு தற்காலிக அல்லது நிரந்தர துணை தேடுபவர்களாயும் மேலாக தங்கள் தாய்மொழியில் பேசி மகிழக்கூடிய ஒரு நண்பனை அல்லது நண்பியைத் தேடி வருபவர்களாகவும் இருப்பார்கள். அன்று தேக்கா சந்தையின் சாப்பாட்டுக் கடைகள் ஆயினும் சரி,மதுபானக் கடைகளாயினும் சரி, புடவைக்கடைகள் ஆயினும் சரி நிரம்பி வழியும்.

அன்று எங்களை நாடி வருபவர்களில் யாராவது புதிய காதலர்கள் போலத் தெரிந்தால் சீட்டுக்கட்டில் நான் கடைசிச் சீட்டை இழுத்தெடுக்க கூடியவாறு என் முதலாளி என் முன்னே பரப்பி விடுவார்.

அல்லது வந்தவரின் பெயரைச் சொல்லி, “பச்சைக் கிளியே... என் பஞ்சவர்ண அம்மாவே.... கல்யாணக்களைகட்டும் இந்த கர்ணபிரபுவுக்கு கடதாசிச்சீட்டு ஒன்று எடுத்து தா”என்றவாறே நான்கைந்து நெல்மணிகளை வைத்து ருத்திராட்ச கொட்டைகளை ரிஷிகள் உருட்டுவது போல மெதுவாக உருட்டுவார். உருட்டும் பொழுது நான் சீட்டுகளைப் புறக்கணிக்க வேண்டும். உருட்டல் நிற்கும் போது நான் சீட்டை எடுக்க வேண்டும். பொதுவாக ராமரின் தோளிள் சாய்ந்த சீதையை வில்லுடன் கூடிய கரத்தால் ராமர் இணைத்து வைத்திருக்கும் படமே வரும்.

ஜோசியம் பார்க்க வந்திருந்தவர்களை மகிழ்வுடன் பார்த்து புன்னகை செய்வார். அவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். “இராமர் வில்லொடித்து சீதையைக் கரம் பிடிக்கும் காலம் இங்கே வந்து விட்டது” என்று அவர் வாசிக்கத் தொடங்குவார். இறுதியில் ஜந்து வெள்ளிக்குப் பதிலாக பத்து வெள்ளிவரை தட்சணை கிடைக்கும்.

எனக்கு அவர்களைப் பார்க்கப் பாவமாய் இருக்கு.

நானும் எனது எஜமானுக்கு விசுவாசமாக இருப்பேன். அன்றைய தினங்களில் எனக்கு இரண்டொரு வாழைப்பழங்கள் அதிகமாகவே கிடைக்கும்.

அவ்வாறே கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் யாராவது வந்தால் அவரின் கைங்கரியத்தால் என் சொண்டில் சீதை சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட படம் வரும்.

“ஜனக மகராசனின் மகளும் இராமபிரானின் மனைவியுமான சீதா பிராட்டிக்கே சோதனை வரும் பொழுது அற்ப மனித ஜென்மங்கள் எம்மாத்திரம். கலங்காதே மனித மனமே! உன் கஷ்டங்களை நீக்க அனுமார்ப்படையுடன் இராமர் வருவார். முடிந்தால் அடுத்த ஐந்து வெள்ளியும் ஸ்ரீநிவாச பெருமாளிட்டை போய் இராமருக்குத் துளசிமாலை போட்டு வணங்கு. அப்பிடியே வலது கை மூலையில் உள் ஆஞ்சனேயரையும் கும்பிடு. கஷ்டம் எல்லாத்தையும் போக்கிடுவான். பிணிதீர்க்கும் மலையை தூக்கி வந்தவனுக்கு உன் கவலைகள் எம்மாத்திரம்?” என ஜோசியமும் சொல்லி அதற்கான பரிகாரமும் சொல்லி அனுப்புவார்.

“இப்பவே இதிலை வாற பஸ்சில் போறன் ஜூயா”

“பஸ்சில் போகாதே. இரண்டு தரிப்புகள்தானே. ராமநாமத்தைச் சொல்லியபடியே நடந்து போ...மனத்துக்கு ஆறுதலாய் இருக்கும்”

கஷ்டங்கள் எல்லோருக்கும் எப்போதும் நிரந்தரம் இல்லை...என்றோ ஒருநாள் தீரும் பொழுது அவர்கள் நன்றிக்கடனுடன் மீண்டும் வருவார்கள் என என் எஜமானுக்குத் தெரியும் - கள்ள எஜமான்!

★ ★ ★

தங்கள் தாத்தா பாட்டி காலங்களில் எல்லாம் இப்போதைய அளவிற்கு விவாகரத்துகள் வந்ததில்லையாம் என சனங்கள் என்னைத் தாண்டி கதைத்துக் கொண்டு போது எனக்குக் காதில் விழும். அந்தக் காலத்தில் ஆங்காங்கே சில சின்னவீட்டுச் சமாச்சரங்களும்...சின்னச் சின்ன அனுசரிப்பும் இருந்ததோடை வாழ்க்கை ஓடி விட்டதாம். இப்போ கணினியும் கைத்தொலைபேசியும் இணையத்தளங்களும் முகநூலும் வந்தபிறகு கல்யாணங்கள் என்றாலும் சரி...விவாகரத்து என்றாலும் சரி.... எல்லாமே வேகமாக போகத் தொடங்கி விட்டன.

பிள்ளை!ப்பேறு ஒன்றுதான் ஆறுதலாக நடக்குதாம் எனக் கிழமுடு கட்டைகள் கவலைப்படுகிறார்கள். உலகம் நிறையத்தான் மாறிப் போய்விட்டது.

மாறுதல்களும் தேவைதான்.

அப்பிடி ஒரு மாறுதல்தான் எனக்கும் வந்தது. அதைத்தான் விதி என என் முதலாளி தினம் தினம் ஆட்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கின்றார்.

இராமசாமி ஜோசியம் கேட்கத்தான் முதன்முதலில் வந்தார். வயது 53 அல்லது 54 இருக்கும். டாக்ளி ஒடுவதுதான் அன்றாடப் பிழைப்பு. பின்பு முடிவெட்ட வரும் பொழுது...காருக்கு சில்லு மாற்றப் பக்கத்துக் கடைக்காரனிடம் வரும் பொழுது...அல்லது பொழுது போவதற்காகவே வந்து என் எஜமானுடன் பேசிக் கொண்டு

இருப்பார். என்னதான் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும் பணம் போதாது என்ற ஒப்பாரிதான். உழைத்து உழைத்து வீட்டு கடனுக்கு வங்கிக்கு பணம் கட்டுவது பற்றியே அதிகமாக விசனப்படுவார். சிலவேளை எனக்கு சிறிய தானியங்களும் பழங்களும் கொண்டு வந்து தருவார்.

அப்படித் தொடங்கிய நட்புத்தான் அவருடனானது.

ஒருநாள் அவர் கேட்டார், “ஐயா இந்தக் கிளி ஆணா? அல்லது பெண்ணா?”

“பெயரைப் பார்க்கத் தெரியேல்லையா? பஞ்சவர்ணம் மா பெண்பிள்ளைதான்.... ஏன் டக்ளிக்கார சாமிக்கு இந்த ஆராய்ச்சி?”

“இல்லை...என்றை வீட்டிலை ஒரு ஆண்கிளி இருக்கு. தனியன். இப்ப நாலைந்து நாளாய் அதின்றை செட்டை அடிப்பும் சத்தமும் வித்தியாசமாய் இருக்கு”

“கவனம் சாமி! கூட்டைத் திறந்து விட்டுடாதையும்...துணைதேடிப் பறந்திடும்”

“அதுக்கு கூடு ஒன்றும் இல்லை. எங்கடை வீடு முழுக்க சுதந்திரமாய் பறந்து திரியும். அறைகள் - குசினி - ஹோல் எல்லாம் அதின்றை இராக்சியம்தான். உங்கடை பஞ்சவர்ணம் மாதிரி இந்தக் கூட்டுக்கை சிறைவாழ்க்கை இல்லை”

எனக்கு மனதினுள் சின்ன ஒரு வலி!

அன்று இரவு முழுக்க என்னால் தூங்கமுடியவில்லை.

அதுவரை ஒரு ஆண் துணை பற்றி நான் நினைத்திருக்கவில்லை. அதற்கான வயது நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததை உணர்ந்து கொண்டு இருந்தேன் என்பதை அறிவேன். ஆனால் அதற்கான தேடல் என்னிடம் இருக்கவில்லை.

மேலாக நான் சிறைவாழ்க்கை வாழ்கின்றேன் என்ற நினைப்பு என்னுள் இருக்கவில்லை. என்னை நான் ஒரு கைதியாக முதன் முதலாக உணர்ந்த நாள் அன்று.

என் மனதினுள் சிறையுடைப்பு என்ற என்னம் சிறிதாக முளைவிடத் தொடங்கியது.

தினம் தினம் ஏதோ ஒருநாட்டில் நடக்கும் சிறையுடைப்புப் பற்றி தமிழ்மரச பத்திரிகைகளில் வாசிப்பதும் அதைப் பற்றி சலுங் வாசவில் விவாதிப்பதும் நடக்கும் ஒன்றுதான். ஆனால் அதன் ஆழமாகலம் பற்றி நான் அறிந்திருக்கவில்லை அல்லது நினைத்திருக்கவில்லை. ஆனால் என் வாழ்வடன் அந்தச் சொல் பினைக்கப்பட்ட பொழுதுதான் அதன் கணதி நன்கு புரிந்தது.

திட்டவட்டமாக முடிவெடுத்தேன்.

ஒன்று இந்தக் கூட்டில் இருந்து தப்புவது. இரண்டாவது அந்த ஆண்கிளியைச் சந்திப்பது. அதனுடன் நான் எதிர்காலத்தில் இணைவேனா? அல்லது அது வெறும் ஒரு சந்திப்பு மட்டும் தானா?? எதையும் அதனைச் சந்தித்த பின் பார்ப்போம் என்ற எண்ணத்தில் இராமசாமி ஐயாவின் வருகைக்காக காத்திருந்தேன்.

மூன்று அல்லது நான்கு நாட்கள் சென்றிருக்கும்.

இராமசாமி மனைவி சகிதம் வந்திருந்தார். தெய்வீகக்களை வீசும் முகம் அந்த அம்மாவுக்கு.

“அம்மாவுக்கும் கிளி ஜோசியம் பார்க்க வேணுமா?”

“இல்லை ஐயா... எனக்கு இதிலை எல்லாம் நம் பிக்கை இல்லை... என்றை கடமையள் தான் என்றை வாழ்க்கை...”

என் முதலாளிக்கு முகம் கொஞ்சம் சுருங்கியது.

“ஆனாலும் எதிர்காலம் பற்றிப் தெரிந்திருந்து ஆகவேண்டியதுகளைச் செய்தால் கொஞ்சம் கஷ்டங்கள் குறையுமல்லவா” முதலாளி விட்டுக் கொடுக்கவில்லை.

“ஆகப்பட்ட அந்த இராமபிரானுக்கும் சீதா பிராட்டிக்கும் வராத சோதனையா?” என பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டு அந்த அம்மா கூட்டருகே வந்து என் சொண்டைத் தன் விரலால் அன்பாகத் தொட்டுப் பார்த்தார்.

“முதல்தரம் இரண்டு பேருமாய் வந்திருக்கிறியன். பால் கோப்பி வாங்கிவருகிறன்... என் பஞ்சவர்ணம்மாவைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றவாறு தனது இருக்கையை விட்டு எழுந்தார் என் முதலாளி.

“இல்லை வேண்டாம்! உங்களுக்கேன் சிரமம்” என இராமசாமி ஐயாவும் அம்மாவும் சொன்னதைக் கேட்காது கோமளாவிலாஸ் பக்கம் விரைந்தார்.

அம்மா பக்கத்தில் வந்து என்னைத் தடவுவதற்காக மெதுவாக என் கூட்டு வாசலை திறந்து தனது கையை அன்பாக மேலும் உள்ளே விட்டார்.

“கவனம் கிளி பறந்திடும். பிறகு ஜோசியக்காரருக்கும் கிளி இல்லாமல் போயிடும். எங்கள் வீரனுக்கும் பெண்டாட்டி இல்லாமல் போயிடும்”

அவர் சொல்லி முடிப்பதற்குள் சிறையுடைப்பு நடந்து விட்டது.

நேராக பறந்து போய் சலுங்குக்கு முன்னால் உள்ள பெரிய மரத்தின் கிளைகளுள் ஒளிந்து கொண்டு மெதுவாக கீழே என்ன நடக்குது எனப்பார்த்தேன்.

இராமசாமி ஜயாவினதும் அவர் மனைவியினதும் படபடப்படு...என் முதலாளி யினது கோபம், ஆவேசம், ஆத்திரம்.... சனங்களின் கூட்டம்...அவரவர் தங்களுக்கான நியாயங்களுடன் கூச்சல்கள்....

எனக்கு இருபகுதியினரையும் பார்க்கக் கவலையாக இருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் சனங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கலைய ஆரம்பித்தார்கள்.

என் முதலாளி குனிந்த தலையுடனும் வெறுங்கூட்டுடனும் முஸ்தபா அங்காடிப் பக்கம் செல்ல இராமசாமியும் அவரின் மனைவியும் தங்கள் டக்ளிக்குள் வந்து ஏறினார்கள்.

தருணம் இதுவே என நான் நேராகப் பறந்து போய் திறந்திருந்த யன்னல் வழியாக முன்சீற்றில் அமர்ந்திருந்த அந்த அம்மாவின் மடியில் உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

“கடவுளே...இங்கே பார்த்திர்களா”

“இப்ப ஜோசியக்காரன் என்னைக் கண்டால் பொலிசிட்டைதான் பிடிச்சுக் கொடுப்பான்” என்று சொல்லிக் கொண்டே இராமசாமி டக்ளியினை விரைவாகச் செலுத்தினார்.

★

தொடர்மாடிக்கட்டத்தின் 14ம் மாடியை மூவரும் விவ்ற வந்து வீட்டு வாசற்கதவை நாங்கள் அடைந்த பொழுது எங்கள் காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்ட வீரனின் பறப்பும் “கீ.. கீ...” சத்தமும் அதிகமாகவே கேட்டது.

என் தலையைத் தடவியபடியே, “பார்த்தியா நீ வருவது வீரனுக்குத் தெரிந்து விட்டது” என்றார் இராமசாமி அம்மா.

கதவைத் திறந்ததும் வீரன் வந்து இராமசாமியின் தோளில் அமர்ந்து கொண்டது.

“பார்த்தியா...உன் பெண்டாட்டியை” இராமசாமி என்னைச் சுட்டிக் காட்டியதும் அது ஆனந்தத்தில் வீடு முழுக்க சுற்றி ஒரு தரம் தனது “கீ.. கீ” பாடவுடன் சுற்றிப் பறந்து வந்தது. பின் என் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தது.

தோற்றத்தில் அது என்னை விடப் பிகப் பெரியது. எனக்குக் கொஞ்சம் பயம் வேறு வந்தது. அது என் அருகே வந்தது தன் செட்டையால் என்னைத் தட்டியது. நான் கொஞ்சம் ஒதுங்கி அமர்ந்தேன்.

என்னிடம் ஏதும் பேசாது கொள்ளாது இவ்வாறு உரசவது மனத்துக்குள் சின்ன அருவருப்பாய் இருந்தது. மேலாக என் உடம்பும் நடுக்கம் கண்டது.

“இங்கே பாரும். வீரன் பொம்பிளைக்கு பக்கத்தில் போய் இருந்திட்டார்”, இராமசாமி கெக்கட்டம் விட்டபடி சிரித்துக் கொண்டு தன் மனைவியை அழைத்தார்.

கதவு மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

இராமசாமி கதவைத் திறந்ததும் அதிர்ந்தவர் போல் நின்றார்.

அவரின் ஒரே மகள் சுவாதி கையில் பெட்டியுடன் நின்றார்.

“உனக்குப் பிள்ளை படிச்சு படிச்சு சொன்னனான் பிள்ளை... அவசரப்பட்டு வீட்டை விட்டு வந்திடாதை என்று...” தாய் கலங்கி நின்றாள்.

சுவாதி யின் திருமணக்கதையை பல தடவை இராமசாமி என் முதலாளிக்கு சொல்லும் பொழுது கேட்டிருக்கிறான்.

ஒரு வருடத்துக்கு முதல் காதலித்து முதலில் வீட்டார் சம்மதிக்காததால் வீட்டை விட்டு ஒட வெளிக்கிட பின் இரு வீட்டாரும் இறங்கி வந்து பேசிச் செய்த திருமணம் அது.

பின்பு சின்னச் சின்ன பிரச்சனைகள் வந்த பொழுது இராமசாமியும் மனைவியும் புத்திமதிகள் சொல்லிச் சொல்லித்தான் இந்த வருடமும் பிடித்திமுத்து வைத்திருந்தார்கள்.

“இனியும் அந்தச் சிறைக்குள்ளை என்னாலை இருக்கேலாது” பெரிதாகக் கதறிக் கொண்டு தாயின் மடியில் தலையை குப்புறப் போட்டுக் கொண்டு அழுதாள். “சிறைக்குள்ளை” என்று அவள் கதறியது எனக்கு எங்கேயோ குற்றியது. தாய் அவளது தலையை வருடிக் கொண்டு இருந்தாள்.

“இனி என்னப்பா செய்கிறது?” இராமசாமி தலையைத் தொங்கப் போட்டபடி மௌனமாகக் கேட்டார்.

“அவளுக்கு அங்கை இருந்து வெளிக்கிட வேண்டும் என்றுதான் தோன்றியிருக்கே தவிர இனி என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. எங்களை நம் பி வந்திருக்கிறாள் இந்தக் கிளி போலை... பார்ப்போம்”

எனக்குக் கண்கள் கலங்கியன.

சுவாதி யின் அழையால் வீரனும் கொஞ்சம் அமைதியாகத் தான் இருந்தான். வீடும் மயான அமைதி காத்தது. அவன் மெதுவாக அறைகளுக்குள்ளும் குசினிக்குள்ளும் ஹோலினுள்ளும் பறந்து கொண்டிருந்தான்.

மாலையாகிய பொழுது மேல்மாடியில் பிள்ளைகள் விளையாடும் சத்தம் பலமாக கேட்டது. வீரனும் கொஞ்சம் அமைதியில்லாத மாதிரிப்

பறந்தான். இடைக்கிடை என் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தான். பின் எழுந்து பறந்தான்.

இராமசாமி அம்மா மேலே போய் அங்கே குடியிருந்தவர்களிடம் சத்தம் போட்டாள், “கீழே நாங்கள் அமைதியாக வசிக்கிறதில்லையா?”என்று.

சத்தம் கொஞ்சம் குறைந்தது.

அரை மணித்தியாலம் தான். பின் மீண்டும் தொடங்கியது.

சவாதியும் தன் கணவனுடன் தொலைபேசியில் பலத்துச் சத்தம் போட்டு அழுது வெடித்துக் கதைத்தாள்.

“என்னை உங்க அம்மா அப்பா எல்லாரும் சேர்ந்து சிறை வைச்சுமாதிரி இருக்கு. நீங்களும் எதுவும் கண்டு கொள்ளுறதில்லை”

“சவாதி! எதையும் நீ வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட முதல் கதைத்திருக்க வேணும். இப்போ நீ வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டு போனதாலை இங்கே நிலைமை இன்னும் மோசமாக இருக்கு”

“என்ன மோசமாய்...?”

“இனி உன்னை ஏற்கிறமாதிரியும் இல்லை. என்னை உன்னோடை சேர்ந்து வாழ விடுறமாதிரியும் இல்லை”

“எதையும் செய்யுங்கோ...கெற் லொஸ்ற்”கோபத்தில் கதறியவளின் கை தொலைபேசியை தூக்கி நிலத்தில் அடித்தது.

அடுத்த ஒரிரு நிமிடங்களில் கீழ் வீட்டுக்காரன் மேலே வந்து சத்தம் போட்டுச் சென்றான்.

எனக்கு எல்லாமே சூனியமாய் இருந்தது.

எனக்கு ஒரு பெரிய சிறைக்குள் இருப்பது போல இருந்தது.

இந்த மாடியின் நிலம் இன்னொருவனின் கூரையாய் இருக்கிறது. இதன் கூரை இன்னொருவனின் நிலமாய் இருக்கிறது. வீட்டின் பத்திரம் வங்கியிடம் இருக்கிறது.

வீரன் அதிகமாக பறந்தாலும் இதுவும் ஒரு சிறைதான்.

சவாதியும் இப்போ அதனுள்ளே.

எனக்கு மீண்டும் என் முதலாளியிடம் போக வேண்டும் போலிருக்கின்றது.

“பஞ்சவர்ணமா...இந்தத் தருமதேவதைக்கு நல்ல ஒரு சீட்டு எடுத்துதா.... “அவர் அழைப்பது போன்றிருக்கிறது.

இந்த வீட்டின் யன்னல்கதவு, அல்லது வாசல் கதவு திறக்கும் வரை காத்திருக்கின்றேன் - இன்னோர் சிறையுடைப்பிற்காக!

15

தோன்றாத்துணை

ஜோனு என்னை விட்டுப் போகும் வரை அம்மன் கோவில் திருவிழா தொடங்கி விட்டால் பகல் நேரத்தில் சண்டியனை எனது வீட்டில் காண்பது அரிதாகி விடும்.

மாமிச சாப்பாட்டிற்காக மாமிசம் சமைக்கும் பக்கத்து வீடுகளுக்கு அல்லது சந்தையடிக்கு வலது புறமாக இருக்கும் அசைவு உணவுக் கடைக்கு அல்லது மீன் சந்தைப் பக்கமோ ஓடிவிடுவான்.

பொழுதுபடும் பொழுதுதான் வீடு திரும்புவான்.

சிலவேளை ஊர் நாய்களுடன் கடிபட்டு அனுங்கிக் கொண்டு வந்து என் காலடியில் அல்லது ஜானுவின் காலடியில் படுப்பான்.

எங்கள் இருவரில் ஒருவர் அவனைத் தடவி விட வேண்டும்.

ஒரு நாள் பின்னேரம் போல் முன் தோள் பட்டையில் இருந்து நுனிவிரல் வரை விறைத்துக் கொண்டு வருகிறது போல இருக்கின்றது என்று சொன்னவள் தான் ஜானு. ஆட்டோ பிடித்துக் கொண்டு வருவதற்குள் இடையில் முன் விறாந்தையில் இயலாமல் படுத்து விட்டாள். ஆட்டோவின் அமளிகேட்டு ஓடிவந்த பக்கத்து வீட்டு சரசமாமி ஜானுவின் கையைப் பிடித்து பார்த்து விட்டு “இனி அவனைக் கொண்டு போகாதை தம்பி”என்று சொல்லி விட்டார்.

என் பலம் எல்லாம் என்னை விட்டுப் போனதாய் உணர்ந்த நாள் அது.

சண்டியன் வளவின் ஒவ்வொர் மூலையிலும் போய் நின்று குரைத்துக் கொண்டே நின்றான்.

அன்று இரவு எங்களில் பலர் தூங்காமல் இருந்தோம். ஜானுவை நடுவீட்டில் கிடத்தி தலைமாட்டில் குத்து விளக்கேற்றி வைத்திருந்தோம். அடுத்த நாள் தான் கிரியைகள்.

நடுநிசி நெருங்கிய பொழுது சண்டியன் பலத்து ஊளையிட்டான்.

எல்லோருக்குமே அதிசயமாய் இருந்தது.

அன்று வரை அவன் என்றுமே ஊளையிட்டது இல்லை.

பதினெண்து வருட தாம்பத்தியத்தில் குழந்தையே கிடைக்காத எங்களுக்குக் கடைசி இரண்டு வருடமும் சண்டியன்தான் பிள்ளை.

ஒர் அதிகாலை பேக்கரியில் இருந்து பாண் வாங்கி வரும் பொழுது வேலிக்கரையில் அனுங்கிக் கொண்டு நின்றான்.

கண்களில் பூழை வழிந்து உடம்பிலும் சின்னச் சின்ன சிரங்குப் புண்கள் வந்தது போல நடுங்கிக் கொண்டு நின்றிருந்தான்.

பிறந்து ஒரு மாதத்துக்குள்தான் இருக்க வேண்டும்.

வீட்டுக்குத் தூக்கி கொண்டு வந்து விட்டேன்.

முதலில் ஜானுவால் அதனுடன் ஒட்ட முடியாமல் இருந்தது.

நான் ரவுணுக்குக் கொண்டு போய் வைத்தியம் பார்த்து அதற்கு நன்கு சடை வைக்கத் தொடங்க அவளும் அதனுடன் மிகவும் ஒட்டிக் கொண்டாள். அதுவும் அவளுடன் நன்கு ஒட்டிக் கொண்டது.

ஏதோ ஒரு அல்சேஷன் நாய் இனத்தின் கலப்பாய் இருக்க வேண்டும் என அக்கம் பக்கத்தார்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

ஜானுவிற்கு அனைத்துக் கிரியைகளும் நடந்த பொழுது அவனும் என் பின்னால் சுற்றிச் சுற்றியே வந்தான்.

சாவீட்டுக் வந்தவர்கள் எல்லோருக்கும் அதிசயமாய் இருந்தது.

பின்பு பெட்டியைத் தூக்கி கொண்டு போய் பாடையில் வைத்த பொழுது பாடையை சுற்றி சுற்றிக் குலைக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

எனக்கு அவனைப் பார்க்க மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

வந்தவர்கள் எனக்கு ஆறுதல் சொல்வதா...அல்லது நான் அதுக்கு ஆறுதல் சொல்வதா என்ற நிலை தான் இருந்தது.

பின்பு பாடையைத் தூக்கும் பொழுது எல்லோரும் உரத்த குரலில் குழறிய பொழுது அது தான் என்ன செய்கின்றேன் எனத் தெரியாமல் செய்வது போல எங்கள் முன் வளவு...கிணற்றிட...அதனை ஒட்டிய சின்ன வாழைத் தோட்டம் எல்லாம் குலைத்தபடி குறுக்கு மறுக்காக ஓடினான்.

அவனுக்கு ஏதும் ஆகிவிடுமோ என மனம் பயந்தது.

என் இடது தோளில் கொள்ளிக் குடத்தையும் வலது கையில் கொள்ளிச் சட்டியையும் தூக்கிக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினேன்.

மனம் கணத்தது.

திரும்பி வரும் பொழுது ஜானு வீட்டில் இருக்கமாட்டாள் என நினைத்த பொழுது ஏதோ நெஞ்சை அழுத்தியது.

உச்சி வெயில்.

கால்கள் சுடவே செய்தன.

இறுதி ஊர்வலத்துக்கு ஊரே திரண்டு இருந்தது என்று சொல்லலாம் - அதில் எனக்காக பாதி என்றால். ஜானுவிற்காக பாதி.

அவள் நடாத்தி வந்த சிறுவர் அநாதை இல்லம்...பெண்களுக்கான மாலைவகுப்புகள்...முதியோர் இல்லங்களில் தன்னார்வத் தொண்டுப் பணிகள் என எல்லோருடனும் நட்புக் கொண்டிருந்தாள்.

எனவே தான் இத்தனை கூட்டம்.

அரைவாசித் தூரத்தை தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருந்தோம் என நினைக்கின்றேன்.

திடீரென ரோட்டின் இருக்கரகவிலும் இருந்த வீட்டு நாய்கள் அதிகமாக குலைக்கத் தொடங்கின. ஏற்கனவே அவை வெடிச்சத்தத்திற்கு வேறு பயந்திருந்தன.

என் கால்களை உரசியபடி சண்டியன் ஊர்வலத்துக் முன்னால் ஒடத் தொடங்கினான்.

அனைவருக்குமே அதிசயம்.

ரோட்டில் வீசி வீசி நடந்த நெல்லுப் பொரியின் மணத்தை அல்லது வேறு ஏதோ ஒன்றை வைத்து அது எங்களைத் தொடர்ந்து வந்திருக்க வேண்டும்.

அடுத்த பத்துப் பதினெண்து நிமிடங்களுக்குள் சுடலையை அடைந்து விட்டோம்.

நான் தீ மூட்டும் இடத்துக்குத் தூரமாய் நின்ற பூவரச மரநிழலில் நின்று கொண்டேன்.

என்னால் அவளுக்கு நெஞ்சாங்கட்டை வைப்பது.. அது .. இதுகளைப் பார்க்க முடியாது.

தள்ளியே நின்றேன்.

சண்டியன் தான் அந்த இடத்தைச் சுற்றி சுற்றி வருவதும் பின்பு அங்கே நிற்பவர்கள் கலைக்க என்னிடத்தில் ஒடிவருவதுமாய் நின்றான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் என்னை கிட்டவாக வரும்படி கூப்பிட்டார்கள்.

உரத்த தொனியில் பாடிக்கொண்டிருந்த பட்டினத்தார் பாடல்கள் வேறு என்னைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தன.

“எவ்வாறு தீ மூட்டுவேன்”

மனம் படபடத்தது.

இடம் வலமாக கொள்ளிக் குடத்துடன் சுற்றினேன். சண்டியனும் என்னுடன் சேர்ந்து சுற்றினான்.

ஓவ்வொரு முறையும் சுற்றி வரும் பொழுதும் கொள்ளிக் குடத்தில் ஒரு கொத்து விழுந்தது.

இரண்டாம் முறை கொத்து விழுந்த பொழுது மனம் நடுங்கியது.

இன்னும் ஒரு சுற்றுத் தான்.

அடுத்து.... அவள் சுவாலையாகப் போகின்றாள்.

கண்களால் ஓடியது.

“ஜானு...ஜானு...என்னையும் அறியாது என்றாவது நான் உன்னைக் கோபித்திருந்தால் என்னை நீ் மனித்துக் கொள்”

மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டு வந்து முடிப்பதற்குள் மூன்றாவது சுற்று முடிந்து கொள்ளிக் குடம் நிலத்தில் விழுந்து சிதறியது.

என் பிறங்கையை யாரோ சிதைக்குக் கிட்டவாகக் கொண்டு போகின்றார்கள்.

தீ சுடுவது போல இருக்கின்றது.

கற்பூர மனம் வருகின்றது.

நெருப்பைக் கண்டு சண்டியன் குலைத்துக் குலைத்து முன்னும் பின்னும் ஓடுகின்றான்.

பின்பு அலறுவது போல சுடலை முழுக்க ஓடுகின்றான்.

“நாய் நெருப்புக்கை விழுந்து சாகப் போசுது போலை கிடக்கு” என யாரோ சொல்லுகின்றார்கள்.

திரும்பிப் பார்க்க மனம் சொல்லுது.

திரும்பி பார்க்க கூடாது என சொல்லியிருந்தார்கள்.

அப்பிடியே வீட்டுக்கு வந்து விட்டோம்.

அன்று முழுக்க சண்டியன் வீட்டை வரவில்லை.

அடுத்தநாள் காடாத்து செய்வதற்காக சாம்பல் அள்ள ஆட்கள் போன பொழுது சண்டியன் நான் நின்ற பூவரசக்கு கீழே படுத்திருந்தானாம்.

பின் அவர்களைத் தொடந்து வீட்டை வந்து சேர்ந்திருந்தது.

பிறகென்ன...வந்திருந்த எல்லா சொந்த பந்தங்களும் போய்விட நானும் சண்டியனும் தனித்துப் போனோம்.

ஜானு காலையில் கொண்டு வந்து ஊற்றும் பால்தேநீர் சிரட்டையை முன்னும் கொண்டு நிற்பான். நானும் பால் தேநீர் ஊற்றிக் கொடுப்பேன். அப்பிடியே பழஞ்சோரோ.. காலையில் எனக்கான உணவின் மிகுதியோ...அவ்வாறே மத்தியானம்...இரவு என...நான் சாப்பிட

விரும்பம் இல்லாது படுத்திருக்க நினைத்தாலும் அவனுக்காக இயங்க வேண்டியிருந்தது.

ஆம்! அவன் என்னை இயங்க வைத்தான்.

சிலவேளை என் காலடியில் வந்து படுத்துக் கொண்டு ஜானுவின் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பான்.

இப்போ ஜானு போய் மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிட்டன.

இந்த மூன்று வருடத்திலும் சண்டியனில் ஒரு மாற்றத்தைக் கண்டேன்.

அம்மன் கோயில் திருவிழா தொடங்கி முடியும் வரை முன்போல் வேறு இடத்துக்கு மாமிச் சாப்பாட்டுக்கு போனதேயில்லை.

என்னுடன் சேர்ந்து அதுவும் மரக்கறி உணவுதான்.

எனக்கு மனம் கேட்கவில்லை - ஒருநாள் பக்கத்து வீட்டு சரசமாமி சந்தைக்குப் போன போது பத்து ரூபாய் கொடுத்து சுறா ஈரல் வாங்கி வரச் சொன்னேன். அது அந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. என்னுடன் சேர்ந்து கரணைக்கிழங்குக் குழம்பும் பருப்பும் தான் சாப்பிட்டான்.

இப்படியொரு பிறவியா என நான் வியப்படைவதுண்டு.

என்னதான் சண்டியனுடன் ஒரு நாளைய பொழுதின் சில மணிநேரங்கள் கழிந்தாலும் மிகுதி நேரங்களில் தனிமை மிகக் கஷ்டமாக இருக்கும்.

39 வயதில் மனைவியை இழப்பது கொடுமை என்பதிலும் பார்க்க மனைவியை இழந்த பின்பு அக்கா-தங்கை சகோதரங்கள் போல பழிய பல உறவுகள் அன்னியமாய்ப் போவதுதான் மனதுக்கு மிக கடினமாக இருக்கும்.

இந்த மனப்போராட்டம் நடந்து கொண்டு இருந்த பொழுது தான் சிவாஜினி ரீச்சர் எனக்கு வெள்ளைச் சேலையில் அறிமுகமானாள்.

எங்கள் பாடசாலைக்கு வன்னியில் இருந்து மாற்றாலாகி தனது ஐந்து வயது மகனுடன் வந்திருந்தாள்.

ஒரே விதமான இரு பயணிகள் ஒரு படகில் பயணப்படுவதில் தப்பில்லை என மனம் சொன்னது.

உற்றம் சுற்றம் எல்லாம் ஆதரவாய் இருந்து அம்மன் கோயிலில் வைத்து எங்களுக்கு அமைதியாக கல்யாணத்தை நடாத்தி வைத்தார்கள். அங்கேயே எல்லோருக்கும் மதிய உணவு.

கோயிலால் சிவாஜினியுடனும் மகனுடனும் வேறு சிலருடனும் வீட்டை வர சண்டியன் பயங்கர குலைச்சல்.

பையன் பயந்து சிவாஜினியை விட்டு இறங்கவே இல்லை.

பின் சண்டியனை நான் கொஞ்சம் கோபத்துடன் அடக்க அது அனுங்கியபடியே போய் கதிரைக் காலடியில் அனுங்கி கொண்டு படுத்தான்.

அடுத்த நாள் விடிய அதனுடைய சிரட்டையில் பால் தேநீரை ஊற்றி வைத்துக் கொண்டு அதற்கு குரல் கொடுத்தேன்.

அவனைக் காணவில்லை.

அன்று முழுக்க அவன் வீட்டுக்கு வரவேயில்லை.

பின்னேரம் போல் எங்கும் தேடினேன்.

சுடலையடிப் பக்க ஒழுங்கையால் ஓடிப்போனதாய் யாரோ சொன்னார்கள்.

மனத்திலே பயம் வர அங்கும் சென்று பார்த்தேன்.

அவனை அங்கும் காணவில்லை.

★ ★ ★

பின்பு எங்குமே அவனை நான் காணவில்லை.

★ ★ ★

16

நிழல் வாழ்க்கை

வெழுமையை விட இந்த வருட வின்றர் தென்மார்க்கில் கடுமையாகவே இருந்தது.

முன்பெல்லாம் வாசல் கதவுக்கு வெளியே படுத்திருக்கும் நாய் போலவே வின்றர் அமைதியாக படுத்திருக்கும். பனி திட்டு திட்டாக படிந்து போயிருக்கும். ஆனால் இந்த வருடம் கதவைத் திறந்தவுடன் உள்ளே பாய்ந்து வரும் நாய் போல பனியை காற்று வேகத்துடன் அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டுக்குள் அதிகமாக அடைந்து இருக்கும் நேரத்தைப் போக்குவதற்கு சின்னத்திரையும் பேஸ்புக்கும் வழி செய்து கொடுத்தன.

இவர் மடியில் ஜப்பாட்டை வைத்துக் கொண்டு சின்னத்திரையையும் பார்த்தபடி ஜபாட்டையும் சொறிஞ்சு சொறிஞ்சு கொண்டிருப்பார்.

சிலவேளை இந்த பேஸ்புக் என்ற ஒன்று வந்திராவிட்டால் இந்தப் பிரச்சனை இந்த நேரத்தில் இந்த ரூபத்தில் வந்திருக்கமாட்டாதே தவிர... இது ஏதோ ஒரு நாள் ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் வரவேண்டிய ஒன்று தான்.

25 வருடங்களுக்கு முன்பு திருமணம் பேசிவந்த பொழுது கேள்விப்பட்ட விசயம் தான்.

“பொடியனுக்கு கம்பளில் ஒரு உலாச்சல் இருந்தது. பிறகு பெட்டைக்கு வேறை இடத்தில் செய்து கொடுத்திட்டினம். அந்தப் பெடிச்சியும் கண்டியோ ஹற்றனோ...புருஷன்காரன் பள்ளிக்கூடத்திலை படிப்பீக்கிறபடியாலை அவனோடையே போட்டுது. இப்ப ஒரு தொடசலும் இல்லை”

அந்த நாளில் இதையெல்லாம் நான் ஒரு பொருட்டாகவே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

ரியூசனுக்குப் போகும் பொழுதும் வரும் பொழுதும் பொடியள் பண்ணாத சேட்டைகளும் கிண்டல்களும் இல்லை. தபால்கார சின்னராசவின் மகன்.... சந்தையில் வரிபோடும் கனகுவின் மகன்....

பெரிய வாத்தியாறின் மகன் போன்றவர்கள் என்மீது கொண்ட ஈர்ப்பு போன்றதொன்றே இதுவும் என நினைத்திருந்தேன்.

இவர்களில் யாராவது ஒருவரில் எனக்கும் ஒரு ஈர்ப்பு இருந்திருந்தால் “பொடியனுக்கு கம்பஸ்சில் ஒரு உலாச்சல் இருந்தது” என்ற வார்த்தைக்குள் இருந்த ‘உலாச்சல்’ என்ற சொல்லின் கனதி எனக்கு விளங்கியிருக்கும்.

அப்பா அம்மாவே கவலைப்படாத பொழுது நானும் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

பெண் கேட்டு வந்த பொழுது புரோக்கர் எங்களுக்குத் தந்த அவரது கறுப்பு வெள்ளைப் புகைப்படத்தில் அவர் மிகவும் அழகாக இருந்தார்.

நன்கு வாரியிமுக்கப்பட்ட சுருள் முடி, இரண்டு கண் இமைகளுக்கும் இடையில் சிறியதான் ஒரு விழுதிக்குறி, கட்டம் போட்ட சேட், கையில் தொங்கும் மணிக்கூடு, பாதத்தடியில் அகன்ற பெல்பொட்டம் ரவுசர், மிகவும் மொத்தமான பெல்ட்.

எந்தப் பெண்தான் இவரை மாட்டன் என்று சொல்வாள்?

பெண் பார்த்து என்னை அவர்கள் வீட்டார் ‘ஆம்’ சொல்லிய பின்பு திருமணம் வரை அந்தப் படத்தை, எத்தனை தடவை நேராக எல்லோர் முன்னிலையும்... எத்தனை தடவைகள் களவாகப் பார்த்திருப்பேன் என்று சொல்ல முடியாது.

பின் கதைப்புத்தகத்துள்... தலையணக்கடியில்... வாழூத்தோட்டத்துள்... கொய்யா மரக்கிளையில்... மாமர ஊஞ்சலில்... கிணற்றுக் கட்டில்... அவரின் படத்தைப் பார்த்தபடியே இருப்பேன்.

ஒரு நாள் கிணற்றுக் கட்டில் இருந்து ‘கிணுக்’கென்று சிரித்த பொழுது அம்மா செல்லமாக கண்டித்தாள், “உன்னை மந்திகை ஆஸ்பத்திரியில் வைத்துதான் வைத்தியம் பார்க்க வேண்டி வரும் என்று”.

“அதெல்லாம் நீங்க பார்க்க வேண்டாம். அவர் பார்ப்பார்” என்ற பொழுது அம்மா தனக்குள் மகிழ்ந்து சிரித்தபடி தண்ணீர் வாளியைச் சுமந்து கொண்டு என்னைத் தாண்டிச் சென்றது எனக்கு இப்பவும் ஞாபகம் இருக்கு.

நல்ல காலம் - அம்மா சரி அப்பா சரி இப்போது உயிருடன் இல்லை.

இவர் வீட்டுக்கு சரி... இவருக்குச் சரி சீர்சிறப்பு என்று எந்தவிடயத்திலும் குறைவிடாது தாங்களும் ஆசைப்பட்டபடி அப்பா அம்மா திருமணத்தை வெகுசிறப்பாகச் செய்து வைத்தார்கள்.

நான் ஆசைப்பட்டபடி அவர் படம் எடுத்த அதே ஸ்ரூடியோவில் என் பக்கத்தில் அவர் நின்றிருக்க... அவர் பக்கத்தில் நான் அமர்ந்திருக்க படம் பிடித்து எங்கள் வீட்டு ஹோலில் மாட்டியிருந்தோம்.

அவர் கோட் சூட்டுடனும் நான் கூறைச்சேலையுடனும் கறுப்பு வெள்ளைப் படத்தில் இருவரும் அழகாகத்தான் இருந்தோம்.

திருமணமான பின்பு வாழ்க்கை நன்றாக வேதான் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஆனாலும் சுவையான ஒரு சாப்பாட்டில் ஏதோ ஒரு இடத்தில் ஏதோவொன்று போதாது போல் தோன்றும். ஆனால் எதுவென்று தெரியாது போவிருக்கும். அது உப்பா, புளியா, உறைப்பா, உவர்ப்பா, இனிப்பா எது தேவைப்படுகிறது என்று தெரிந்தால் அதைப் போட்டு அதன் சுவையை இன்னும் நிறைவாக்கலாம். ஆனால் எது தேவை என்று தெரியாது. ஆனால் ஏதோவொரு குறை இருக்கின்றது என்று புரியும். அவ்வாறுதான் எங்கள் வாழ்க்கையும் ஓடிக்கொண்டு இருந்தது.

திருமணமான மூன்றாவது வருடம்தான் சுமி பிறந்தாள்.

எங்கள் இருவரின் கவனம் முழுக்க சுமி யிலேயே திரும்பியிருந்தது.

கணவனாக அவர் எனக்கும்... மனைவியாக நான் அவருக்கும் எந்தக் குறையும் இல்லாது வாழ்வை ஓட்டிக்கொண்டு இருந்தோம். ஆனால் அந்தக் கீறிட்ட ஒரு இடத்தை மட்டும் என்னால் நிரப்ப முடியாமல் இருந்தது. நிரப்ப முடியாது என்பதனை விட அது எது என்று தெரியாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தேன்.

வேலை நாட்களில் பெரிதாக எதுவும் தெரியாது. ஆனால் விடுமுறை நாட்களில் எங்களுடன்தான் இருப்பார். ஆனாலும் எங்களுடன் அவர் இல்லாதது போல இருக்கும்.

சுமிக்கு மூன்று வயதிருக்கும்.

ஒரு வெள்ளிக் கிழமை. சன்னதி முருகனின் பூஜை முடிய.... அன்னதான மடத்தில் மதியச் சாப்பாடும் உண்ட பின்பு கடற்கரையுடன் ஓட்டியிருந்த தென்னந்தோப்பு மணலில் அமர்ந்திருந்தோம். சுமியுடன் சேர்ந்து மணல் வீடு கட்டிக் கொண்டிருந்த பொழுது விளையாட்டாகவே “உங்களுக்கு ஒரு உலாச்சல் இருந்ததாமே” என்று கேட்டேன்.

அவரின் முகம் இருண்டு கொண்டு வந்ததைப் பார்க்கப் பயமாய் இருந்தது.

திடீரெனக் கருமேகங்கள் கூடி மழை கொட்டுவதைப் போல் அவர் தேம்பி தேம்பி அழத்தொடங்கி விட்டார்.

பக்கத்தே எழுந்தோடிப் போய் அவரை என் நெஞ்சுடன் அணைத்துக் கொண்டேன்.

தேம்பி தேம்பி அழுதார்.

சுமி பயந்தது போல நின்றிருந்தாள்.

அவளையும் இழுத்து மடியில் இருத்திக் கொண்டேன்.

நேரம் செல்ல செல்ல அவர் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார்.

அவள் நினைவுடனேயே... அதிலிருந்து மீள முடியாது அவர் அந்த 3 வருடங்களும் என்னுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்திருக்கின்றார் என்று நன்றாகப் புரிந்தது.

சாப்பாட்டில் எது குறைந்திருந்தது என்பதற்கு எனக்கு விடை தெரிந்திருந்தாலும் அதனைப் போட்டு நிரப்பும் நிலைமையில் நான் இருக்கவில்லை.

அவரும் இருக்கவில்லை.

ஆனால் எங்கிருந்து அப்படி ஒரு துணிவு எனக்கு வந்ததோ தெரியாது.

ஒன்று மட்டும் சொன்னேன்.

“அந்தப் பொம்பிளை ஏதோ ஒரு நாள் உங்களைத் தேடி வந்தால் நீங்கள் என்னை விட்டுட்டுப் போங்கோ. நான் தடுக்க மாட்டேன். சுமியை நான் பார்த்துக் கொள்வேன்”

அவர் ‘இல்லை’ எனத் தலையாட்டினார்.

மனச்சாட்சி தடுத்திருக்க வேண்டும். அல்லது என்னில் பச்சாதாபம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மாலையில் சூரியனின் வெப்பம் தணிய அடர் மௌனத்துடன் வீடு திரும்பினோம்.

★

வாழ்க்கை மீண்டும் தனது கதியில் இயங்கத் தொடங்கியது.

இலங்கையில் நடந்த வெவ்வேறு கலவரங்களால் இலங்கையருக்கு ஐரோப்பா கதவைத் திறந்து விட்டிருந்தது. அதுவே நாங்களும் டென்மார்க்கிற்கு வரக் காரணமாயிருந்தது.

டென்மார்க் வருகை அவரில் எந்தப் பெரிய மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. ஏதோ ஒரு வகையில் அவள் தன்னை ஏமாற்றி விட்டாள் என்ற நினைப்பு இருந்தாலும் அந்த காதல் தோல்வியில் இருந்து அவர் விடுபடாமல் இருந்திருக்கிறார் என நான் அடிக்கடி

புரிந்து கொள்வேன். அவ்வாறான தினங்களில் மட்டும் வாழ்க்கை நரகமாக இருக்கும்.

ஆனால் அடுத்த நாள் எல்லாம் மறந்து வாழ்க்கை ஓடத் தொடங்கி விடும்.

இந்த தடையோட்டத்தால் எங்கள் இருவரின் வாழ்க்கையும் பாம்பும் ஏணியும் போல் நகர்ந்து கொண்டிருந்தாலும் சமியின் நீண்டகாலக் கல்வி... காத்திருந்த தொழில்... விரும்பிய திருமணம் என்பவை எந்தப் பாம்பின் வாயிலும் அகப்படாது ஏற்றுமுகமாகவே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

என்னைப் போல் இல்லாது... அவளை சுயமாக அவளது சொந்தக் காலில் நிற்க வைத்த பின்பே அவளுக்கு கல்யாணம் என்ற ஒன்று அமைய வேண்டும் என்ற என விருப்பத்தை அவள் பூர்த்தி செய்தது எனக்கு மிகப் பெரிய பெருமையாய் இருந்தது.

ஆனால் சுமிக்கு மகள் பிறந்து துடக்குக் கழிவு செய்த அடுத்த மாதம் தான் பாம்பின் வாய்வழியே வழுக்கிப் பாதாளத்தில் விழுந்தது போல உணர்ந்தேன்.

அவர் முற்றாக என்னில் இருந்து விலகி விலகிப் போய்க் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தேன்.

துடக்கு கழிவுவரை எங்கள் வீட்டில் இருந்த சுமியும் பேத்தியும் தங்கள் வீட்டை போய் விட்டார்கள் என்ற கவலையில் இருக்கிறார் என்றுதான் நானும் நினைத்தேன்.

ஆனால் சுமி இங்கிருந்த பொழுதே ஏதோவொரு தேடலில் முகநூலில் அவளைச் சந்தித்திருக்கிறார்.

வெள்ளைச் சேலையில் இரண்டு வளர்ந்த மகன்களுடன்.

தனித்து தனித்து முகநூலினுள் தன்னை சிறைப்படுத்திக் கொண்டிருந்த அவரைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது.

அவராகவேதான் எனக்குச் சொன்னார்.

“எனக்கு ஆளை ஒருக்கா காட்டுங்கோ”, எனக் கேட்டேன்.

காட்டினார்.

வெள்ளைச் சேலையிலும் வெற்று நெற்றியுடனும் அழகாகத்தானிருந்தாள்.

எதையும் நான் யோசிக்கவில்லை. துணிவாகக் கேட்டேன்.

“அவளோடை போய் வாழப் போறியளா?”

“என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார்”

பின்பு மெளனமாக இருந்தார்.

“உனக்கு இங்கை கிடைக்கிற பெண்கள் வாழ்க்கை முழுக்க நீயாரிட்டையும் கை நீட்டாமல் வாழப் போதும். துணைக்கு சுமி இருக்கிறாள். பேரப்பிள்ளை இருக்குது. மருமகன் இருக்கிறார்.....”

அடுத்து என்ன சொல்லப் போகிறார் என்று தெரிந்தாலும் மௌனமாகவே இருந்தேன்.

“இங்கை கிடைக்கிற என்றை பெண்களைனோடை ஊரிலை போயிருந்தால் அது அவளுக்கும் உதவியாய் இருக்கும். அவளின்றை பிள்ளைகளுக்கும் உதவியாய் இருக்கும்”

இங்கிருந்து தன் பெண்கள்காசை அவளுக்கு அனுப்பப் போகின்றன் என்றால் மகிழ்ச்சியாக என்னுடையதையும் சேர்த்து மாதாமாதம் அனுப்பச் சம்மதித்திருப்பன்.

ஆனால் அவர் இப்படி ஒன்றைச் சொல்வார் என எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

நான் எதுவும் பேசவில்லை.

சுமிக்கு மூன்று வயதாகிய பொழுது சன்னதி மணலில் வைத்து நான் சொன்னதை மனதில் வைத்து அப்படிச் சொன்னாரோ தெரியாது.

சொன்ன வார்த்தைகள் நிஜமாகி வாசற்கதவைத் தட்டிய பொழுது மனதைத் திறக்கவோ, “போய் வாங்கோ” என வழியனுப்பவோ கஷ்டமாய் இருந்தது.

இல்லையில்லை... முடியாதிருந்தது.

சுமிக்கு தொலைபேசி எடுத்துச் சொன்னேன்.

அடுத்தநாள் தான் வருவதாகச் சொன்னாள்.

★

அடுத்தநாள் மதியம் போல் பேத்தியுடன் தனியே வந்திருந்தாள்.

புத்திசாலித்தனமாய் மருமகனைத் தவிர்த்து விட்டு அவள் தனியே வந்திருந்தாள்.

சிறிது நேரம் எவரும் பேசாது மௌனமாய் இருந்தோம்.

பேத்தி என் மடியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அப்பா” என சுமி தொடங்க, “பேத்தி எழும்பி விடுவாள் இப்போது பேசாதே”, என சுமிக்குச் சைகைகாட்டி விட்டு பேத்தியை எங்கள் அறைக்கு எடுத்துச் சென்றேன்.

பேத்தி என்னைப் போலவே இருந்தாள்.

திரும்பி வர தகப்பனும் மகனும் எதுவும் பேசாது மௌனமாக இருந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தொலைக்காட்சியில் காரசாரமான விவாதம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பென்மார்க்கில் வாழும் ஒரு கறுப்பின இளம் முஸ்லீம் பெண். இருபது வயதிருக்கும்.

பெற்றோர்கள் அவளை பென்மார்க்கில் இருந்து ஆபிரிக்க கலாசாரம் கற்பிக்கவென்று தங்கள் தாய்நாடான சூடானுக்கு அனுப்பியிருக்கின்றார்கள்.

அங்கு அவளுக்கு வலுக்கட்டாயமாக பெண்ணுறுப்பில் உணர்ச்சியைத் தூண்டும் கந்து பகுதியை (clitoris) சிதைவு செய்ய முயன்றிருக்கின்றார்கள். அதுவும் மதம் என்ற பெயரில் அந்தக் கொடுமையைச் செய்ய நாலைந்து பெண்கள். உடல் சுகத்திற்காக ஒரு பெண் ஒரு ஆடவளைத் தேடிப் போகக்கூடாது என்பதுவும், பெண்ணுறுப்பு என்பது குழந்தை பெற்றுக் கொடுக்க மட்டுமே பாவிக்க வேண்டும் என்பதுவும் அவர்கள் கோட்பாடு. ஆனால் ஆண்களுக்கு எந்தக் கட்டுப்பாடும் அங்கு இருந்ததில்லை. பல மனைவிகளை வைத்திருக்க மதம் வழிவிட்டிருந்தது.

அவள் அவர்களை அடித்து விட்டு எப்படியோ தப்பி மீண்டும் பென்மார்க்கிற்கு வந்து விட்டாள்.

அந்த அடி அங்கிருந்த நாலு பேருக்கு விழுந்த அடியில்லை.

உலகம் முழுவதையும் அவர்களின் கலாசாரத்தை... அல்லது கலாசாரம் என்ற பெயரில் நடக்கும் காட்டுமிராண்டித் தனத்தை திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது.

மொத்த பென்மார்க்கே தொலைக்காட்சியில் ஒத்த குரலில் சொன்னது “உங்களுக்கு உங்கள் கலாசாரம் வேண்டுமென்றால் அங்கு போய் அங்கேயே இருந்து எதையென்றாலும் செய்யுங்கள். இங்கு பணத்திற்காக தங்கி இருந்து கொண்டு வேறு ஒரு வாழ்க்கை வாழாதிர்கள்” என்று.

பாடசாலை மாணவ மாணவிகள்.... சட்ட வல்லுநர்கள்.... அரசியல்வாதிகள்... அனைவரும் மீண்டும் மீண்டும் சொன்னது இதுதான் : “இங்கு உங்களுக்கு தரும் பணம் உங்கள் வாழ்வாதாரத்திற்கு உரியதே அன்றி கலாச்சாரம் என்ற பெயரிலை காட்டுமிராண்டித் தனத்தை ஊக்குவிப்பதற்காக அல்ல”.

சுமி என்னையும் இவரையும் திருப்பி பார்த்தாள்.

பின் கொஞ்சம் கடினமான குரலில், “அப்பா இப்ப நீங்களும் இதைத்தான் செய்ய யோசிக்கிறியள்... அம்மாவுக்கு துரோகம் செய்து போட்டு... என்றோ எங்கேயோ உங்களை விட்டுட்டுப் போன

ஓருத்தியோடை வாழ இந்த நாட்டுக் காசை மாதாமாதம் எடுத்துக் கொண்டு அம்மாவை விட்டுட்டுப் போறன் என்கிறியள்.”

சுமியை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

“அப்பா ஒன்று மட்டும் தெரிஞ்சு கொள்ளுங்கோ. என்றைக்கோ ஒருநாள் உங்களுக்கு இருந்த காவ் லவ் (calf love) அல்லது இபெக்குவேஷன் ((infatuation) காரணமாக அம்மாவை இவ்வளவு நாளும் ஏதோ ஒரு வகையிலை தண்டிச்சுப் போட்டியள். முடிந்தால் நீங்களும் அவனும் கல்யாணம் செய்திருக்க வேணும். அல்லது அம்மாவைக் கல்யாணம் செய்யாமல் இருந்திருக்க வேணும். நீங்களோ அம்மாவோடை வாழ்ந்திருக்கிறியள். ஆனால் உண்மையாய் வாழ்ந்திருக்கேல்லை. அதாலைதான் இப்ப அம்மாவை விட்டிட்டு போக யோசிக்கிறியள்”

“சுமி” என அவளை ஆச்வாசப்படுத்தப் பார்த்தேன்

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ... உங்களுக்கு அம்மாவும் நானும் என் பேத்தியும் வேண்டாம் எண்டு விட்டு நீங்கள் போகலாம். நானும் அம்மாவும் கூட உங்களை தூக்கி ஏறிந்து விட்டு வாழலாம். ஆனால் என்றை மகளுக்கு நீங்கள் வேணும். அவரின்றை அப்பாவை என்றை பிள்ளைக்கு அப்பப்பா என்று காட்டும் பொழுது இதுதான் அம்மப்பா எனக் காட்ட அவனுக்கு ஒரு அம்மப்பா வேணும். ஸ்கைப்பிலை வாங்கோ எண்டு சொல்லிப் போட்டு அவனுக்கு நீங்கள் கை காட்டிக் கொண்டு இருக்கிற வாழ்க்கை வேண்டாம். நாளைக்கு அவனுக்கு ஒரு நல்லது கெட்டது நடக்கேக்கை கூட இன்னாற்றை பேத்தி எண்டதும் தானே சேர்ந்து வரும்”.

இது என் சுமியா என எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

“இதையும் தாண்டிப் போறதெண்டால் ரி.வியிலை சொன்ன மாதிரி இந்த நாட்டிலை இருந்து ஒரு துளியையும் எடுக்காமால் போய் அங்கை இருக்கிற காணியைப் பூமியை கொத்திக் கிளறிக் கொண்டு அங்கை இருக்கிறவையோடை வாழுங்கோ. செத்த பிறகு கூட இன்னாரின் அன்புக் கணவரும் இன்னாரின் ஆருயிர் தகப்பனாரும் இன்னாரின் பேரனும் என்று போடவேண்டாம் என்று அங்கையிருக்கிறவைக்கும் சொல்லி வையுங்கோ. அம்மா இன்றுவரை வாழ்ந்தும் வாழாவெட்டி போலைத் தான் வாழ்ந்திருக்கிறா. அவவை நான் பார்ப்பன்”

அவரின் முகம் மாறிக்கொண்டிருந்தது.

அடுத்த கணம் அது தன் கட்டுடைத்தது.

பலமாக அழத் தொடங்கினார் - சன்னதி மணலில் இருந்து அழுதது போல.

ஒடிப் போய் அவரை அரவணைத்துக் கொண்டேன்.

சமி தன் படபடப்புக் குறையாமல் சொன்னாள்.

“நீ உன்றை குழந்தையைத் தாலாட்டு. நான் என்றை குழந்தை நித்திரையெண்டாலும் தூக்கி கொண்டு போறன். இனி நான் இங்கை வாறாது எண்டால் சரி... இவரை அப்பா என்று சொல்லுறது எண்டால் சரி... இவரின் பேஸ்டுக் எக்கவுண்டிலை அவள் இருக்கக் கூடாது.

நீயும் மாதவியிட்டை போன கோவலன் திரும்பி வருவார் வருவார் எண்டு இந்த இருபத்தைந்து வருசம் காத்திருந்தது போல காத்திருக்க வேண்டாம். அவள் இல்லாத இவரோடை வாழுறது எண்டால் வாழ். இல்லாட்டி என்னோடை வந்திரு. இல்லாட்டி ஆயிரம் முதியோர் இல்லம் இருக்கு. அங்கை போயிரு. நீயும் சரி... அவரும் சரி... தியாகங்கள் செய்கிறம் இது செய்கிறம் என்று சொல்லிக் கொண்டு பொய் வாழ்க்கை வாழாதையுங்கோ.

அங்கை இருக்கிறவளுக்கு அங்கை வாழுத் தெரியும். அவளுக்கு ஒரு விவஸ்தை வேண்டாம் - இஞ்சை ஒரு மனுசிக்கு துரோகம் செய்கிறம் எண்டு.... ஒரு கட்டுப்பாடு இல்லை... தார்மீகம் இல்லை.... 24 மனித்தியாலமும் அதைச் சுரண்டி சுரண்டிய... பச்சையாய் சொன்னால் இதுவும் ஒரு விபச்சாரம் - முகழுடி போட்ட விபச்சாரம்!” சமியின் குரல் உத்தஸ்தாயியைத் தொட்டது.

குழந்தை அழ அழ குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே போனாள்.

சமியை நினைக்கப் பெருமையாய் இருந்தது.

இவரை நினைக்கப் பாவமாய் இருந்தது.

★ ★ *

பொரிவிளாங்காய்

கிழக்கில்....

மிகவும் நன்றாக ஞாபகம் இருக்கின்றது.

கிட்டத்தட்ட 50 வருடங்களுக்கு முன்... இரண்டாம் அல்லது மூன்றாம் வகுப்பு என நினைக்கின்றேன்.

பள்ளிக்கூட வாசலில் இருந்த கிட்டினரண்ணயின் கடையில் பெரிய போத்தல்களை இந்த பொரிவிளாங்காய்கள் நிறைத்திருக்கும்.

பொரித்த அரிசி... அல்லது பொரித்த சோளம்... அல்லது பொரித்த இறுங்குடன் சீனிப்பாகையும் சிவத்த நிறச்சாயத்தையும் சேர்த்து பெரிய தோடம்பழ அளவில் உருட்டி வைத்திருப்பார்கள்.

சின்னக் கைகளுக்குள் அடங்காது.

சாப்பிட்டு முடித்த பின்பு உதடுகள் எல்லாம் சிவந்து போயிருக்கும்.

மற்றவர்கள் கேவி பண்ணுகிறார்கள் என்று சேட்டின் வலது கரைப்பக்கத்தால் வாயைத் துடைத்தால் அந்தப் பக்கம் முழுக்க சிவத்துப் போயிருக்கும்.

ஒரு பொரிவிளாங்காய் உருண்டை 3 சதம். இரண்டு 5 சதம்.

இந்தக் கால வியாபார உத்தியை அந்தக் காலத்தில் கிட்டினரண்ணபாவித்திருந்தார்.

நான் அவரை விடக் கில்லாடி. எனது கையில் 3 சதம் இருந்தாலும் பொரிவிளாங்காய் வாங்க வரும் இன்னோர் மாணவன் அல்லது மாணவியுடன் நட்புக் கொண்டு இரண்டு பொரிவிளாங்காய்களை வாங்கி நானும் $\frac{1}{2}$ சதத்தை மிச்சம் பிடித்து மற்றவர்களுக்கும் $\frac{1}{2}$ சதத்தை மிச்சம் பிடித்துக் கொடுத்து வந்தேன்.

இதை ஒரு நாள் கிட்டிரண்ணயின் மனைவி கண்டு பிடித்து அம்மா அப்பாவிடம் போட்டுக் கொடுத்து விட்டார்.

“உங்கடை மகன் கண்ட கண்ட சாதியளோடை பொரிவிளாங்காய் வாங்கித் திண்டு கொண்டு திரியிறான்” என்று.

எனக்கு அன்று வீட்டில் செமசாத்து.

அப்போதுதான் யோசித்தேன் 1 சதத்தை தப்ப வைக்க என்ன என்ன யுத்திகளை இவர்கள் பாவிக்கிறார்கள் என்று.

பின்பு அதிகமாக அந்தக் கடைக்குப் போவது மில்லை. பொரிவிளாங்காய் வாங்குவது மில்லை.

சின்ன வயதில் இருந்தே அப்படி ஒரு பழக்கம்.

போராடுவது அல்லது முற்றாக ஒதுங்கிப் போவது.

சனி ஞாயிறுகளில் சந்தையடிப் பக்கம் அப்பாவுடன் போனால் அங்கு ஆசையுடன் வாங்கி உண்பேன்.

இதே பொரிவிளாங்காயின் விலை சுமார் 10-15 வருடங்களுக்குப் பின்பும் 2 எடுத்தாலும் 5 சதம் தான். ஆனால் அளவில் சிறுத்துப் போயிருந்தது. உதடு சிவக்க முதலே உண்டு முடிந்து விடும். என்னருண்ணடையை விட கொஞ்சம் பெரிதாய் இருந்தது என்று சொல்லலாம்.

பின்பு ஒரு கால ஓட்டத்தில் நானும் பொரிவிளாங்காயை மறந்து விட்டேன்.

கால வோட்டத்தில் அவற்றைப் பெரிதாக கடைகளில் காண்பது மில்லை.

கிருட்டினன்னையும் இறந்து போக அதில் ஒரு பலசரக்குக் கடை வந்தது.

கடைக்காரர் தனது கடைக்கு இன்னும் சனம் வரவேண்டும் என்பதற்காக மீன் சந்தைக்கு வரும் இரண்டு மீன்காரர்களை தனது கடையடியில் மீன் விற்க அனுமதித்திருந்தார். சனங்களுக்கும் வெயிலில் ஒரு கட்டை தூரம் நடந்து போய் வாங்கத் தேவையில்லை என்பதில் மகிழ்ச்சி. மீன்காரருக்கும் நல்ல வியாபாரமானது. மேலாக சந்தைவரி கட்டத்தேவையில்லை என்பதில் இரண்டு மீன்காரருக்கும் மகிழ்ச்சியே. கடைக்காரர் தானும் மரக்கறியை வைத்து விற்றதால் அவருக்கும் வருமானம் கூடியது.

பள்ளிக்கூட வாசலில் மீன் விற்கலாமா என சமுதாயத்தில் அக்கறை உள்ள சிலர் பெற்றார் ஆசிரியர் சங்க கூட்டத்தில் ஒரு பிரச்சினையை முன்வைத்தார்கள். ஆனாலும் அதிக ஆசிரியர்மாரும்... என் அதிபரும் கூட அந்தக் கடையில் கொப்பிக் கடன் வைத்திருந்ததால் கொண்டு வரப்பட்ட பிரேரணை நீர்த்துப் போய் பின் மறைந்து போய் விட்டது.

இதுதான் எதுவுமே தெரியாதது போல இருந்து விடும் ‘மெளனம் காக்கும் ஜனநாயக அரசியல்’ என்று பின்னாளில் தெரிந்து கொண்டேன்.

ஆனால் மீன் விற்க வந்தவர்களில் ஒருவனுடன் எங்கள் ஒழுங்கையில் இருந்த ஒரு பெண் பின்னைக்குத் தொடுப்பு ஏற்பட்ட பொழுதுதான்

பாடசாலைக்கு முன்னால் மீன் விற்கும் பிரச்சினை முற்றாகத் தீர்ந்தது.

இரண்டு மீன்காரர்களுக்கும் ஊர் கூடி அடித்து, “எங்கள் ஊர்ப்பக்கம் வரக்கூடாது” என்று துரத்தி விட்டார்கள்.

கடைக்காரருக்கும் எச்சரிக்கை விடுக்கப்பட்டது - “இனிமேல் பாடசாலைக்கு முன்பாக கடைவாசலில் மீன் விற்கக் கூடாது”, என்று.

★ ★ *

அப்பொழுது தான் இன்னோர் பிரச்சினையும் ஊருக்குள் வெடித்தது.

அறுபதுகளின் இறுதியிலும் எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலும் கோயில்வீதிகளில் சின்னமேளம் நடக்கக்கூடாது என்று வாதிட்டவர்களில் என் பழைய தமிழ் வாத்தியாரும் ஒருவர்.

சின்னமேளம் வந்தால்தான் எங்களின் கோயிலுக்கு சனம் வரும் என்று கோயில் நிர்வாகம் சொன்ன பொழுது, “கோயில் என்ற பெயரை மாற்றிவிட்டு வேறுபெயரை வையுங்கள்”, எனப் பிடிவாதமாய் நின்றார். கோயிலுக்கு சனம் கும்பிடவரவேணுமே தவிர சின்னமேளம் பார்க்க என்றிருக்கக் கூடாது எனப் பிடிவாதமாய் இருந்தார்.

பொட்டுக்கட்டி ஆண்டவனுக்கு என்று அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒரு இனம் பின்னாளில் எவ்வாறு நடாத்தப்பட்டது என்பதற்குக் கோயில்களைச் சுற்றியிருந்த பனை வடலிகள் சாட்சியம். அல்லது இரவுத் திருவிழா முடியும் சமயத்தில் வெளிவீதியில் காத்திருக்கும் வெள்ளை நிற சோமசெற் கார் சாட்சியம். அது யாழ்ப்பாண நகரசபைக்கு உட்பட்ட ஒரு விடுதிக்கு சொந்தமானது.

தஞ்சை மாநிலத்திலும் தெலுங்கு தேசத்திலும் இருந்து கூட இராமேஸ்வரம்-தலைமன்னார் பயணக் கப்பல் மூலம் யாழ்ப்பாணக் கோயிலுக்கு சின்னமேளக் கலைஞர்கள் அழைத்து வரப்பட்டிருந்தார்கள். சித்திரை தொடக்கம் ஆனி வரை 3 மாத விசாவில் தொடர்ச்சியாக பல கோயில் திருவிழாக்களில் ஆடி விட்டு கையில் காசடனும் உடலில் நோயுடனும் திரும்பிப் போவார்கள்.

தமிழ் வாத்தியார் சின்னமேளம் கோயில்களில் வேண்டாம் என்று பிடிவாதமாய் நின்றிருந்ததால் நிர்வாகத்தினர் பலர் அவர் மீது ரொம்பக் கடுப்பாய் இருந்தார்கள்.

ஆனாலும் கோபத்தை வெளிக்காட்ட முடியாது இருந்தார்கள்.

நிர்வாகத்தினரின் மனைவிமாரும் அதிகமான ஊர்ப் பெண்களும் தமிழ் வாத்தியார் பக்கமே.

பின்பு சாதிக்கலவரம் யாழ் மாவட்டத்தில் பெரிதாக வெடித்த பொழுது கோயிற் கிணற்றில் தாழ்ந்த சாதியினர் தண்ணி அள்ள அவர் அனுமதித்தால் ஊரே அவரை அடித்துக் கொன்றது என்பதை அறிந்தோர் அறிவார்.

இன்றுவரை எவரும் குற்றவாளி என அடையாளம் காணப்பட்டு நீதிமன்றத்தால் தண்டிக்கப்படவும் இல்லை.

யாரும் குற்றவாளியை அடையாளம் காட்ட முன்வரவில்லை. இந்தியாவில் இருந்து சின்ன மேளத்தைக் கொண்டு வந்து நடத்துபவரும் கோயில் நிர்வாகத்தில் இருந்த இரண்டொருவரும் இதில் சம்மந்தப்பட்டிருந்தார்கள் என இன்றுவரை ஊர் குசுகுசத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

சமுதாய மாற்றத்தைக் கொண்டு வர முயல்பவர்கள் ஒவ்வோர் கால கட்டத்திலும் ஒவ்வோர் விதத்தில் தண்டிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றார்கள்.

★ ★ *

மேற்கீல்

பனி கரைந்து போக மரங்கள் துவிர் இலைகளை விடத் தொடங்கியிருந்தன.

நிலத்தினுள் உறங்கியிருந்த கிழங்குகள் சிறிய வெள்ளை நிறப் பூக்களை வெளியே தள்ளத் தொடங்கியன. வின்ரர் கெக் என்ற இந்தப் பூக்கள்தான் வசந்தகால வருகையை எப்போதும் அறிவிக்கும்.

ரியூலிப் பூக்கள் கூட வெவ்வேறு நிறங்களில் வீதியோரங்கள் முழுக்க பூத்து நகரை அலங்கரிக்கத் தொடங்கி விட்டன.

வசந்த காலமும் பிறக்க எங்கள் பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த கோயிலின் கொடியும் ஏறியது.

வீட்டில் இருந்த மாமிச உணவுகள் சமைத்தலுக்கான பாத்திரங்கள்... கரண்டிகள்.. கத்திகள்.. சாப்பிடும் கோப்பைகள்... குடிக்கும் குவளைகள் அத்தனையும் வீட்டின் பின்புறம் போய் ஒளிந்து கொண்டன... அல்லது சிறைவைக்கப்பட்டன.

இனி அடுத்த 15 நாட்களுக்கும் கொடியேறி கொடியிறங்கும் வரை வீட்டில் சைவ உணவுகளுக்கான பாத்திரங்கள் தான் பாவிக்கப்படும்.

கிழமையில் ஒரு தடவை வரும் வெள்ளிக்கிழமையையே தாண்டிச் செல்லுவற்கு கஷ்டப்படும் பொழுது இப்போது மொத்தம் பதினைந்து நாட்கள்.

இலங்கையில் என்றால் பெரிய பிரச்சனை இல்லை.

ஒரு மீன்கறிக்கு பதிலாக நாலைந்து மரக்கறிகளையும் பொரியல் துவையல் என வைத்துச் சமாளித்து விடலாம்.

ஆனால் இங்கு உருளைக் கிழங்குடனும் பருப்புடனும் எவ்வாறு 15 நாட்களை ஓட்டுவது என்பது தான் இங்கிருப்போரின் தலையாய பிரச்சினை.

ஜூரோப்பாவில் முறையான இலங்கை இந்திய மரக்கறிகளைப் பெறுவதற்கு கிழமையில் இரண்டு தரம் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இருந்தும் வரும் விமானங்களையே நம்பியிருக்க வேண்டும். விலையும் அதிகம். மீனின்னும் இறைச்சியின்னும் விலைகளோடு போட்டி போட வேண்டியிருக்கும்.

இங்கு ஒரு கிலோ கோழியின் விலை இந்திய-இலங்கை மரக்கறி விலைகளின் விலையை விடபாதியாகவே. எனவே பொருளாதாரரத்தியில் மாமிசம் உண்ணுதல் மலிவு.

கோழிலுக்குத் தேவையான தலை வாழையிலை, முடியுள்ள தேங்காய்கள் என்பவற்றிற்குக் கூட இந்த விமானங்களின் வருகைக்காகவே காத்திருக்க வேண்டும்.

காத்திருந்தாலும் எங்கள் நகரத்தில் இருந்து 60 கிலோ மீற்றர் தூரத்திற்குச் சென்றால்தான் அவை கிடைக்கும்.

அது முருங்கைக்காய் என்றாலும் சரி... மட்டுவில் கத்தறிக்காய் என்றாலும் சரி... கரணைக்கிழங்கு என்றாலும் சரி....

அல்லது மாதத்திற்கு ஒரு முறை அதுவும் சம்பளத் தினத்திற்கு கிட்டவாக வீட்டுக்கு வீடு தமிழ் வியாபாரிகளின் மரக்கறி வான்கள் வரும். அப்பொழுதுதான் கொஞ்சம் அதிகம் காசு கொடுத்து வாங்க வேண்டும்.

அவர்கள் மாதத்தொடக்கத்துடன் வருவதற்கு ஒரு காரணம் இருந்தது. அப்போதுதான் நிலுவை இல்லாது வியாபாரம் செய்ய முடியும். இல்லாவிட்டால் அடுத்த மாதம் வரை அவர்கள் பொறுத்திருக்க வேண்டும். நிலுவைக்கு வியாபாரம் செய்தால் வங்கியில் கடன்பட்டு வியாபாரம் செய்யும் வான்காரர்களுக்கு வட்டிக்காசை யார் கொடுப்பார்கள். அதனைச் சரி செய்வதற்கு அவர்களால் முடிந்தது நிறையில் கொஞ்சம் எடையை வெட்டுவது தான். அதுவும் சிலசமயங்களில் நடைபெறுவதுண்டு. இப்போது வீட்டுக்கு வீடு எலக்றோனிக் தராசு இருப்பதால் அதுவும் முடியாது. இந்த வான்காரர் இவ்வளவு எடையைக் குறைத்துப் போட்டார் என்ற விமர்சனம் அன்றிமார்க்களுக்கும் அக்காமார்க்களுக்கும் இடையே உலாவுமே தவிர தாங்கள் கடன்பாக்கி வைத்திருந்தோம் என்பதை வெளியில் விடமாட்டார்கள்.

எங்கே எப்படி எடிற் பண்ணிக் கதைக்க வேண்டும் என்பதில் பொதுவாக நாங்கள் எல்லோரும் கெட்டிக்காரர்கள். எங்களில் பலர் பத்திரிகைகளிலும் தொலைக்காட்சியிலும் பணி புரிந்திருக்க வேண்டிய ஆட்கள். என்ன செய்வது?

மாதத்திற்கொருமுறை வீடு தேடி வரும் இந்த வான்களுக்குள் அனைத்து மரக்கறிகளும் சரக்குவகைகளும் இருக்கும்.

அத்துடன் அறக்குளா... நீலக்கால் நண்டு... கணவாய்ப் பெட்டி... இறால்.... இன்னும் பிற ஐஸ்சில் போட்ட மீன்வகைகளும் இருக்கும்.

காலையில் ஐஸ்கூடன் தான் வாகனத்தில் ஏற்றியிருப்பார்கள். எங்கள் கிராமத்திற்கு வரும் பொழுது ஐஸ் முற்றாகக் கரைந்து மீன்கள் வயோதிப்பர்களின் கைகால்கள் போலாகி விடும்.

அவற்றின் மணமும் மரக்கறியில் கொஞ்சம் பரவியிருக்கும்.

ஆனாலும் அதற்கான மவுச இன்னும் குறையவில்லை. “வாங்கியவுடனேயே ஐஸ்பெட்டிக்குள் போட்டு விட்டால் கிருமிகள் எல்லாம் செத்துவிடும்”, என்பது வான்காரரின் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பு.

ஊரில் என்றால் கழுத்தடியில் இருக்கும் பூவைத் திறந்து நிறத்தைப் பார்த்து நல்ல மீனா, நாறல் மீனா என்று அளித்து கொள்ளலாம். ஆனால் இங்கு பிடித்தவுடனேயே ஐஸ் பெட்டியுள் போட்டு விடுவதால் பூவைப் பார்த்து மீனைக் கணிக்க முடியாது. கறி கொதிக்கும் பொழுது தான் மர்மமுடிச்சுகள் வெளியாகும். மீன் உதிரா விட்டால் எங்களுக்கு லாபம். மீன் உதிர்ந்தால் வான்காரனுக்கு லாபம்.

அண்மைக் காலமாக மீன் + மரக்கறி வாகனத்துடன் ஊர் செம்மறியாட்டு இறைச்சியும் உலாவத் தொடங்கி விட்டது.

பொதுவாக இந்த செம்மறியாட்டை பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்காகவே வெள்ளைக்காரர்கள் தங்கள் தோட்டத்தில் வளர்ப்பார்கள். அதற்கு கொம்பு முளைத்து முட்ட வெளிக்கிடும் பொழுது இறைச்சிக்காக விற்று விடுவார்கள். அதிலிருந்து வரும் மொச்சை மணம் காரணமான இந்த நாட்டுக்காரர் அதனை உண்பது மிகவும் அரிது. இலங்கையர்கள் அல்லது நீக்கிரோக்கள்தான் விரும்பி வாங்கி தமக்குள் பங்கு போடுவார்கள். ஆனால், தற்சமயம் எந்த ஆடோ மாடோ வெட்ட முதல் மிருக வைத்தியரின் அனுமதி பெறவேண்டும் என்ற சட்டம் வந்ததால் அதன் விலை எம்மவருக்குக் கட்டுப்படியாவதில்லை. எனவே கொலண்டில் இருந்து வரும் இந்த மீன் + மரக்கறி வாகனத்துடன் இந்த செம்மறியாட்டு இறைச்சியும் சேர்ந்து வரும். பங்கு இறைச்சி போல ஆட்டின் அனைத்து

உறுப்புகளையும் உள்ளடக்கிய பாசலாக கட்டப்பட்டிருக்கும். இவற்றைக் கடைகளில் வைத்தும் விற்க முடியாது. பக்கற் செய்யப்பட்ட திகதி, காலாவதியாகும் திகதி, எந்தக் கம்பனியில் இருந்து வந்தது எனப் பல பல சட்டப்பிரச்சனைகள் உண்டு. கொலண்ட் தம்பையா அண்ணையின் கார் கராஜ்ஜில் வைத்து பங்கு போட்டது என்று சுகாதாரத்துறைக்கு அறிக்கை கொடுக்க முடியுமா என்ன???

மேற்கூறிய இத்தியாதி இத்தியாதிக் காரணங்களால் இந்த மீன் + மரக்கறி + இறைச்சி வாகனங்களும் எங்களின் வாழ்க்கையுடன் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து விட்டன.

இப்பொதல்லாம் சீக்கிரமாய் அவர்களின் வாகனங்களில் வரும் பொருட்கள் தீர்ந்து விடுவதால், “எஸ்.எம்.இல் அல்லது இ-மெயிலில் ஒடர் செய்தால் உங்களுக்கு வேண்டிய அனைத்தும் பிரத்தியேகமாக எடுத்து வந்து விநியோகிக்கப்படும்”, என்ற அவர்களின் விளம்பரத்தால் எல்லோருக்கும் மிக்க மகிழ்ச்சிமட்டுமில்லை நுகர்வோரின் எண்ணிக்கை அதிகரித்ததால் ஒரு வானில் மரக்கறியும் இன்னோர் வானில் மீன்-இறைச்சியும் வரத்தொடங்கின. இரண்டிற்கும் முதலாளி கொலண்ட் தம்பையா அண்ணரே.

ஊரில் அதிகம் தம்பையாக்கள் இருந்ததால் கொலண்ட் என்பது அவரின் பெயருடன் இணைந்து விட்டது.

கோயில் திருவிழாக் காலம் கிட்ட வந்த பொழுது மரக்கறி ஒடர்களே அதிகமாக வந்து கொண்டிருந்ததால் மீன்-இறைச்சி வாகனம் எங்கள் பிரதேசத்தை தவிர்த்து மற்றைய பிற பகுதியில் ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

இன்று வேட்டைத் திருவிழா. நாளை சப்பறத் திருவிழா. நாளையின்று தேர்த்திருவிழா. அதற்கு மறுநாள் தீர்த்தத் திருவிழா. கொடி இறங்கிவிடும். அடுத்த நாள் பூங்காவனம் என்றாலும் கொடியிறக்கியதால் வீட்டில் மாமிசும் உண்டாலும் குளித்து விட்டு கோயிலுக்குப் போனால் குற்றமில்லை என்பது இங்கு நிலவிய ஜிதீகம்.

வேட்டைத் திருவிழாவுக்கு முதல் நாள் தம்பையா அண்ணையிடம் இருந்து ஒரு எஸ். எம். எஸ். வந்திருந்தது. கொலண்டில் அதிகமாக அறக்குளா மீன் பிடிபட்டு இருப்பதால் தேர் அன்று பாக்கிஸ்தான் மாம்பழப் பெட்டிகளுடனும் மரக்கறிகளுடனும் இவற்றுடன் அறக்குளா மீனையும் எடுத்து வருவதாயும்... அறக்குளா மீனை 3 கிலோ வாங்கினால் 1 கிலோ இலவசம் என்றும்.

எனக்கு கிட்டினரண்ண 2 பொரிவிளாங்காய் 5 சதத்துக்கு விற்றுதான் ஞாபகம் வந்தது.

பதினெந்து நாளும் மரக்கறியுடன் காய்ந்திருப்பவர்களுக்கு இந்தச் செய்தி தேவாமிர்தமாக இனித்தது.

அதேவேளை எல்லோரும் கோயிலடியில் நிற்பதால் எவ்வாறு அவற்றை வாங்குவது என்ற இயல்பான கேள்வியும் எழுந்தது.

ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. கோயில் எல்லையைத் தாண்டி நகரப்பாதை விரைவுப்பாதைக்கு விலகிச் செல்லும் தரிப்பிடத்தில் தேர் முடிந்து போகும் பொழுது பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று அடுத்த எஸ்.எம்.எஸ். தகவல் வந்தது.

என் வாழ்நாளில் அதிகமாக கோபப்பட்ட தினம் அதுவென்றே நினைக்கின்றேன்.

நேராகப் போய் இதனை அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று கோயில் நிர்வாகத்துடன் பேசினேன்.

“அண்ணை அந்தப் தரிப்பிடத்துக்கு கிட்டவாகத்தான் கூப்பர்மாக்கற்றும் இருக்கு. அங்கேயும் எல்லாம் விற்கிறார்கள். நாங்கள் எப்படித் தடுக்கிறது. நீங்கள் வாங்காமல் விடுங்கள். வாங்குறவர்களை நாங்கள் எப்படித் தடுப்பது?”, அவர்கள் நியாயம் சொன்னார்கள்.

“கோயிலடியில் அவரின் மரக்கறிவான் நின்று வியாபாரம் செய்வதால் ஒரு நட்பு ரீதியில் உங்களால் எடுத்துச் செல்லமுடியும் தானே?”, எதிர் வாதிட்டேன்.

புன்முறுவலுடன் சொன்னார்கள்.

“அண்ணை கோயிலுக்கு முடித்தேங்காயும் தலைவாழையிலையும் மரக்கறிகளும் கூட அவரிடமே நாங்கள் வாங்குகின்றோம். அவரை எதிர்த்து விட்டு 60 கிலோ மீற்றர் போய் நீங்களா எங்களுக்கு இதுகளை வாங்கித் தருவது? கூடவே வீதியில் அவர்க்கடை போடுவதால் அவர் மற்றக் கடைக்காரர் போல் காசு கட்டுகிறார். அதனை நீங்களா தருகின்றீர்கள்”

குனிந்த தலையுடன் திரும்பி வந்தேன்.

தமிழ் வாத்தியார் “இவர்களிடம் தோற்றுவிடாதே”, என்று சொல்லுவது போலத் தோன்றியது.

★

மனம் மிகவும் வலித்தது.

இவர்களிடம் தோற்றுப் போதவற்காகவா சின்ன வயதில் தீட்சை பெற்று வெள்ளிக் கிழமைகளிலும் திருவிழாக்காலங்களிலும் மாமிசம் உண்ணாது ‘சின்ன ஐயர்’ என்று ஊர் எல்லாம் சொல்ல ஐயருக்கு பின்னால் மணியடித்துக் கொண்டும்... ஐயர் விபூதியும் தீர்த்தமும்

கொடுத்து முடிய நான் சந்தன குங்கும பூத்தட்டை ஆட்களுக்கு நீட்டிக் கொண்டும் திரிந்தேன்?

வலியுடன் கோபமும் வந்தது.

கண்ணுக்கு முன்னால் இரண்டு வழிகள் தெரிந்தன.

முதலாவது வியாபாரம் செய்ய வரும் தம்பையா அண்ணையுடன் சண்டை பிடித்து வியாபாரத்தை நிறுத்துவது. இதில் கைகலப்பு வரலாம். வாகனத்துக்குள் உள்ள சாமான்களை தூக்கி வீதியில் ஏறிய வேண்டி வரலாம். நான் கூட பொலிஸ் - வழக்கு-அது இதுவென அனைய வேண்டி வரலாம். சிலநாட்கள் உள்ளே கூட செல்ல வேண்டி வரலாம்.

இரண்டாவது எவருக்கும் தெரியாது இங்குள்ள சுகாதார துறைக்கு அறிவித்தல் கொடுத்து விட்டு மெளனமான இருக்கலாம். அவர்கள் பொலிசின் உதவியுடன் அனைத்தும் செய்வார்கள். தம்பையா அண்ணையும் கைது செய்யப்படலாம். வாகனம் பொருட்களுடன் எடுத்துச் செல்லப்படலாம். பத்திரிகைகளில் தமிழராகிய எங்களைப் பற்றிய செய்திகள் வரலாம். அதனைச் செய்வது என்பது ஏதோ கோழைத்தனம் போலப் பட்டது.

மனம் மிகச் சஞ்சலப்பட்டது.

எனக்கு வாழ்க்கையில் மனம் சங்கடப்படும் பொழுதெல்லாம் ஆலயத்தினுள் போய் அமர்ந்து ஆண்டவனுன் கதைப்பேன். அல்லது அதே ஆலயக் குருக்களுடன் போயிருந்து கதைப்பதுண்டு.

இன்று ஆண்டவனுடன் கதைப்பது பிரயோனம் இல்லை எனத் தெரிந்தது. இவரும் இதனைத் தெரிந்துதான் அனுமதிக்கிறாரா என்று அவர் மேலும் ஒரு சின்னக் கோபம்.... அல்லது தனக்கு கிடைக்க வேண்டிய மாலை - மரியாதைகள் - பூஜைகள் - வாகனத்தில் உள் வெளி ஊர்வலங்கள் என்பன இல்லாமல் போய்விடும் என்று அரசியல்வாதிகள் போல மெளனமாக இருக்கிறாரா என்று அவரின் மீதான அனுதாபம்.

எனவே ஆலயக் குருக்களுடன் கதைப்பது என முடிவெடுத்தேன்.

பெரியதொரு பதவி கிடைத்து 3 வருடங்கள் அமெரிக்காவில் போயிருந்து வேலைபார்க்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் வந்த பொழுது, “அந்த 3 வருடமும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு அப்பா இல்லாமால் போய் விடுவார்”, என என்னைத் தடுத்தவரும் அவர்தான்.

மிகவும் உலக அறிவு உடையவர்.

நிதானமாகச் சரி பிழையைக் கதைக்க கூடியவர்.

என்னில் மிகுந்த மரியாதையடையவர்.

இரவு மணி 9.30.

வேட்டைத் திருவிழா முடிந்து குருக்கள் களைப்படன் வீட்டுக்குள் போய்க் கொண்டு இருந்தார்.

வீட்டு வாசலில் இருந்த அழைப்பு மணியை அழுத்தினேன்.

“வாங்கோ” என்ற மூத்தவாறு வந்து வாசல் விளக்கைப் போட்டார்.

எனது முகத்தைப் பார்த்து ஏதோவொன்றைப் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

“சொல்லுங்கோ” என்றார்.

மனத்தில் இருந்த அனைத்தையும் கொட்டினேன்.

“நான் மடப்பள்ளிக்கு போகேக்கை வழியில் சிலர் கதைத்துக் கொண்டு நின்றவர்கள். என்னைக் கண்டதும் கதையை திறுத்தி விட்டார்கள்”, என்றவர் தொடர்ந்தார், “கொஞ்சம் உங்களுக்கு ஜலம் கொண்டுவரச் சொல்லவா”.

“வேண்டாம் ஜயா”

தனது குரலைக் கொஞ்சம் செருமிக் கொண்டார்.

“தம்பி.... இதை நீர் ஆசாரம் நிறைந்த கோயில் என்று நினைக்கிறோ”

கோயிலைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

தனது தலையை ‘இல்லை’ என்பது போல அவர் ஆட்டினார்.

அது எனக்கு மேலும் அதிர்ச்சியாய் இருந்தது.

“இங்கே வெளிநாட்டில் உள்ள கோயில்கள் பெரும்பாலும் பழைய பள்ளிக் கூடங்களிலும்... கை விடப்பட்ட பக்டரிகளிலும்.... பெரிய மன்றபங்களின் பேஸ்மன்றுகளிலும் தானே நடக்குது. இவை பூமி பூஜை செய்து அறநெறியுடன் வாழும் ஆசாரியார்களால் கட்டப்பட்ட ஆலயங்கள் இல்லைத் தானே. உள்ள கட்டிடத்தை திருத்தி விட்டு கும்பாபிசேகம் என்ற ஒன்றைச் செய்து போட்டு ஆண்டவனை வாசஸ்தனம் செய்து போட்டம் என்று சொல்லுறந்து.

உண்மையிலை... ஊர்ச்சனங்கள் தாங்களே சமைத்து தாங்களே படைத்து தாங்களே பூஜை செய்யுற காவல் தெய்வங்களின் கோயில்களின் முறைகளையும்.... பூமி பூஜை செய்து கொடிக்கம்பம் வைத்து கொடியேற்றி நடாத்தும் கோயில்களின் முறைகளையும் கலந்து இங்கு வழிபாடு நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஆனபடியால்தான் மூலஸ்தானத்தில் நாங்களும் மடப்பள்ளியில் நீங்களும் நிற்கிறியள்.

குருக்கள் தண்ணியும் தெளித்து பூவும் போட்டு மந்திரத்தையும் உச்சரித்து விட்டால் எல்லாம் புனிதமாகி விடும்... கடவுள் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகின்றீர்கள்.

அங்கை இருந்து வந்து இங்கை வந்து எல்லாத்தையும் அட்ஜெஸ்ட் செய்து வாழுறதைப் போல கோயில் விடயத்தில் மனதுக்கு ஒத்து வராத எத்தனையோ அட்ஜெஸ்ட் மெண்டுகள் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

எத்தனையோ தடவை தலைதலையாய் அடிச்சக் கொண்டு சொன்னான் தேர் தீர்த்தங்களை சனி, ஞாயிறுகளில் நடாத்தையுங்கோ... அதுக்கென்று நாள் நட்சத்திரம் எல்லாம் இருக்கு என்று. எவர் கேட்கினம்? அன்றுதானாம் எல்லாருக்கும் லீவாம். என்னத்தை சொல்லுறது”.

“இவ்வளவு தெரிந்தும் ஏன் இதனோடை ஒட்டிக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்?” எனக் குறுக்கிட்டேன்.

“நீர் கேட்பீர் என நினைச்சனான். இதைத் தவிர எனக்கு எதுவும் தெரியாது. இனியொன்றை படித்து வேலை பார்க்கிற வயதும் இல்லை. போங்கடா என்று சொல்லி விட்டுப் போனால் இன்னொரு ஜயர் இந்தியாவிலை இருந்தோ... இலங்கையில் இருந்தோ...வரத்தான் போறார். அதுதான் நானும் சிவனே என்று என்றை மனக்குறையையும் அவனுக்கே சொல்லிக் கொண்டு என் வாழ்க்கையை ஒட்டிக் கொண்டு இருக்கிறன்.

ஆனால் தம்பி!.... என் மகனுக்கு இங்கே பூஜூற்சடங்கு செய்திருக்கிற போதும் என் மகனை மட்டும் இப்படியான கோயில்களில் பூஜை நான் செய்ய விடுகிறதில்லை. திருவிழாக் காலங்களில் அவனையும் உதவிக்கு கூட்டிக் கொண்டு வாங்கோ... சம்பளம் போட்டுக் கொடுக்கலாம் என்று வரச் சொல்லுறவை. நான் தான் யூனிவேசிற்றிப் படிப்புகள் அவனுக்குத் தலைக்கு மேலே இருக்கு என்று சொல்லித் தவிர்க்கிறனான். அவனும் நல்லாய் படிக்கிறான். என்றை பிள்ளைக்கு என்னைப் போலை ஒரு இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பு வாழ்க்கை வேண்டாம் என்று எப்பவோ முடிவெடுத்திட்டன்.”

அவர் சொல்லச் சொல்ல எதுவும் திருப்பிச் சொல்ல முடியாது ‘கல்’ லெனச் சமைந்திருந்தேன்.

என்னைக் கூற்று பார்த்தபடி தொடர்ந்தார்.

“நீர் விளையாட்டாய் சொல்லுற பொரிவிளாங்காய்க் கதை போலத்தான் எங்கடை சமயமும் வழக்கங்களும் சிறுத்துப் போச்சது.

எந்த அளவிலை எதை விற்றால் எதிலை காசு அதிகம் வரும் என்டு எல்லாம் அறிந்து வைத்துக் கொண்டு வியாபாரம் செய்கிறம். அதுக்கு கடவுளைத் துணைக்கு இழுக்கிறம்.

2009க்கு முதல் அரசியலில் ஒரு வியாபாரம் இருந்தது. 2009க்கு பிறகு கோயில்களில் புதிய வியாபாரம் நடக்குது. எத்தனை புதுக்கோயில்கள் ஐரோப்பா முழுக்க? இலண்டனில் மட்டும் 50 கோயில்களுக்கு கும்பாபிசேகம் நடந்திருக்கு. எத்தனை பேரிடம் கேட்டிருப்பேன் இங்கே செலவுகளைக் குறைத்துக் கொண்டு அங்கே கஷ்டப்பட்டதுகளுக்கு அனுப்புங்கள் என்று... இங்கு பசியில்லாதவனுக்கு அன்னதானம். அதுக்கு மேலே பாயாசம், வடை, மோதகம். அங்கு பசித்தனுக்கு எதுவுமேயில்லை. இங்கை கொடுக்கிற ஒரு மோதகம் அங்கை ஒரு நேரச்சாப்பாட்டுக்கு சமன் என்று எத்தனை தடவை சொல்லிப் பார்த்தன். யார் கேட்கிறாங்கள்?

ஊருக்கு காசு அனுப்புறவன்களும் அங்கை கோயில்கள் கட்டத்தான் அனுப்புறான்கள். பனையளவு சிலைகள் அங்கை உயருது. காலடியில் சனங்கள் பிச்சை எடுக்குதுகள். ஊர் நிலைமையும் வறுமையும் அப்படியேதான் இருக்குது. யாரும் கேட்பதில்லை.

அதிகமாகக் கடைத்தால் ஐயருக்கு அறனை பெயர்ந்து விட்டது என்று சொல்லுவாங்கள்.

தம்பி நீங்கள் கவலைப்படாதைங்கோ. இதுதான் இண்டைய உலகம். இந்த உலகத்தை உற்றுப் பார்க்காதையுங்கோ. உற்றுப் பார்த்தால் அழுக்குத்தான் தெரியும். அருவருப்பாய் இருக்கும்.

கலிகாலம் என்பது இப்படித்தான் இருக்கும்.

ஜம்புலனை அடக்கக் கோயிலுக்கு வாறவனின் சிந்தனை கோயிலுக்கு வெளியில் இருக்கும் பொழுது அந்த கொலண்ட் வான்காரரை பிழை சொல்லி என்ன பயன்? நிர்வாகத்தைப் பிழை சொல்லி என்ன பயன்?

உங்கள் ஊர்ப் பள்ளிக்கூட வாசலிலை இரண்டு மீன்சைக்கிள்காரரை மீன் விற்க அனுமதித்த கடைக்காரனுக்கு ஒரு லாப நோக்கம் இருந்தது.

கோயில் வீதியில் சின்னமேளத்தை ஆட விட்ட கோயில்காரருக்கும் ஒரு லாப நோக்கம் இருந்தது.

இப்ப தேர்த்திருவிழா அன்று கோயிலுக்கு சற்றுத் தூரமான இடத்தில் மீன் விக்க அனுமதிக்கிறதுக்குள்ளேயும் ஒரு லாபநோக்கம் இருக்கு.

கிழக்கு என்றாலும் சரி... மேற்கு என்றாலும் சரி... வருமானமும் லாபமும் தான் எல்லாத்தையும் தீர்மானிக்குது.

வாங்குறவன் இருப்பதால் தான் விற்கிறவன் வாறான்.

இப்ப நான் எதையுமே உற்றுப் பார்ப்பதில்லை. எல்லாருக்கும் ஒரு ஐயா.. அல்லது குருக்கள்... அவ்வளவுதான். தட்டிலை காச விழுந்தால்தான் எனக்கு வாழ்க்கை. எல்லாமே மரத்துப் போச்சு”.

எனக்கு ஏதோ ஞானோதயம் வந்தது போல இருந்தது.

எழுந்து கொண்டேன்.

சரி ஐயா போயிட்டு வாறன் எனச் சொல்லி விட்டு வந்து விட்டேன்.

நன்கு இருட்டி குளிரும் வந்து விட்டாலும் வீட்டை போன பின்பு தலையில் தண்ணீரைக் கொட்டி முழுக வேண்டும் போல இருக்கு.

இனியொரு தேர்திருவிழா எனக்கில்லைப் என்பது உறுதி.

குருக்களுக்கு உள்ள பக்குவமும் எனக்கில்லை போலும்.

போராடுவது அல்லது முற்றாக ஒதுங்கிப் போவது.

நான் மாறவேயில்லை.

அன்றிரவு முழுக்க அடியார்கள் ஒரு கையில் அர்ச்சனைத் தட்டையும் மறு கையில் மீன் பையையும் ஏந்திச் செல்லுமாப் போல கனவுகள் வந்து கொண்டிருந்தன.

காலவோட்டத்தில் சிறுத்து உருத்தெரியாது போன என் விருப்பத்துக்குரிய பொரிவிளாங்காய்... சின்னமேளத்தை தடுத்த என் தமிழ் வாத்தியார்... சின்னவயதில் தீட்சை கேட்டு சின்ன ஐயர் என அனைவராலும் அழைக்கப்பட்ட நான....

★ ★ *

18

சூலி

குடிகாரத்தின் சின்ன முள்ளை கோடைகாலத்தில் ஒரு மணிநேரம் முன்னாகவும்... குளிர்காலங்களில் ஒரு மணிநேரம் பின்னாகவும்... நகர்த்திவிட்டு... காலில் சில்லுகளைப் பூட்டிக் கொண்டு வழிமைக்கு மாறாத அதே தினசரி வேகத்துடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும் காலைப்பொழுதின் பரபரப்பு என்பது எல்லா நாடுகளிலும் எல்லாக் குடும்பங்களிலும் இன்னமும் அதிகமாகிக் கொண்டேயிருக்கின்றது.

அது அமெரிக்கா என்றாலும் சரி... இலங்கையில் உள்ள ஒரு குக்கிராமம் என்றாலும் சரி... ஈரோடு என்றாலும் சரி.... இந்தப் பரபரப்பின் அளவு ஒன்றாகவே இருக்கும்.

அலாரத்தை நிறுத்தி விட்டு இன்னும் கொஞ்ச நேரம் கண்ணே மூடிக்கொண்டு படுத்திருக்க பிரியப்படும் கணவன்.... “இன்னும் கொஞ்சநேரம் அம்மா” எனக் கெஞ்சியபடி போர்வையுள் முடங்கும் பின்னைகள்... கழுவிய முகத்தை துவாய் எடுத்துத் துடைக்க கூட நேரமில்லாது சேலையின் தலைப்பால் துடைத்தபடி அடுப்பை மூட்டும் அம்மாக்களில் இதன் பிரதிபலிப்புத் தெரியும்.

அதே அம்மாக்கள் கடைசிச் சட்டியையும் கழுவிக் கவிட்டு வைத்து விட்டு நித்திரைக்குப் போகும் வரை பூகோளம் தன் அச்சில் தன்னைத் தானும் சுற்றி குரியனையும் சுற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றது.

நடுநிசிக்கு ஐந்து நிமிடம் முன்பாக சென்னை சென்றவில் இருந்து மும்பாய் செல்லும் சி. எஸ். ஐ. மெயில் புறப்படும்வரை ஏதாவது ஒரு பயணி தனது பொதிகளை தூக்கிச் செல்லத் தன்னை அழைப்பார்களா எனக் காத்திருந்து எதுவுமேயில்லாது தோல்வி மனப்பான்மையுடன் இரவு வீட்டுக்குத் திரும்பியிருந்தான் ஏழுமலை.

சண்ற் சாக்குத் துணியால் வெளித்தடுப்பும் உரப்பைகளின் துணியால் உள் வீட்டு தடுப்புச் சுவர்களும் உடைந்து உடைந்து பொருத்தப்பட்ட அஸ்பெற்றல் சீற்றால் கூரையும் அமைக்கப்பட்டிருந்த வதிவிடம் + வசந்தமாளிகைதான் அவனது வீடு.

சட்டியில் பிரட்டி வைத்திருந்த இரண்டு சோற்று உருண்டைகள் அவனுக்காக காத்திருந்தன.

அவன் மனைவி சின்னத்தாயி தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

எழு மணிக்கு முதல் பள்ளிக்கூட சவாரி. ஆட்டோவைக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். அடுத்தது பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளை அழைத்து வரும் இரண்டு மணிச்சவாரி. அந்த இரண்டிற்கும் இடையே ஏதாவது சவாரிகள் கிடைக்க வேண்டும். அதுவும் மலிவு விலையில் ஜோன்களிலும் சிமாற்போன்களிலும் புக்கிங் செய்யப்படும் ‘ஓலா’ மற்றும் ‘உப்பர்’ ஆட்டோக்களுக்கும் தக்லிகளுக்கும் இடையில்தான் அவனது ஆட்டோவும் ஓட வேண்டும். ஆட்டோ வாடகை முந்நூறு ரூபாவையும் டைஸ் செலவையும் தாண்டி ஏதாவது கிடைக்க வேண்டும்.

தன்னீரும் சவர்க்காரமும் கண்டு எத்தனையோ நாளான அவனது சிவத்தச் சேட்டுக் கழுத்தடி கறுத்த நிறம் மாறாது தலைமாட்டிற்குப் பக்கத்தில் கிடந்தது. அதன் மேல் பூனை வேறு தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அதிகாலையில் செல்லும் முதல் மின்சார ரயிலின் தாளவை சுத்தம்தான் சின்னத்தாயிக்கு என்றுமே அலார மணிக்கூடு. ஏழுமலைக்குப் பக்கத்தே உறங்கிக் கொண்டிருந்த பூனையை “சீ அங்காலே போ” என அவனின் நித்திரை குழம்பாமல் புறங்கையால் அதனை விரட்டிவிட்டு வீட்டுக்கு வெளியே மூன்று கற்களினாலான அடுப்பை மூட்டச் சென்றாள் சின்னத்தாயி.

பிள்ளைகள் இருவரும் இன்னமும் படுக்கையை விட்டு எழும்பவில்லை.

மூத்தவன் இந்த வருடம் பத்தாவது சோதனை எடுக்க வேண்டும்.

இளையவள் எட்டாம் வகுப்பு. இன்றோ நாளையோ குந்திவிடுவாள் என்பது சின்னத்தாயியின் எதிர்பார்ப்பு.... இல்லை ஏக்கமும். படபடப்பும்..

சந்துமுனைச் சாராயக்கடைக்கு முன்பாக இருந்து கரம்போர்ட்டைச் சுற்றியிருந்து விலையாடும் வேலை வெட்டி அற்றவர்களின் பார்வைகளும் ஏனான்ப் பேச்சுகளும் சின்னவளைப் பயப்பிடுத்தும் என்பதே அவளின் பயம். சின்னத்தாயியையே அவர்கள் பார்க்கும் காமப்பார்வை கூசவைக்கும். தன் மகளையும் அவர்களின் பார்வை விட்டு வைக்குமா என்ற பயம் அவனுக்குள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது.

வெயில் மேலே வரமுன்பு இட்டலிகளை சின்னத்தாயி அடுப்பிலிருந்து இறக்கி விட்டாள்.

மீண்டும் உள்ளே சென்று மகனையும் மகளையும் உலுப்பி எழுப்பி முகம் கழுவ அனுப்பி விட்டு ஏழுமலையையும் மெதுவாக வந்து எழுப்பினாள்.

“‘எய்... நேரமாகுதில்ல பள்ளிக்கூடச் சவாரிக்கு’”

‘உம்’ கொட்டியபடியே அவளை அணைக்க அவன் கைகள் எத்தனித்தன.

“‘பிள்ளை இண்டைக்கோ நாளைக்குக் குந்த நிக்குது. உனக்கு குமரன் எண்ட நினைப்பு. எழும்பி குளிச்சிட்டு சவாரிக்குப் போவியாம்’”

★

பள்ளிக்கூடச் சவாரி முடிந்து முதல் இரண்டு மணித்தியாலமும் எந்தச் சவாரியும் அவனுக்கு கிடைக்கவில்லை.

வளசரவாக்க ஆட்டோ ஸ்டாண்டில் நின்றிருந்தான்.

அன்றைய காலைத் தினத்தந்தியின் ஒரு வரியையும் விடாமல் வாசித்து முடித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது ஆட்டோ வருமா என்ற குரல் பின்னால் இருந்து வந்தது.

குரலில் மலையாளவாடை வீசியது.

திரும்பிப் பார்த்தான்.

நின்றிருந்தவனின் தோரணையில் வெளிநாட்டு வாடை தெரிந்தது.

பக்கத்தில் நின்றிருந்தத பெண் திருநெல்வேலிப்பக்கமாய் இருக்கவேண்டும்.

“‘எங்க போகனும்’”

“‘போத்தீசுக்கு?’”

“‘பழையதுக்கா? புதுசுக்கா??’”

“‘பழையதுக்கே போ’”

அவர்கள் ஏறி உட்கார்ந்ததும் மீற்றரைத் திருகி விட்டு ஆட்டோவை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

“‘என்னப்பா பேரம் பேசாமல் ஆட்டோவை ஸ்டார்ட் பண்ணிட்டாய். நீ அளவுக்கு மீறின நல்லவனாய் இருக்கின்றாய்’”

கூறிவிட்டு அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து புன்னகைத்தான். அவனும் புன்னகைத்தாள்.

“‘சார் நீங்கள் சிறிலங்காவா?..... முதலிலை கேரளா என்றுதான் யோசித்தன். நீங்க பேசும்போது சிறிலங்காகாரர் என்று தெரியுது’”

“சிறிலங்காதான். வடபழனி பஸ் ஸ்டான்டில் என்றை பிறண்ட் நிற்பான். அவனையும் ஏற்றிக் கொண்டு போகவேணும்”

வாகனத்தில் அவர்களின் நெருக்கமும் அவர்களின் மொழிப்பறிமாற்றமும் மெளன்மொழிப் பறிபாசையும் ஏழுமலைக்கு ஏதோ ஒரு சந்தேகத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு இருந்தது.

ஆட்டோ போய்க்கொண்டிருந்தது.

இடையிடையே கண்ணாடியில் அவர்களின் மெளன்ப்பாசையை கண்காணித்துக் கொண்டு ஆட்டோவை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான் ஏழுமலை.

அந்தப் பெண் ஆட்டோ எங்கு வந்து கொண்டிருக்கின்றது என இடைக்கிடை வடபழனியில் நிற்பவனுக்கு சொல்லிக் கொண்டே வந்தாள்.

அவர்களின் பாசையில் அடிக்கடி ஐந்து என்ற வார்த்தை அடிபட்டது.

அது ஐந்தாயிரமா? ஐம்பதாயிரமா? ஐந்து இலட்சமா? ஐந்து கோடியா? என்பதனை ஏழுமலையால் ஊகிக்க முடியவில்லை.

வடபழனியடியில் காத்திருந்தவன் வந்து ஆட்டோவில் ஏறிக்கொண்டான்.

அவனின் கைப்பை இவர்களிடம் கை மாறியது. இவர்களின் கைப்பெட்டி அவனுக்கும் கைமாறியது.

இரண்டு பகுதியினரும் மெதுவாகப் பைகளைத் திறந்து சரி பார்த்துக் கொண்டார்கள். தொடர்ந்து குசுகுசுப்பது போலப் பேசிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

வீதியின் இரைச்சலில் எதனையும் நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ஆனால் சில சொற்கள் சந்தேகத்தைக் கிளப்பியது.

இராமேஸ்வரம்... மீன்பிடி வள்ளங்கள்... கச்சதீவு... சிறிலங்கா...

ஏழுமலைக்குப் புரிந்து விட்டது.

இது நிச்சயம் ஐந்து இலட்சம் அல்லது ஐந்து கோடி விவகாரம்.

வண்டியினுள் போதை பொருள் இருக்கவேண்டும். இதனை இலங்கைக்குக் கடத்தப் போகிறார்கள்.

அறிவும் மனதும் சேர்ந்தே சொல்லின.

தொலைபேசி அழைத்தது.

சின்னத்தாயிதான்.

“சொல்லு”

“கெதியாய் வீட்டை வா. பிள்ளை வயதுக்கு வந்திட்டுது”

மனம் பூரித்தது.

வடபழனி முருகனுக்கு மனம் நன்றி கூறிக் கொண்டது.

சின்னத்தாயி பெற்ற சின்னவள் பெரியவளாய் ஆண்டாள் மாலையுடன் மனம் மகிழ்ந்தது.

கோடம்பாக்கம் மேம்பாலத்தை ஆட்டோ கடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது மகுதியைப் பார்த்து கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டான்.

“பொத்தீஸ் வேண்டாம். நீ பாலம் முடிய நிற்பாட்டு” சொல்லிக் கொண்டே பின்னால் அமர்ந்திருத்தவன் ஏழுமலையிடம் புதிய இரண்டாயிரம் ரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்டினான்.

“என்ன சார். ஜோக் பண்ணுறியள். இந்தக் காலையிலை இரண்டாயிரம் ரூபாயை நீட்டிக் கொண்டு”

“இல்லை... நீயே வைச்சிரு”

ஏழுமலைக்குப் பூதியாகிவிட்டது - அவர்களின் நோக்கம் எதுவென்று.

வீதியோர சிவப்புவிளக்காக அதன் பின்னால் உள்ள அபாயங்கள் சமிக்கை காட்டின.

பாடசாலை மாணவிகள்.... முன்னாள் போராளிகள்.... அவனின் மகள் அத்தனை பேரும் யாழ்ப்பாண வீதிகளிலும் வன்னி மண்ணிலும் போதைவஸ்திற்காக சோரம் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

முள்ளிவாய்க்கால் போராட்டங்கள்... ஊர்வலங்களன்... உண்ணாவிரதங்கள்...

அவன் ஏதோவொரு பிரமையில் சென்று கொண்டிருந்தால் பக்கத்தே பாரவண்டியில் மோதப்போக, ஆட்டோவின் பின்னால் இருந்தவர்களின் ஏச்சம் பாரவண்டிக்காரனின் தூசனை வார்த்தைகளும் அவனை நிலை உலகத்திற்கு கொண்டு வந்தன.

ஒரு நிமிடம் தான்.

முடிவான ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தான்.

கோடம்பாக்க பாலத்தின் இறக்கத்தில் வண்டியை நிறுத்த வேகத்தைக் குறைத்தவன் அடுத்த வினாடி வண்டியை நிறுத்தாமல் வேகத்தைத் திடீரெனக் கூட்டி விரைவாகத் திருப்பி கோடம்பாக்கம் பொலிஸ் ஸ்டேசன் வாசலில் நிறுத்தினான்.

★

६

ஏழுமலை வீட்டை வர வீடு கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது.

பாடசாலையில் இருந்து வகுப்பாசிரியருடனும் இன்னுமோர் தோழியுடனும் மகள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். சின்னத்தாயியும் மற்றப் பெண்களும் பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஏய்... உன்றை ஒன்றிட்டை போய் இரண்டாயிரம் வாங்கி வா. பிள்ளையின்றை காரியங்களைப் பார்க்க வேணும்”

“இனி ஆட்டோ எல்லாம் நான் ஓடமாட்டன். ஓடினால் வீண் பிரச்சனைகள் வரலாம். அவங்களின் முறைப்பை நினைத்தால் இப்பவும் என் ஈரக்குடல் நடுங்குது” சின்னத்தாயி புரியாமல் விழித்தாள்.

“ஜீயா படம் எல்லாம் பிடிச்சு பேப்பரிலை போடாதையுங்கோ. என்னையும் இதிலை சம்மந்தப்படுத்தி விடாதையுங்க. என்னைத் தேடிக் கொலை செய்து போடுவாங்க” பொலிஸ் ஸ்டேசனில் தான் மன்றாடியதை நினைத்துக் கொண்டான்.

“இந்தா இந்தக் கம்மலைக் கொண்டுபோய் மார்வாடிக் கடையிலை அடைவு வைச்சுக் கொண்டு வா”

மெளனமாக வாங்கிக் கொண்டான்.

பேரம் பேசியிருந்தால் இன்னும் அவர்களிடம் ஆயிரக் கணக்கில் அல்லது இலட்சக் கணக்கில் வாங்கியிருக்கலாம் - அறிவு சொன்னது. மனது மறுதலித்தது.

★ ★ ★

‘நேற்று அதிகாலை எல்லைகளைத் தாண்டிய இருநாட்டு மீன்பிடி வள்ளங்களும் இரு நாட்டு பாதுகாப்பு படையினராலும் சுற்றி வளைக்கப்பட்டன’ - செய்திகளை முந்தித் தரும் தினத்தந்தியின் அதிகாலைச் செய்தித்தாள் அனைவரின் கைகளிலும்.

“இதுக்கு மோடியும் சிறிசேனாவும் ஏதாவது செய்யணும் சார்” பக்கத்தில் இருந்தவரின் பத்திரிகையை எட்டிப் பார்த்தபடி அரசியல் விமர்சனம் செய்து கொண்டிருந்தார் பஸ்சிற்காகக் காத்திருந்த சக பயணி ஒருவர்.

★ ★ ★

“பயணிகள் கவனத்திற்கு! இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சென்னை சென்றவில் இருந்து மும்பாய் செல்லும் வண்டி எண் 11028 சி. எஸ். டி. மெயில் ஏழாவது மேடையில் இருந்து புறப்படத் தயாராக இருக்கின்றது”.

எழுமலை தன் தலையில் இரண்டு பெட்டிகளை வைத்துக் கொண்டு இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு பொதிகளையும் காவிக்கொண்டு ஒட்டமும் நடையுமாய் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

★ ★ ★

என்றும் அன்புடன்..

“இனிமேலும் காதல் என்ற ஒரு பெயரில் உங்களை நான் ஏமாற்றிக் கொண்டு இருக்கவில்லை.

நான் உங்களை விட்டுப் பிரிந்து போகும் நேரம் வந்து விட்டது என்பதனை நன்கு உணர்கின்றேன்.

நீங்கள் இனியொரு தடவை உங்கள் வேலையிடத்திலோ... அல்லது குடும்ப நிகழ்ச்சிகளிலோ... அல்லது உங்கள் வயதான தாய் தந்தையர்கள் பார்க்கும் ஒரு பெண்ணையோ திருமணம் செய்து உங்களை நம்பி வரும் அந்தப் பெண்ணுக்கு என்னில் செலுத்திய காதவின் அளவின் ஒரு துளியைக் கூட குறையாமல் செலுத்தி நீங்களும் சந்தோசமாக இருந்து அவளையும் சந்தோசமாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதே என் வேண்டுகோள்.

எனக்கு ஒரே ஒரு எதிர்பார்ப்பு உங்களிடம் உண்டு. என்றோ ஒரு நாள் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நீங்கள் என்னைச் சந்திக் நேர்ந்தால் அச்சமயம் உங்கள் பிள்ளைகளைக் கொண்டு “அன்றி... அது... இது...” என்று அழைக்கச் சொல்லாமல் “அம்மா” என்று ஒருதரம் அழைக்கச் சொல்லுங்கள். நான் என் பிறப்பின் பலனை அடைந்து விட்டதாகவே அன்று எண்ணிக்கொள்வேன்.

இங்ஙனம் என்றும் அன்புடன் உங்கள் சுமி”

சரியாகப் பத்து வருடங்களுக்கு பின்பு.... இன்று என் மனைவிக்குத் தெரியாமல் அவள் எழுதிய அந்தக் கடிதத்தை மீண்டும் எடுத்துப் படிக்க நேரிட்டது.

★

யாழ்ப்பாண மக்கள் வங்கியில் சுமியை நான் சந்தித்த பொழுது எனக்கு வயது 27. அவளுக்கு 25.

நான் வேலை செய்த வங்கியில் அவளும் காசாளராகச் சேர்ந்திருந்தாள்.

வங்கியில் அவளை விட எனக்கிருந்த அனுபவம் அவளுக்குப் பல விடையங்களைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்கும் அவளுடன் சற்று நெருங்கிப் பழகுவதற்கும் காரணமாய் இருந்தது.

எல்லோருக்கும் அந்த வயதில் வரும் இனக்கவர்ச்சி அல்லது இன்ப(ற)க்குவேஷன் என்று சொல்லும் ஒரு காதல் என்றே முதலில் எண்ணியிருந்தேன்.

ஆனால் அவள் ஒருநாள் வேலைக்கு வராவிட்டால் தோன்றிய தவிப்பும்... வேறு யாராவது ஆண்களுடன் அவள் பேசிக்கொண்டு இருந்தால் தோன்றிய பொறாமையும் கோபமும்... என்றோ ஒரு நாள் தனது சாப்பாட்டை எனக்கு பகிர்ந்து கொடுத்தால் அதில் எழும் சந்தோசமும்... அழகான காலனிகளைச் சரி காதனிகளைச் சரி காணும் பொழுது சுமிக்கு அவை அழகாக இருக்கும் என் மனதில் எழுந்த எண்ணங்களும்... மேலாக வங்கி ஊழியர்கள் அனைவரும் கொழும்புக்குச் சென்று வெள்ளவத்தை பீச்சுக்கு போன பொழுது இதர பெண்கள் குளிக்கச் சென்ற பொழுதும் அவள் மட்டும் குளிக்கச் செல்லாமல் என் உடுப்புகளைப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைத்துக் கொண்டு கடற்கரையில் இருந்த அழுகும்... காற்றில் பறந்து கொண்டிருந்த அவளது கேசங்கள் போல என் மனதை ஆட்டி அலைத்துக் கொண்டே இருந்தன.

இது காதல்தான் என மனதும் அறிவும் சேர்ந்தே சொல்லின.

கொழும்பால் வந்து அடுத்த சனி ஞாயிறு விடுமுறை கழிய வந்த திங்கட்ட கிழமையன்று என் முழுத்தைரியத்தையும் வரவழைமுத்துக் கொண்டு, மதிய இடைவேளைக்கு பின்பு ஒவ்வொருவரும் தத்தம் காசக் கணக்குகளை எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த பொழுது மெதுவாக அவளிடம் கேட்டேன், “இன்று வேலை முடிய றிக்கோ கூல்பாருக்கு வருகிறீர்களா?” என்று.

நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

கண்களில் அச்சம் தெரிந்தது.

“உங்களிடம் ஒரு விடயம் பேச விரும்புகின்றேன்”

“மாட்டேன்” என்பது போலத் தலையாட்டினாள்.

அந்த விநாடி நான் அனுபவித்த அல்லது எனக்குள் எழுந்த உணர்வுகளை எனக்கு சொல்லத் தெரியவில்லை.

மனம் ஒட்டாது கைவிரல்கள் காசுகளை எண்ணிக் கொண்டிருந்தன.

ஒவ்வொரு முறை எண்ணிய பொழுது ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் கூடியது. அல்லது குறைந்தது.

என்னையே நான் சினந்து கொண்டிருந்த பொழுது சுமியாகவே என் காசை வாங்கி எண்ணினாள்.

கணக்கு சரியாக இருக்கின்றது எனச் சொன்னபடியே எனது காசுகளை 50 - 100 - 200 - 500 - 1000 ரூபாய் கட்டுகளாய்க் கட்டித் தந்தாள்.

“தாங்ஸ்” என்றேன்.

“இதுக்கு எதுக்கு தாங்ஸ்?... நான் வரமாட்டேன் என்று சொன்னதற்கு கோபித்துக் கொள்ளாதையுங்கோ” என்றபடியே எழுந்து கொண்டாள்.

அன்றைய நாள் எனக்கு சூனியம் சூழ்ந்த நாளாகவேபட்டது.

வீட்டிற்குப் போன பொழுதும் அம்மா மீதும் தங்கை மீதும் தேவையில்லாமல் ஏறிந்து விழுந்து கொண்டு இருந்தேன் என்பது இப்போதும் ஞாபகம் இருக்கிறது.

அம்மா “என்டா.. காரணம் இல்லாமல் ஏறிஞ்சு விழுகிறாய்” என்ற பொழுது தங்கை அச்சொட்டாகச் சொன்னாள், “விடும்மா... அண்ணாவின்றை அப்பிளிக்கேசனை யாரோ நிஜெற் பண்ணிப் போட்டாள்வை போல...” என்று.

கையில் இருந்த தேநீர் கோப்பையை அவளில் படாமலே அவளை நோக்கி ஏறிந்தேன்.

“வேண்டுமே அரைப்போத்தல் தண்ணி கலந்த பால். அதைவேறு வீணாடித்துப் போட்டார் எங்கடை ஹீரோ” என்றவாறு அந்த வாண்டு ஒடிவிட்டது.

அப்பா எதுவும் சொல்லாது மௌனமாகப் பேப்பரினுள் தலையை வைத்துக் கொண்டு இருந்தார்.

நான் அவரைப் பார்க்காத வேளையில் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார் - நான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றானா என்று.

பின்பு என்ன நினைத்தாரோ...“டே ஆட்டோகிராவ் பார்த்தியா.. கடையிலை வேலை செய்யற பொடியள் எல்லாம் ராத்திரி போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்து நல்லபடம் எண்டு கதைச்சுக் கொண்டு நின்றவங்கள். நீ ஒரு தரம் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்து சொல்லு எப்பிடி இருக்கு என்று. நானும் அம்மாவும் தங்கச்சியும் பிறகு போய்ப் பார்க்கலாம்”

அதுதான் அப்பா.

அப்பா சொன்னதுபோல் அன்று போய்ப் படம் பார்த்து வந்தாலும் படத்துடன் என்னால் நன்கு ஒட்ட முடியவில்லை.

சுமியே வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அடுத்த நாள் எப்போது வரும் சுமியை எப்போது காண்பேன் என்பதிலேயே மனம் துடித்துக் கொண்டு இருந்தது.

ஆனால் சுமி அடுத்த மூன்று நாட்களும் வேலைக்கு வரவில்லை. சுகவீனம் என அறிவித்து இருப்பதாக மனேஜர் சொன்னார்.

நான் மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டேன் -இல்லாவிட்டால் தினம் தினம் கட்டாயம் கையால் காசு போட்டு வங்கிக்கு கட்டவேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும்.

செவ்வாய் - புதன் - வியாழன்.

அர்த்தமற்ற 3 தினங்களாய் ஒடிப் போக வெள்ளி காலையில் தலையெல்லாம் மல்லிகைப் பூ வைத்துச் சிறிய சந்தனப் பொட்டும் அதன் நடுவில் இன்னும் சின்னதான் குங்குமப் பொட்டும் வைத்து சிறிய விழுதிக் குறியுடன் சுமி வங்கிக்கு வந்தாள்.

கோயிலுக்குப் போய் வந்திருக்க வேண்டும்.

மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

ஆனால் நான் வெளிக்காட்டில்லை.

மெளனமாக வேலை போய்க் கொண்டு இருந்தது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமையாதலால் வங்கியிலும் கூட்டம் அதிகம்.

வேலையினிடையே மெதுவாகக் கேட்டேன் “இப்போ உடம்பு தேவையா?... மருந்தெல்லாம் ஒழுங்காக எடுக்கிறீங்களா” என்று.

தலைநி மிராம லே காசை எண்ணிக் கொண்டு, ‘ஊம்’ கொட்டியவள், “சுகவீனம் என்றால்தானே மருந்து எடுக்கிறத்திற்கு” என்றாள்.

அவள் கண்கள் படபடத்தன.

“என் மீது கோபமா?” கேட்டாள்.

“ஆம் என்று சொல்லவா?... இல்லை என்று சொல்வா?”

“நீங்கள் கேட்ட நிக்கோ கூல்பாருக்கு இன்று வேலை முடியப் போவோமா?”

நான் அதிர்ந்து போனேன்.

“சுமி”

வாய் அழைத்தது.

சொற்கள் வெளியில் வரவே இல்லை.

அவள் வேலையில் துரிதமானாள்.

நானும் தான்.

அன்று கணக்கு முடித்த பொழுது ரூபாய்களில் மட்டுமில்லாது சதக் கணக்கில் கூட ஒரு சதம் கூடவும் இல்லை. குறையவும் இல்லை.

மாலை ஐந்து மணிபோல் றிக்கோ கூஸ்பாரின் ஒரு மூலையில் நேரெதிரே இருவரும் உட்கார்ந்து கொண்டோம்.

சர்வர் பையன் தினம் தினம் வரும் வழைமையான காதலர்களைப் பற்றுப் புன்னைக்கப்பது போலப் புன்னைக்கத்தவாறு உணவுப்பட்டியலை நீட்டினான்.

இருவருமே ரோல்ஸ்க்கும் கோப்பிக்கும் ஓடர் கொடுத்து விட்டு அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தோம்.

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“சொல்லுங்கோ” நானே ஆரம்பித்தேன்.

“நீங்கதான் சொல்ல வேணும்? ஏன் திங்கட் கிழமை இங்கு வரக் கேட்டனீங்கள்?”

“அதுதான் நீங்கள் மாட்டன் என்று விட்டார்களே... இன்று நீங்கதானே வரச் சொன்னனீங்கள். ஆனபடியால் நீங்கள் தான் சொல்ல வேணும்”

அவள் தலையைக் குனிந்தபடி இருந்தாள்.

“சுமி”

தலையை நிமிர்த்தினாள்.

“உங்களுக்கு என்னிலை விருப்பமா?”

அவள் கண்கள் கலங்கிக் கொண்டு வந்தது.

“சுமி...”

கைக்குட்டையால் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு என்கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

‘ஆம்’ எனத் தலையாட்டினாள்.

எனக்கு அப்பாடா என்று இருந்தது.

“இதைச் சொல்ல உங்களுக்கு மூன்று நாள் காச்சல் லீவு. எனக்கு மூளைக்காச்சல் - இந்தக் கிழமை முழுக்க...”

“இல்லை...”

“என்ன இல்லை?...”

“இப்பிடி ஒன்று நடந்து விடக்கூடாது... நீங்கள் என்னிடம் கேட்டு விடக் கூடாது... கேட்டால் நானும் ‘ஆம்’ என்று சொல்லிவிடக் கூடாது என்று வேலைக்கு வந்த அடுத்த நாள் தொடக்கம் நினைத்துக் கொண்டே இருந்தேன். ஆனாலும் நீங்கள் போன திங்கள் கிழமை....”

பையன் ஓடர் செய்தவற்றுடன் வந்தான்.

சுமி தன் கைகளை பின்னால் இழுத்துக் கொண்டாள்.

பின்பு இருவருமே அதிகம் பேசவில்லை.

ஆளை ஆள் பார்த்துப் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தோம்.

நேரம் ஒடிக்கொண்டு இருந்தது.

நாளாக அவள் கைகளை எடுத்து என் கைகளுக்குள் வைத்துக் கொண்டேன்.

அவரும் மறுப்பேதும் சொல்லாமல் அவளின் விரலுடன் நான் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதை பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எங்கள் இருவரின் வாழ்விலும் மறக்க முடியாத நாளாக அன்றைய நாள் கழிந்தது.

★ ★ *

பின்பென்ன?

வங்கி வாழ்க்கை மிகவும் அர்த்தப்பட்டது போலவே இருந்தது.

தினம் தினம் சின்ன சின்ன சிலுமிஷங்கள்... ஜோக்குகள்... பரிமாற்றங்கள்...

வெள்ளிக்கிழமைகளில் முனியப்பர் கோயில் அல்லது நல்லூர்.

சனிக்கிழமைகளில் சிலவேளைகளில் கூட்டம் குறைந்த ஏதோ ஒரு சினிமாக் கொட்டையின் ஒரு மூலையில்.

என் மாற்றங்களை வீட்டிலும் அவதானித்திருக்க வேண்டும்.

ஒருநாள் தங்கையே அம்மாவிடம் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள்.

“அம்மா... அண்ணா தினம் தினம் சேட்டை அயன்பண்ணிப் போடுறதைப் பார்க்க எனக்கு ஐம்மிச்சமாய் இருக்கம்மா”

“போடி!.... நீயும் தானே உந்தக் கண்ணாடிக்கு முன்னாலை நெடுக நிக்கிறாய்...”

“பொம்பிளைப் பிள்ளை கண்ணாடிக்கு முன்னாலை நிற்கிறது புதினமில்லை. ஆனால் எப்ப நான் உன்றை உடுப்புகளை தோய்க்க எடுத்தாலும் இரண்டு இரண்டு ரிக்கற்றுகள் இருக்குது. அதுதான் சந்தேகம்” அம்மாவும் தங்கையுடன் சேர்ந்து கொண்டாள்.

“யார் அது?... அவனா?... இல்லை அவளா? எனத் தங்கை கெக்கட்டம் கொட்டினாள்.

“உங்கள் இருவருக்கும் வேலை இல்லை” என்று விட்டு கைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வங்கிக்குக் கிளம்பி விட்டேன்.

வழி எல்லாம் யோசனை.

அடுத்தபடியாக என்ன செய்வது... எப்படி என்ன செய்வது “சுமியுடன் கட்டாயம் இதுபற்றிப் பேச வேண்டும்”

எனக்கு கிடைத்த அதிஷ்டம் போலும்.... நான் போய் இறங்கிய பொழுது... அடுத்த கிழமை எங்கள் வங்கி ஊழியர்கள் அனைவரும் கசரீனா பீச்சுக் போவது என்று மனேஜர் சுற்றறிக்கை விட்டிருப்பதாக மகிழ்ச்சியுடன் பேசிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

சுமியை நான் அர்த்தம் பொழியப் பார்த்தேன்.

அவள் தலையைக் குனிந்தபடியே அப்பால் சென்று விட்டாள்.

★★★

பாடசாலைக் காலங்களில் வீட்டுக்குத் தெரியாது எத்தனையோ தடவைகள் மாட்டிறைச்சியும் நொட்டியும் கட்டிக் கொண்டு போய் நண்பர்களுடன் கூத்தடித்த கடற்கரைதான் அது.

ஆனால் சுமியுடன் போன அன்றைய தினம் கடலில் இருந்து வந்த காற்று உயிர்தடவிப் போனது போல இருந்தது.

இடைக்கிடை வங்கி ஊழியர்களுடன் போய்க் கடலில் குளித்து வாட்டிய இறைச்சியில் பங்கு போட்டாலும் அதிகமான தருணங்களில் நானும் சுமியும் மரநிழல்களிலேயே ஒதுங்கினோம்.

ஒரு வள்ளத்தின் மறைவில் அமர்ந்திருந்து அவளின் கையை எனது கையினுள் வைத்துக் கொண்டு கதைக்கும் பொழுது சொன்னேன், “வெகுசீக்கிரத்தில் இதில் நான் மோதிரம் போட யோசித்திருக்கின்றேன்” என்று.

திடீரென அவள் கையை பின்னால் இழுத்துக் கொண்டாள்.

“சுமி என்ன?”

அவள் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

“இல்லை.. ஒன்றுமில்லை”

அவள் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

“கட்டாயம் இனி வீட்டிலை சொல்லத்தான் இருக்கிறன்... வீட்டாரே எங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளுறுதுக்கு முதல் நாங்களே சொல்வதுதான் எங்களிருவருக்கும் மரியாதை”

அவள் எதுவும் சொல்லவில்லை.

அவளின் தோள்களை ஆசையுடன் பற்றி என்னருகில் இழுப்பதற்கு முயற்சித்தேன்.

என் கைகளைத் தட்டி விட்டு “போவோம் இங்கிருந்து” எனத் திடீரென எழுந்து கொண்டாள்.

எனக்கு மிகவும் ஏமாற்றமாய் இருந்தது.

ஆனாலும் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை.

★

அடுத்த நாள் சமி வேலைக்கு வரவில்லை.

எனக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது.

அந்த கிழமையும் வரவில்லை.

வங்கிப் பதிவேட்டில் இருந்து அவளின் விலாசத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவள் தங்கிருந்த வீட்டுக்குப் போனேன்.

அவள் அவசர அவசரமாய் கொழும்புக்கு போய் இருப்பதாய் வீட்டுக்குக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த வயதான ஒர் அம்மா கூறினார்.

“எதுக்கு என்று தெரியுமா”

“தெரியேல்லை ராசா... இரண்டு நாளாய் அழுது கொண்டு இருந்தது... இரண்டும் கெட்டான் கழுதை அது”

நான் எதையும் கதைக்கும் மனதிலையில் இல்லை.

வேலையிடத்திற்கு வந்து விட்டேன்.

வெள்ளிக்கிழமை போல் மனேஜரிடம் இருந்து சமி தனது சொந்த விரும்பத்தின் பேரில் கொழும்புக் கிளைக்கு மாறிவிட்டாள் என்று சுற்றறிக்கை வந்தது.

என்னை நான் சுதாகரிப்பதற்கு முதல் அவளிடம் இருந்து எனக்குப் பதிவுத் தபாலில் ஒரு கடிதமும் வந்திருந்தது.

“இனிமேலும் காதல் என்கின்ற ஒரு பெயரில் உங்களை நான் ஏமாற்றிக் கொண்டு இருக்க விரும்பவில்லை.

நான் உங்களை விட்டு பிரிந்து போகும் நேரம் வந்து விட்டது என்பதனை நன்கு உணர்கின்றேன்.

நீங்கள் இனியொரு தடவை உங்கள் வேலையிடத்திலோ... அல்லது குடும்ப நிகழ்ச்சிகளிலோ... அல்லது உங்கள் வயதான தாய் தந்தையர்கள் பார்க்கும் ஒரு பெண்ணையோ திருமணம் செய்து உங்களை நம்பி வரும் அந்தப் பெண்ணுக்கு என்னில் செலுத்திய காதலின் அளவின் ஒரு துளியைக் கூட குறையாமல் செலுத்தி நீங்களும் சந்தோசமாக இருந்து அவளையும் சந்தோசமாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதே என் வேண்டுகோள்.

எனக்கு ஒரே ஒரு எதிர்பார்ப்பு உங்களிடம் உண்டு. என்றோ ஒரு நாள் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நீங்கள் என்னைச் சந்திக் நேர்ந்தால் அச்சமயம் உங்கள் பிள்ளைகளைக் கொண்டு “அன்றி... அது... இது ...” என்று அழைக்கச் சொல்லாமல் “அம்மா” என்று ஒருதரம் அழைக்கச்

சொல்லுங்கள். நான் என் பிறப்பின் பலனை அடைந்து விட்டதாகவே அன்று எண்ணிக்கொள்வேன.

இங்ஙனம் என்றும் அன்புடன் உங்கள் சுமி”

அன்று சுக வீன லீ வு எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை போய்விட்டேன்.

★★★

இந்தப் பத்து வருடத்தினுள் எத்தனையோ மாறிவிட்டன.

இப்போதும் அதே வங்கியில் பிரதேச அபிவிருத்திப் பகுதியின் அசிஸ்டன் மனைஜராய் இருக்கின்றேன்.

அப்பா வழிச் சொந்தத்தில் ரீச்சராய் வேலை பார்த்த மேனகாவைத் திருமணம் செய்து எட்டு வயதில் ஒரு ஆணும் ஐந்து வயதில் ஒரு பெண்ணும்.

பையனை சென். ஜோன்ஸிலும் பெண்ணை சண்டுக்குளியிலும் சேர்த்திருக்கிறம்.

இடைக்கிடை சுமியின் நினைவுகளும் வந்து போகாமலில்லை. அவள் என்னை விட்டுப் போன ஒரு வருடத்தில் எங்கள் மக்கள் வங்கியில் இருந்து இலங்கை வங்கிக்கு நல்ல பதவியில் இடமாற்றத்தில் சென்றதாக அறிந்தேன். ஆனால் அவளைத் தொடர்ந்து சென்று தொந்தரவு செய்யவிரும்பவில்லை.

நேற்று இரவு நானும் மேனகாவும் இருந்து நீயா நானா நிகழ்ச்சி பார்த்துக் கொண்டு இருந்தோம்.

அரவாணிப் பெண்கள் பற்றி அரவாணிப் பெண்களுடனும் பொது மக்களுடனும் கலந்துரையாடல் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்தது.

மிகவும் சுவாரஸ்யமாக இருந்தது.

அதில் ஒரு பெண் சொன்னாள், “எங்களுக்கும் காதல் வரும். ஆனால் நாங்கள் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டோம். அந்த ஆண்கள் பாவம். அவர்களுடன் ஜாலியாக சுற்றியெல்லாம் திரிவோம். பெற்றார்-உற்றார்-சகோதரங்களால் புறம் தள்ளப்பட்ட எங்களில் ஒருவர் உயிராக அன்பு செலுத்துகின்றார் என்பது எங்களை மகிழ்ச்சியின் உச்சிக்கே கொண்டுபோய் வைத்துக் கொள்ளும். பிரச்சினை வருவது அவர்கள் கல்யாணப் பேசுக் எடுக்கும் பொழுது தான். அச்சமயம் மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு அவர்களை வேறு கல்யாணம் செய்யச் சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்தி கல்யாணம் செய்து வைத்து விடுவோம். சிலவேளை உண்மையைச் சொல்லி விடுவோம். சிலவேளை சொல்வதில்லை. அப்போது அவர்களிடம் கேட்பது ஒன்றுதான், “உங்கள் பிள்ளைகளைக்

கொண்டு “அன்றி... அது... இது ...” என்று அழைக்கச் சொல்லாமல் “அம்மா” என்று ஒருதரம் அழைக்கச் சொல்லுங்கள்” என்று.

எனக்குத் தலை எல்லாம் விறைத்துக் கொண்டு வந்தது.

ஓடிப்போய் ஒளித்து வைத்திருந்த சுமியின் கடிதத்தை எடுத்து மறுபடியும் பார்த்தேன்.

சுமி வீட்டிற்கு காவலுக்கு இருந்த கிழவி சொன்னது என் காதில் ஒலித்தது.

“இரண்டு நாளாய் அழுது கொண்டு இருந்தது... இரண்டும் கெட்டான் கழுதை”.

அப்படியே போய் அறைக்குள் படுத்து விட்டேன்.

“நல்லாய்ப் போகுது வந்து பாருங்கோ. சிலதுகளை பார்க்க தெரியவேயில்லையப்பா. அவ்வளவு வடிவாய் இருக்குதுகள்”

என் தலையணை ஈரமாகிக் கொண்டு இருந்தது.

“சுமி!”

என் மனம் முனுமுனுத்தது.

(யாவும் கற்பனை அல்ல)

★ ★ ★

20

நிர்வாண மனிதர்கள்

கணினித் திரைக்கு முன் சஜித்தா.

ஹோலுக்குள் இருந்து நாங்கள் மூவரும் நிர்வாண மனிதர்களைப் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தோம். விவாதித்துக் கொண்டிருந்தோம் என்பதனை விட ஒருவரின் கருத்தை மற்றவர்கள் ஆமோதித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

“அங்கிள்... ஹமோன்... வந்து பாருங்கோ... அப்பா அம்மாவும் வாங்கோ” - சஜித்தா ஐந்து வயதுப் பெண்ணாக துள்ளினாள்.

அவள் ஒரு கிராபிக் எஞ்ஜினர். வயது 22.

அவள் அமர்ந்திருந்த எனது அறைக்குள் மூவருமே ஒடிச் சென்றோம்.

எனது கணினியில் பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அத்தனை கிரகங்களும் சுற்றிக் கொண்டிருக்க பூமிப்பந்து மட்டும் தனித்து மேலே நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

அடுத்த வினாடியில் அமெரிக்கா, அந்தாட்டிக்கா, அவஸ்திரேலியா, ஆசியா, ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பா என அகரவரிசைப்படி அனைத்து கண்டங்களும் பூகோள் உருண்டையில் இருந்து மேலெழுந்து வந்து வந்து பின் மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன.

எழுந்து வந்து மறைந்து போகும் கண்டங்களில் மனிதர்களின் அசைவுகளும் தெரிகின்றது.

கணினித் திரையின் வெளிச்சத்தைக் கூட்டியும் தெளிவை இன்னமும் கூர்மைப்படுத்தியும் கொண்டு கிட்டவாகச் சென்று அவதானிக்கின்றேன்.

மேலே வரும் மனிதர்கள் தங்கள் கைகளை அசைத்துக் காட்டி விட்டுப் போவது போலப் புலப்படுகிறது.

இன்னமும் உற்றுப் பார்க்கின்றேன்.

அவைகளில் அதிகம் தெரிந்த முகங்களாய் இருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு கண்டங்களின் எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்து ஓட்டப் பந்தயம் ஆரம்பிக்கின்றது போலப் புலப்படுகின்றது.

ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் தீப்பந்தத்தை ஏந்திக் கொண்டு ஒடுவது போல இங்கு ஒவ்வோர் கைகளிலும் வெற்றி வாகைச் சூடிய வகையில் வெற்றிக் கொடிகள். அவற்றில் அதிகமானவை ஜோப்பிய நாட்டுக் கொடிகள் போல இருக்கின்றன.

அவர்கள் ஜோப்பாவில் வென்ற கொடிகளா?... அல்லது ஜோப்பாவை வென்ற கொடிகளா? வென்றவர்கள் அவர்கள் என்றால் தோற்றவர்கள் யார்?

இன்னமும் உற்றுப் பார்க்கின்றேன்.

அதில் ஒடுபவர்களின் உடலில் யாதொரு துண்டுத் துணியும் இல்லை.

“யூ நோட்டி சஜி” என அவளின் காதை செல்லமாக பிடித்து திருகினேன்.

“நீங்கள்தான் இவளைத் திருத்த வேண்டும். இவளை டென்மார்க்கிலேயே விட்டு விட்டுப் போறம். இவளை கட்டி அவிழ்க்க எங்களால் ஏலாது”, சாந்தியும் ஆமோதித்தாள்.

வயதான ஆண்கள்... பெண்கள்... இளம் குடும்பத்தினர்... இளைஞர்கள்.. யுவதிகள் என அனைவரும் தமிழர்கள் போலத் தெரிகின்றது.

எனக்குத் தெரிந்த... நான் சந்தித்த... நான் பேசி மகிழ்ந்து.. என்னுடனேயே விருந்துண்ட... என்னுடன் கிரிக்கட்டும் காட்ஸ்கம் விளையாடிய தமிழர்கள் போலத் தெரிகின்றார்கள். ஆனால் யாரும் நிர்வாணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாது வெட்கம் ஒரு துளியும் இல்லாது ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆளுக்கால் கதைத்துக் கொண்டும்... அரசியல் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டும்... கடைசியாக கூறிய சீட்டின் கழிவு பற்றி சிலேகித்துக் கொண்டும்... தங்களுக்கு வேண்டிய வர்களை அணைத்துக் கொண்டும் வேண்டாதவர்களை விலத்தியும் கொண்டும் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

குழந்தைகளும் பிள்ளைகளும் நிர்வாணமான இல்லாது நல்ல அழகான உடுப்புகள் அணிந்தபடி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நிர்வாணமான ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வளர்ந்தோர்கள் தாங்கள் வழமையாக அணியும் கண்ணாடியை அணிந்து இருக்கின்றார்கள். அவ்வாறே சிலரின் காதில் ‘வாக் மென்’ தொங்குகின்றது.

இங்கு நிர்வாணமாய் ஓடுபவர்களுக்கிடையே ஏதோவொரு ஒற்றுமையுண்டு.

நன்றாக யோசிக்கின்றேன்.

ஆம்! இவர்கள் அனைவரின் படங்களும் என் பேஸ்புக்கில் இருக்கின்றன. அல்லது என் நண்பர்களின் பேஸ்புக்கில் இருக்கின்றன.

“என்றை பேஸ்புக்கை ஹாக் பண்ணினியா?”

அவள் மீண்டும் குழந்தையாகச் சிரித்தாள்.

“இவங்கட மானத்தை வாங்க ஹக் பண்ணுறதில் தப்பில்லை அங்கிள்.... அவனவன் தப்பச் செய்யேக்கை சமுதாயம் தங்களை இப்படிப் பார்க்கும் என்று இவங்களே பீல் பண்ண வேண்டும். இவங்களுக்கு ஏன் அங்கில் கோட்டும் சூட்டும்.. கோயிலும் குளமும்... பூவும் நகையும்” தாய் சற்று முன்பு ஆத்திரத்துடன் பொரிந்து தள்ளியதை மகள் ஆமோதிக்கும் வண்ணம் அமைந்திருந்தது அந்த கிரபிக் வேலைகள்.

தொடர்ந்து கவனித்தேன்.

சுஜி சொன்னவற்றையும் தாண்டி அவர்களுக்குள் ஏதோவொரு ஒற்றுமையுண்டு.

அனைத்துக் கண்டங்களிலும் இருந்து ஆரம்பிக்கும் இந்த மரதன் ஒட்டம் ஜரோப்பாவின் திசைகளையே நோக்கியே நடைபெறுகிறது. அனைத்து நாட்டு ஆரம்ப புள்ளிகளில் இருந்து ஆரம்பிக்கும் அம்புக் குறிகள் ஜரோப்பாவின் தலைநகரையே நோக்கி சுட்டி நிற்கின்றன.

அதில் ஒரு பகுதியினர் காடுகள்... மலைகள்.. ஆறுகள்.. பாலைவனங்கள்... அனைத்தையும் தாண்டி டென்மார்க்கை வந்தடையப் போகின்றார்கள்.

குளிர், மழை, பனி, காற்று, வெயில் இவற்றினிடையே உடம்பில் ஒரு ஒட்டுத் துணியும் இல்லாது இவர்கள் எப்படி இங்கு வந்து சேரப் போகின்றார்கள்.

“காச கிடைக்கும் என்றால் வருவாங்கள்... பின்மும் வாய் திறக்கும் என்றால் இதெல்லாம் யுழுப்பி”

சுஜி கதிரையில் இருந்தபடியே அரைகுறை நித்திரையில் அலட்டுவது போலத் இருந்தது.

“சுஜி... எழும்புங்கோ... எழும்புங்கோ... போய் அப்பா அம்மாவோடை படுங்கோ”

நல்ல குளிரான ஒரு யூஸ் கிளாசை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்து கணினிக்கு முன்னால் அமர்ந்தேன். இன்னும் சிலரை அந்த நிர்வாண மனிதர்களின் ஓட்டத்தில் இணைப்பதற்காக.

இன்றெந்த தொடுப்பு அற்றுப் போய் இருந்தது.

வைரஸ் கம்பியூட்டரை தாக்கியிருந்தது.

“ஸிட்...” என திட்டியபடி சோபாவில் போய் விழுந்தேன்.

★ ★ ★

சாந்தியின் புகையிரம் மேடைக்கு வர இன்னமும் ஜந்து நிமிடம்தான் இருந்தது.

நான் ஸ்டேசனில் இருந்து ஒரு கிலோமீற்றர் தூரத்தில் றவிக்கில் மாட்டிக் கொண்டு விட்டேன்.

இன்று நொல்கிலில் மியூசிக் பெஸ்ரிவல் என்பதனை மறந்து போய்விட்டேன்.

ஜோப்பாவில் உள்ள இளைஞர்கள், யுவதிகளும் கலந்து கொள்ளும் நான்கு நாள் இசைத்திருவிழா. உலகம் முழுக்க இருந்து மிகச் சிறந்த பாடகர்கள் கலந்து கொள்வார்கள்.

ஓராண்டு விழா முடிந்து அடுத்த ஆண்டு அறிவிப்பு வந்தவுடன்யே அனைத்து ரிக்கற்றுகளும் இணையத்தளத்தில் விற்பனையாகி விடும்.

இந்த நாட்களுக்கும் இசை என்பது ஒரு முகம் என்றால் காதல், காமம், கஞ்சா, தூள், தண்ணி என்பது அடுத்த முகங்கள்.

இரவு முழுக்க ஆட்டமும்... பாட்டும்... பகல் வெயில் வந்து முகத்தில் சுட்டு எழும்வரை தூக்கமும்... மாலையில் இசை விழா தொடங்கும் வரை வீதிகளில் அலைதலும் இந்த நான்கு நாட்களின் அட்டவணையாக இருக்கும்.

இளைஞர்களும் யுவதிகளும் ஆளைஆள் அணைத்தபடி அரைகுறை ஆடைகளுடன் கோடைகால வெயிலை அனுபவித்தபடி... எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லாது இளமையை இனிதே அனுபவித்தபடி....

சில ஜோடிகள் பிரியும்... சிலதுகள் இணையும்... ஜம்பதினாயிரமான நொல்கில் நகரின் சனத்தொகை ஒரு இலட்சமாக இரட்டிப்பாகும். பாதையோரங்களில் கடைகள் விரியும். விபச்சாரமும் விலை போகும்.

எயிட்ஸ் விழிப்புணர்வு இயக்கங்கள் வீதிக்கு வீதி நின்று ஆனுறைகளை இலவசமாக வழங்கிக் கொண்டு நிற்பார்கள்.

இந்த நெரிசலில் தான் புகையிரதம் வந்து விடப்போகின்றதென்ற பட்படப்படுன் நான் ஸ்ரேறிங்கை இறுகப் பிடித்தபடி.

“சாந்தி” அவளின் பெயரை என்னையறியாமல் என் உதடுகள் உச்சரிகின்றது.

மிகத் தூரத்து சொந்தம். மச்சாள் முறை. பெரிய பணக்காரர்கள்.

இந்த வீதிகளை நிறைத்திருக்கும் இதே இளைஞர்களினதும் யுவதிகளினதும் வயதில் அவள் புத்தகங்களை நெஞ்சுடன் கட்டிக் கொண்டு பல்கலைக்கழகத்துள் வரும் பொழுதும் போகும் போது ஒரு தேவதை வந்து போவது போல இருக்கும்.

கம்பி வேவியில் நண்பர்களுடன் அமர்ந்திருக்கும் எனக்கு டக்கத்தில் நின்ற பெரிய மலைவேம்பின் குளிர்காற்றை அப்போதுதான் அனுபவிப்பது போலத் தோன்றும்.

எனது காதலை சொல்லவா... விடவா... என முதலாம் வருடத்தில் ஆரம்பித்த தயக்கம் மூன்றாம் ஆண்டுவரை தொடர்ந்து கொண்டே வந்தது. அவள் மறுத்து விடுவாளா என்ற பயம் ஒரு பக்கம்.... விடயத்தை வீட்டில் அறிந்தால் உரித்து விடுவார்கள் என்ற பயம் மறுபக்கம்.

கடைசியாக ஒரு நாள்... பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் ஒன்றுகூடலில் வைத்து கூட்டைத் திறந்து விட்டேன்.

நான் பயந்தமாதிரி எதுவும் நடக்கவில்லை.

புன்னகைத்து விட்டு போய் விட்டாள்.

‘அப்பாடா’ என்று இருந்தது.

அதன் பின்பு அவளது புத்தகங்களை நான் வாங்கிக் கொண்டு அவளின் கைகளை என் கைகளுடன் கோர்த்தப்படி பல்கலைக்கழக பின் ஒழுங்கையில் நடந்து செல்லவும்.... சனக்கூட்டம் இல்லாத சினிமாக் கொட்டையின் ஒரு மூலையில் இருவருமாக அமர்ந்திருந்து படம் பார்க்கவும்.... சைக்கிளில் அவளை முன்னே இருத்தி பனங்கூடல்களுக்கும் புகையிலைத் தோட்டங்களுக்கும் நடுவே ஓட்டிச் செல்ல எல்லாம் மனம் ஏங்கும்.

சாந்தி அசைந்தால் தானே.

“உன்னை விட பெரிய மாத கோயிலில் உள்ள ஒரு சிஸ்டரைப் பார்த்திருக்கலாம்”

அதுக்குப் பிறகு இரண்டு கிழமையாக எங்களுக்குள் எந்தப் பேச்சு வார்த்தையும் இல்லை.

அவள் என்னுடன் கோபமாம் என அவள் தோழி வந்து சொன்னாள்.

பின்பு சண்டை சமாதானமாகி ஒரேயொரு வெள்ளிக் கிழமை இருவருமாய் நல்லூர் கோயிலுக்குச் சென்றோம். அங்கும் ஆளுக்கால் ஜந்தடி இடைவெளி.

பூஜை முடிந்து நடையைச் சாத்த முதல் மூலஸ்தானத்தைச் சுற்றி வந்த பொழுது கையில் இருந்த சந்தனத்தை அவள் நெற்றியில் இட்டு விட்டேன்.

முதலில் முழிசி விட்டு பின்பு புன்சிரிப்புடன் நகர்ந்து விட்டாள்.

கட்டியணைத்து முத்தம் இட்டுக் கொண்டு போகும் வேகத்தில் என் கார் ஊர்வதைப் பொருட்படுத்தாத ஒரு கானாக்காரனும் டெனிஸ்காரியும் என் காரில் தாங்களே தட்டுப்பட்டு விழுந்து தாங்களே எழுந்து கொண்டார்கள்.

பிழை தங்களது எனத் தெரிந்தும் ஒரு சொறி கூடச, சொல்லாது இருவரும் தங்கள் நடுவிரலைத் தூக்கி எனக்கு காட்டி விட்டு இன்னமும் இறுக்கி அணைத்தபடி செல்லுகின்றார்கள். இருவரின் இரு மறுகைகளும் இருவரின் பின் புறத்தை வருடியபடி.

றெயின் வந்து விடப் போகின்றது என்ற படபடப்பு மட்டும் இல்லாதிருந்திருந்தால் விரலைத் தூக்கி காட்டியதற்காக காரில் இருந்து இறங்கி “ஆபிரிக்க பன்டியே” என அவனை ஆங்கிலத்திலும்.... “அவித்த இறால்காரியே” என அவளை டெனிசிலும் திட்டியிருப்பேன்.

சுமார் 25 வருடங்களுக்குப் பின் சாந்தியையும் அவளது கணவனையும் சந்திக்கப் போகின்றேன் என்பது மட்டுமே என்னை நிறைத்திருந்தது.

செல்வி சாந்தி கருணாகரன் திருமணத்தின் பின்பும் திருமதி. சாந்தி கருணாகரனாகவே இருப்பாள் என மலைவேம்பின் கீழ் நின்று மணிக்கணக்கில் பேசியிருப்போம்.

அனுபவம் இல்லாத அரசியல்... பல்கலைக்கழக மாணவன் என்ற திமிர்... கல்லை உண்டாலே செமிக்கும் வயது... எதையும் தட்டிக் கேட்கலாம் எனப் புறப்பட்ட பொழுதுதான் சில பயங்கர உண்மைகளை தரிசிக்க வேண்டி வந்தது.

தலை மறைவாக வேண்டும்... அல்லது தலையாட்டிகளின் தலைகள் என் பக்கம் திரும்பினால் என் தலையே போகும் என்ற நிலை... நல்லவனிடமும் ஆயுதம் கெட்டவனிடனும் ஆயுதம் எனுற நிலை வந்த பொழுது ஐரோப்பாவின் கதவுகளும் திறந்திருந்தது.

பணவளர் நாட்டுப் பிரஜைக்கு பனி படர் நாட்டில் வதியிடவுரிமை கிடைத்தது - அகதி என்ற பெயருடன்.

“அங்கை போய் கக்கஸ் கழுவறவனுக்கு கடைசிவரை என்றை பிள்ளையைக் கட்டிக் கொடுக்கு மாட்டோம் என உறுதியாகச் சொல்லி விட்டார்களாம்.

சாந்தி அழுதிருப்பாள். என்னைப் போல் மனதினுள்... அல்லது பலமாக.... பின்பு எல்லாம் அடங்கிப் போயிருக்கும்....வேறு அவளால் என்ன செய்திருக்க முடியும்.

மாலையில் துப்புரவுத் தொழிலாளியா கக்கஸ்வரை கழுவினேன் என்பது உண்மைதான். ஆனால் பகலில் கணினிக் கல்வி கற்றுக் கொண்டு இருந்தேன் என்பதை யாரும் நம்பவில்லை.

எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் கைகளில் உள்ள அளவுகோலால் தானே மற்றவர்களை அளப்பது.

ஜேர்மனியில் இருந்து போன ஒரு காரைநகர் எஞ்ஜினியர் பையனுக்கு சாந்தியைக் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என திருமணத்தின் பின்பு ஒரு செய்தி வந்தது.

அத்துடன் சாந்தி வீட்டுடன் இருந்த தூரத்துச் சொந்த உறவும் எங்கள் வீட்டாருக்கு அற்றுப் போய்விட்டதாம். திருமணத்திற்கு வந்து சொல்லியும் எங்கள் பகுதி ஆட்கள் போகவில்லையாம்.

இரண்டு மாதங்கள்... அவளின் படத்தை மீண்டும் மீண்டும் வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு... ஒரு பைத்தியக்காரன் போல்... சவரம் செய்யாம முடிய... வழிக்காத தாடி... ஒரு நாள் வொட்கா கூட வாங்கிக் குடித்துப் பார்த்தேன்.... பின்பு எனது எந்த முட்டாள் தனமான வேலைகளும் எனக்கு சாந்தியை மீண்டும் எனக்கு தரப்போவதில்லை என உணர்ந்த பின்பு... அவளின் படத்தை எடுத்து வாச்சியுள் வைத்து பூட்டிவிட்டு... அனைத்து தேவதாஸ் எண்ணங்களையும் தூக்கியெறிந்து விட்டு கணினியுள் மூழ்கினேன்.

ஸ்டேசனை அடைந்து விட்டாலும் காரை நிறுத்துவதற்கு பெரும்பாடாய் இருந்தது.

கார் நிறுத்தும் இடங்கள் எல்லாம் காதல் காம ஜோடிகள்.

ஆட்கள் யாரிலும் கார் தட்டுப்பட்டு விட்டால் அடுத்த இரண்டு வருடத்திற்கு வைசென்ஸ் இல்லாமல் போய்விடும்.

கட்டாயம் இப்போது நெயின் வந்திருக்கும்.

தூரத்தில் தானியங்கி பத்திரிகைகள்... சஞ்சிகைகள் விற்கும் மெனினுக்கு முன்னால் பரமகுரு அண்ணை நின்று கொண்டு செக்ஸ் மக்களீன்களின் நிர்வாண் அட்டைப்படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

எனக்குள் வாய்க்குள் சிரிப்பு. நிச்சயமாக அது வந்திருக்க கூடாது. ஆனாலும் வந்து விட்டது.

அவருக்கு சென்றவருடம் 65 வயதாகியிருக்க வேண்டும். எனக்கு ஞாபகம் சரியாக இருந்தால் ஜந்து வருடத்துக்கு முதல் அவரின் வைரவிழாவை குடும்பத்தினரும் நண்பர்களும் சிறப்பாகச் செய்தார்கள்.

அவருக்கு பேரப்பிள்ளைகளும் இருக்கின்றார்கள். கையில் ஒரு தினசரிப் பத்திரிகை. அது பெரிய தரமான பத்திரிகை இல்லை. அரசியல் இலக்கியம் என்று எந்த ஆழமான பக்கங்களும் இருப்பதில்லை. கொலை, களவு, சுடச்சுட கிச்கிசுப்புகள் தான் பக்கங்களை நிரப்பி நிற்கும். அதன் ஒவ்வு பக்கத்தில் தினமும் ஒரு பெண்ணின் நிர்வாணப்படம் இருக்கும். இது அந்தப் பத்திரிகையின் வியாபார உத்தி. பேப்பரை மனுசன் கையினுள் உருட்டி வைத்திருக்கின்றார். வீட்டிற்குள் போக முதல் வீதியில் வீசி எறிந்து விடுவார்.

அவரைப் பற்றிய எண்ணங்களை பிளாட்பாரத்தின் ஒரு புறத்தில் தள்ளி விட்டு சாந்தியும் அவளது குடும்பமும் எனக்காக காத்திருப்பார்கள் அல்லது தேடிக்கொண்டு நிற்பார்கள் என்ற அவசரத்தில் ஜரோப்பா புகையிரதங்கள் வரும் பகுதிக்கு மாடிப்படிகளில் இறங்கி ஒடினேன்.

நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அவள் அப்படியே இருந்தாள். முன் தலையில் மட்டும் சின்னதாய் சில நரை முடிகள். பக்கத்தில் அவளது கணவனும் மகளும்.

கணவன் “ஹலோ” என்று கை தந்தார் மகள் “ஹாய் அங்கிள்” என்று என்னுடன் ஒட்டிக் கொண்டாள்.

அவர்களது சூட்கேசுகளை தூக்குவதில் நானும் பங்கு கொண்டேன்.

குறிப்பாக சுஜியின் சூட்கேச அதிக கணமாய் இருந்தது.

“ஏன் இப்படிக் கணக்கின்றது?”

சுஜியைப் பார்த்துக் கேட்க சாந்தி பதில் சொன்னாள்.

“எல்லாம் சுஜின்றை விதம் விதமான சப்பாத்துகளும் செருப்புகளும் தான். இவளை ஒரு சப்பாத்துக் கடைக்காரனுக்குதான் கட்டி வைக்க வேண்டும்”

“இல்லை அங்கிள்... அதுக்குள் அம்மா உங்களுக்கு சூட்ட பலகாரங்களும் இருக்குது”

தாய்க்கும் மகளுக்கும் இடையேயான கடிபாடுகளை ரசிக்கத்தக்கதாக இருந்தது.

நாங்கள் மேலே ஏறிவரும் பொழுது பரமகுரு அண்ணை இப்பவும் கண்ணாடிப் பெட்டியுள் அடுக்கி வைத்திருக்கும் அந்த நிர்வாணப்பட மக்கசின்களைப் பார்த்தபடி.... பணம் கொடுத்து வாங்காமல் இலவசமாக ரசிக்கின்றார் போலும்...

தற் செயலாக அவரின் பார்வையும் எனது பார்வையும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கொண்ட பொழுது அவருக்கு சங்கடமாய் இருந்திருக்க வேண்டும். சங்கோஜத்தில் நெளிந்தார்.

“இந்த அரியண்டங்களை எல்லாம் ஆட்கள் வந்து போற இடங்களிலை வைச்சிருக்கிறான்கள்” அசுடு வழிந்தார்.

மீண்டும் எனக்குள் அதே சிரிப்பு.

சாந்தியின் குடும்பம் அவரைத் தவிர்க்கப் பார்த்ததை புரியக் கூடியதாக இருந்தது.

“யாரு ஆட்கள்... விடுமுறைக்கு வந்திருக்கினம் போலை” பரமகுரு அண்ணை.

“எங்கடை ஊர் ஆட்கள்தான்” என்றவாறு நானும் அவரைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன்.

“உங்கட பிரண்டா அங்கிள்?”

கொஞ்சம் நகர்ந்ததும் சுஜி கேட்டாள்.

“இல்லையே ஏன்?”

“முழுக்களான் என்று முகத்தில் எழுதி ஒட்டியிருக்கு” சொல்லி விட்டுச் சிரித்தாள்.

“சுஜி பி சைலன்ட்” தந்தையார் எச்சரித்தார்.

“நீங்க கெஸ் பண்ணினது சரிதான்!.... ஊரிலை இருந்து ஆட்களை கொண்டு வாறது... ஐரோப்பிய போடருக்குள்ளாலை ஆட்களை கடத்துவது.... எத்தனையே பேருக்கு நாமமும் போட்டிட்டார்... ஆனால் ஜென்றில் மென்றாய் திரியுறார்”

“ஏன் எங்கடை சனங்கள் தொடர்ந்தும் ஏமாந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்” சாந்தியின் கணவன் கேட்டார்.

“பழுகும் பொழுது பூதக்கண்ணாடி பிடிச்சுக் கொண்டா பழுகுவது?... இங்கு வந்த எல்லோரும் அண்ணா... அக்கா.. ஐயா.. அன்றி என்று நல்லாய் தான் தொடங்கின்றோம்...” கதைத்தபடியே காரடிக்கு வந்து விட்டோம்.

“பார்த்தீர்களா? எங்களின் சிட்டியில் சனங்களை” பேச்சை எமது நகரத்துக்குள் திருப்பினேன்

“ஆம்!... நெயினுக்கையும் இங்கே வரும்வரையும் சரியான சனம். நல்லூர்த் திருவிழா போவிருக்கு” எனத் தொடங்கிய சாந்தியை நல்லூரின் நினைவுகள் நிறுத்தியிருக்க வேண்டும்.

எனக்கும் ஒரு தரம் மூச்சு மேலே எழுந்து கீழே தாழ்ந்தது.

மீண்டும் என்னை நான் சுதாகரித்துக் கொண்டு, ”நீங்கள் இங்கு நிற்க இருக்கும் நான்கு நாட்களும் சிற்றியிலை இப்படித்தான் சனம் நிறைந்திருக்கும். ஏதாவது சாமான்கள் வாங்குவது என்றால் கூட பக்கத்து நகருக்குப் போய் வந்தால் விரைவாக வேலை முடிந்து விடும்.

கடைகளில் தள்ளுவண்டியையே எடுக்க முடியாது. விழா நடக்கும் இடங்களுக்கு தள்ளுவண்டியை பியர்கேகைகளுடன் கொண்டு போய் விடுவார்கள் என்று கடைக்காரர் அதனை இந்த நாலு நாளும் பூட்டி வைத்து விடுவார்கள்”.

கார் சிற்றியை விட்டு கடற்கரைச்சாலை வழியே ஓடத் தொடங்கியது.

திறந்திருந்த யன்னலுடு நல்ல காற்று காரினுள் வந்து அனைவரையும் தழுவியது.

“கொழும்பிலை கோல்பேஸ் பீச் ரோட்டில் காரிலை போய்க் கொண்டு போற மாதிரி இருக்கு. ஜேர்மனிலை இப்படி பீச் ரோட்டுக்கு சான்ஸ்சே இல்லை”, சாந்தியின் கணவன் டென்மார்க்கின் இயற்கையை ரசித்தார்.

“இல்லை அங்கில்... அப்பாக்கு தெரியாது... ஜேர்மனிலை ரொம்ப தூர்த்திலை இருக்கு... அப்பாதான் கூட்டிக் கொண்டு போறதில்லை” குமி குற்றப்பத்திரியை தாக்கல் செய்தாள்.

“ஓகே...ஓகே... இங்கே நிற்கும் வரை ஆசைதீர கடலிலை குளியுங்கள்”

கொஞ்சத் தூரம் செல்ல கடற்கரை முழுவதும் ஆண்களும் பெண்களும் உள்ளாடைகளுடன் மட்டும் சூரியக்குளியலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சூரிய வெளிச்சமும் சூடும் உடம்பில் படும்படி நிமிர்ந்தும் குப்புறமாயும் தனித்தனியாக அல்லது குடும்பம் குடும்பமாக கடற்கரை மண்ணில் படுத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

சில பெண்கள் மார்புக் கச்சை கூட அணிந்திருக்கவில்லை.

“இந்தக் கருமம் இங்கையுமா?” சாந்தி விசனப்பட்டாள்.

நான் சிரித்துக் கொண்டே, “உங்களுக்குத் தெரியுமா? வருடம் முழுக்க கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யுறதே.. விடுமுறை எப்போது வரும்?... சூரியன் எப்போது வரும்?.... சூரியக்குளியலும் கடல் குளியலும்

எப்போது வரும் என்று கனவுடனேயேதான் வாழுகின்றார்கள். உங்கடை ஜேர்மன்காரர்கள் கூட அதிகமாக இங்கே வருகிறார்கள். கடற்கரை விடுதி முழுக்க ஜேர்மன்காரன்கள் தான்...

எனக்கென்னவோ இவர்கள் தங்கள் விடுமுறையை தாங்கள் விரும்பிபடி கொண்டாடுவதை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாய்தான் இருக்கிறது... நாங்கள் விடுமுறை என்றவுடன் ஏதாவது நாட்டுக்குச் சென்றாலும் அங்கு போய் உறவினருடன் புட்டு-சோறு-புட்டு என்று சாப்பிட்டு விட்டு அது செமிக்கும் வரை சோபாவிலை இருந்து பழைய கதைகளை கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறம்... பிள்ளைகளுக்கு அதில் அரைவாசி விளங்காமல் முழிச்சிக் கொண்டு இருக்குங்கள்.... அதை விட குடும்பமாக இவர்கள் தங்கள் விடுமுறையை அனுபவிப்பதை பிழை என்று என்னால் சொல்ல முடியாது இருக்கின்றது. அவர்களுக்கு விடுமுறை புதிய சக்தியைக் கொடுக்கிறது. எங்களுக்கு களையைத் தான் கொடுக்கிறது”

நான் நீண்ட ஓர் உரையாற்றியது போல இருந்தது.

“எதையும் எதிர்பாராதது அவர்கள் வாழ்வு - எல்லாத்திலும் ஓர் எதிர்பார்ப்பு இருப்பது எங்கள் வாழ்வு”

நான் மகாபாரதம் போல் சொன்னதை சாந்தி திருக்குறளாக சொன்னாள்.

இது பல்கலைக்கழக காலத்தில் இருந்து சாந்தியின் இயல்பு.

கார் எனது அடுக்கு மாடி முன்னே வந்து நின்றது.

நான் வசிப்பது பன்னிரண்டாம் மாடி.

“பொம் பிளையன் இருக்கிற வீட்டை விட அழகாக வைத்திருக்கிறயள்”

மூவரும் நற்சாட்சிப் பத்திரம் தந்தபடி உள்ளே வந்தார்கள்.

“வேலையால் வந்தா என்ன வேலை... ஒரு ஹோல் - ஒரு குசினி - ஒரு படுக்கையறை...” சொல்லியபடியே தேநீர் வைக்க ஆயத்தம் செய்தேன்.

“நாங்கள் நிற்கிற வரை நாங்களே எல்லாத்தையும் செய்யுறம் அங்கிள்” என என் பின்னே குசினியுள் வந்த சமி ஐன்னலினாடு தூரத்தில் தெரிந்த விழா நடக்கவிருந்த மைதானத்தையும் அதில் தெரியும் மனிதத் தலைகளையும் பார்த்து அதிசயப்பட்டுப் போனாள்.

“பொறுங்கோ கஜி... இது பன்னிரண்டாவது மாடி... மொட்டை மாடி இருபத்தைந்தாவது மாடியில் இருங்கு. அங்கேபோய்ப் பார்த்தால் இன்னும் அழகாக இருக்கும். இரவில் அவர்கள் பாடுவது

கேட்காவிட்டாலும் அங்குள்ள வர்ணவிளக்குள் வானத்தில் கோலம் போடுவது போலத் தெரியும்... சனங்கள் தலையாட்டி ஆடுவது அலைகள் மேலெழுந்து கீழே தாழ்ந்து அலைகள் மித்து கொண்டு போவது போலத் தெரியும்”

இரண்டு பேருக்கு ஒரு சின்ன ரென்ற் என்று பார்த்தாலும் 50 ஆயிரம் பேருக்கு 25 ஆயிரம் ரென்றுகள். வண்ண வண்ண நிறங்களில் வெளிமைதானங்கள் அனைத்தையும் நிறைத்திருக்கும். அனைத்தும் வரும் பொழுது அவர்கள் எடுத்து வந்து போகும் பொழுது ஏறிந்து விட்டுப் போவவைதான். ஆளுங்கு கீக்கு 5 அடி நிலம். பொதுவாக எல்லா ரென்றுகளுக்கும் வெளியே கால்கள் நீட்டியபடி இருக்கும். அந்தக் கால்கள் கிடக்கும் பாங்கில் அவர்கள் தூங்கி விட்டார்களா... விழித்திருக்கிறார்களா... என்பதனை ஊகித்துக் கொள்ள முடியும்.

“எத்தினை மனிக்கு அங்கிள் ஆரம்பமாகும்”

“இரவு எட்டு மனிக்குத்தான்... ஹய் ஸெல்ட்டான விடயங்களை தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்புவர்கள்... உலகப் புகழ் பெற்ற பல பொப்பிசைக் கலைஞர்களை நீங்கள் இன்று இரவு பார்க்கலாம்”

தேனீருக்குப் பிறகு... அனைவரும் சேர்ந்து சமையல்.. சாப்பாடு... சாந்தியின் கணவன் குட்டித் தூக்கம் போடப் போய்விட்டார்.

சுஜி தனது இமெயில்களை செக் பண்ணிக் கொண்டு இருந்தாள்.

நானும் சாந்தியும் பழைய கதைகள்.. புதிய கதைகள்.. குறிப்பாக எங்களுடன் கல்வி கற்ற சுக மாணவர்கள் மாணவிகள் பற்றிய கதைகள்... இயக்கத்திற்குப் போனவர்கள்.. தலைமறைவாய்ப் போனவர்கள்.. என பொழுது பலவாறாய் போய்க் கொண்டிருந்தது.

எங்கள் சொந்தக்காரர்கள்... அவர்களின் கோபங்கள்... சாந்தியின் கல்யாணத்துருடன் பிரிந்த குடும்பங்கள் அம்மாவின் செத்தலீடிடின் பின்பே ஒன்றாகியன்... அவ்வாறே சாந்தி பக்கத்து நாட்டில் இருந்தும் இத்தனை வருடங்கள் யார் எங்கு இருக்கிறார்கள் என தெரியாமல் இருந்தது... இத்தியாதி இத்தியாதி விடயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

எங்களுக்குள் நாங்கள் போடும் சின்னச் சின்னக் கோடுகளும் கோபங்களும் எத்தனை பெரிய பள்ளத்தாக்குகளாக பிளங்து போய் விடுகின்றன.

ஒரு இடத்தில் சாந்தி கேட்டாள், “மறைக்காமல் சொல்லுங்கள்.. நீங்கள் என் இதுவரை திருமணம் செய்யவில்லை?”

“உங்களுக்கு டெலிபோனிலை சொன்ன அதே காரணம் தான்... செய்யக் கூடாது என்று என்று நான் இருக்கவில்லை... ஒன்றிரண்டு

மாதம் தேவதாஸ் வாழ்க்கை வாழ்ந்தது உண்மைதான். பிறகு ஒரே படிப்பு... சாதிக்க வேண்டும் என்ற வைராக்கியம்.... அதிலை கரைகண்ட பிறகு வீட்டாரின் ஆக்கினை தாங்காமல் என்னைப் போலை கொழும்பில் கம்பியூட்டர் துறையில் வேலை செய்த ஒரு பெட்டையை பேசி இங்கே அனுப்ப அது ஹாலன்டிலை இறங்கி தன் பழைய காதலனிடம் போய் விட்டது. பிறகு இந்த கலியாணப் பேச்சுகள்... சாதகங்கள்.. எல்லாத்திலையும் நம்பிக்கை இல்லாமல் போயிட்டுது... மற்றது அது அதுகளை அந்தந்த வயதிலை சந்தோசமாய் செய்திருக்க வேணும். சந்தோசமாய் வாழ்ந்திருக்க வேணும்.”

சாந்தி யின் தலை குனிந்திருந்தது. ‘தன்னால் என கவலைப்படுகிறாரோ என்னவோ’

நான் நினைத்தமாதிரி அவள் தலையை நிமிர்த்திய போது கண்கள் சிவந்திருந்தது.

“சாந்தி என்ன நடந்தது?”

ஓன்றுமில்லை எனச் சொல்லி விட்டு எழுந்து வோஷிங் ரூமுக்குள் போனாள்.

அவளைக் கவலைப்படுத்தி விட்டோனா என மனம் கஷ்டப்பட்டது.

சாந்தி வோஷிங் ரூமுக்குள்அதிக நேரம் நிற்பது போல தோன்றியது.... அழுகின்றாரோ...

சாந்தியின் கண்வனும் தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்து வர எல்லோருக்கும் நானே தேநீரை ஊற்றி எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன்.

சாந்தியும் தன் தலையை நன்கு வாரி, முகத்திற்கு பவுடர் போட்டுக் கொண்டு வெளியே வந்து சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

கண்கள் இன்னமும் சிவந்திருந்தது.

பின்பு என்ன நினைத்தாரோ எழுந்து சென்று தான் செய்து கொண்டு வந்த பலகாரங்களை எடுத்து வந்து என முன்னால் வைத்தாள்.

அவ்வளவு பலகாரம். அடுத்த இரண்டொரு மாதங்களுக்கு எனக்கு போதுமாயிருந்தது.

இப்போது தேநீருக்கு மிகப் பொருத்தமாய் இருந்தது.

அனைவரும் ருசித்துச் சாப்பிட்டபடி எங்கள் கதை ஹாஸ்கில் பெஸ்ரிவெலில் வந்து நின்றது.

அந்த விழாவில் பங்கு பற்றும் ஒவ்வொருவருக்கும் நாலு நாளைக்கும் குறைந்தது இரண்டாயிரம் குறோன்கள் செலவாகும். அதனை சேர்ப்பதற்காக அனைத்து இளைஞர்களும் வருடம்

முழுக்க பாடசாலைகள் முடிந்த பிறகு மாலையில் கடைகளிலும் நெஸ்ரோரன்களிலும் வேலை பார்த்திருப்பார்கள்.

இந்த நிகழ்ச்சி நடாத்துபவர்களும் மேலாடிகமாக வரும் இலாபத்தில் ஒரு பகுதியை நல்ல காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்துவார்கள். இலங்கையில் சனாமி வந்த பொழுது கூட இவர்கள் உதவினார்கள்.

எனது கை ரீவியின் ரிமோட்டை அழுத்தியது.

இசைவிழா தொடங்கி விட்டிருந்தது.

“சனத்தைப் பாருங்கோ”

“இடிபட்டே இறந்து போவார்கள் போலிருக்கு”

ரீ.வி.யின் கமரா எல்லா இடங்களையும் சுற்றி சுற்றி வந்தது.

மேடையை... பாடகர்களை.... சனக்கூட்டத்தை... அதிலும் ஆண்களின் தோள்களில் ஏறியிருந்து கொண்டு வானத்தை நோக்கி இரு கைகளையும் நீட்டிக் கொண்டு சந்தோஷ மிகுதியால் துள்ளும் பெண்களை கமரா சுற்றி வளைத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“கஞ்சா.. அல்லது தூள் பாவிக்காட்டி இந்தளவு உற்சாகம் வாராது” நான் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தேன்.

எங்கள் நால்வரின் கண்கள் ரீ.வி.யை விட்டு விலகவேயில்லை.

ரீ.வி.யின் கமரா மேடையில் இருந்து சுமார் 500 மீற்றர் தூரத்தை தள்ளி போக்கஸ் பண்ணியது.

அங்கு கிட்டத்தட்ட 100 ஆண்களும் பெண்களும் உடம்பில் ஒரு சொட்டுத் துணியும் இல்லாது. அனைவரும் ஓட்டப்பந்தயத்திற்கு செல்லும் வீரர்கள் போல தங்களைத் தயார் படுத்திக் கொண்டு நின்றார்கள்.

இப்போது அந்த மேடையையும் மைதானத்தையும் சுற்றி ஓடப் போகின்றார்கள்.

இடையில்.. சக்திகள்.. சேறுகள்.... சுற்றி நிற்பவர்கள் பியரைர் நுரைகளைப் பீச்சியடிச்ச அதனயும் ஏற்றுக் கொண்டு ஒடுவார்கள். இடைக்கிடை சேற்றுச் சக்தியில் புரண்டு எழுந்து ஒடுவார்கள்.

“ரீ. வீ.யை ஓவ் பண்ணட்டா”

“வேண்டாம் அங்கிள்” சஜி கத்தினாள்.

அவர்களின் ஓட்டம் தொடங்கி விட்டது.

மிக மகிழ்ச்சியாக... எந்தக் கூச்சமும் இல்லாது... கமரா எவ்வளவு தூரம் அவர்களுக்கு கிட்டச் சென்றாலும் எந்த வெட்க மானமும் இன்றி....

“சாந்தி உங்களுக்கு பார்க்க அருவருப்பாய் இல்லையா?”

“எது அறியண்டம்!.... ஜேர்மன்காரியை தன் மகன் வைத்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தும் சுஜியைப் பெண் கேட்டு வந்தாளே ஒரு யாழ்ப்பாண மனுசி.... உன்னைக் கட்ட என்று வந்து விட்டு ஹோலண்டிலை இறங்கி தன் லவ்வரோடை போனாளே ஒருத்தி... எல்லை தாண்டும்பொழுது சின்னப் பெண்ணுக்கு மயக்க மருந்தைக் குடுத்து அவளுக்கு பிள்ளை குடுத்தானே ஒருத்தன்... இந்தியாவிலை பிள்ட் வாங்கித்தாறன் என்று சொல்லி காச எல்லாத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு கோயில் காணியைக் காட்டிப் போட்டு போனானே ஒருத்தன்... அண்ணா அண்ணா என்று இவருடன் உயிராய் பழகி இவரைக் கொண்டு பாங்கிலை கடன் எடுப்பித்து விட்டு கனடாக்கு இரவிரவாய் ஓடினானே ஒருத்தன்.... ஒவ்வொரு நாட்டிலும் சீட்டுப் போட்டு மற்றவைக்கு நாமம் போட்டு விட்டு பக்கத்து நாடு களிலை போய் அகதி அந்தஸ்து எடுத்துக் கொண்டு நல்ல மனிதர்களாய் நடித்துக் கொண்டு இருக்கிறான்களே... அவன்கள் ஒடுறுத்தான் நிர்வாண ஓட்டம்! அதோடை ஒப்பிடும் பொழுது இந்த ஆண்களும் பெண்களும் நிர்வாணமாகழிவு ஒடுறுதிலை என்ன அருவருப்பு இருக்கு?”

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முதல் கைலாசபதி அரங்கில் சாந்தி பேசும் பொழுது இருந்த அதே ஆவேசம் கொஞ்சமும் குறைந்திருக்கவில்லை.

இந்தக் கோபம் இவளுக்கு எங்கிருந்து வந்தது.

இந்த சாந்திக்குள் இப்படியொரு நெருப்புக் கோளமா?

“சாந்தி! பிளீஸ் ரிலாக்ஸ்” கணவன் ஆறுதல் படுத்தினார்.

கதைத்து கதைத்து அதே களைப்பில் சோபாவில் கண்ணயர்ந்தால். நிர்வாண ஓட்டம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் சொன்னது எத்தனையும் நிஜம்.

சுஜி எழுந்து போய் என் கம்பியூட்டர் முன் அமர்ந்தாள்.

“அங்கிள் உங்களிடம் பேஸ்புக் இருக்கா?”

“ஆம்” எதுக்கு”

“சும்மாதான்”

★★★

அடுத்தநாள் நான் எழும்ப முதல் சாந்தி எழுந்து முழுகி தலையைத் துவட்டிக் கொண்டு நின்றாள்.

“உங்களுக்கு தேநீர் ஊற்றட்டா... அல்லது குளித்த பின்புதான் குடிப்பீர்களா?”

“தினமும் குளிக்கிற பழக்கம் குறைவு... பொறுங்கோ முகம் கழுவிக் கொண்டு வாறன்”

நான் முகம் கழுவிக் கொண்டு வந்த பொழுது அவர்கள் மூவரும் குசினி யன்னல் வழியாக முதன்நாள் இசைவிழா நடந்த இடத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

ஒரு மனித அசைவும் இல்லை.

“இனி வெயில் வந்து இராத்திரி அடிச்சது எல்லாம் முறியத்தான் சனம் எழும்புங்கள்.... அது சரி உங்களுக்கு இராத்திரித் தூக்கம் எப்பிடி?”

“என்ன கவலை எண்டாலும் படுத்தவுடன் ஒழுங்காய் நித்திரை கொள்கின்றனன். ஆனால் இரவு முழுக்க... என்ன என்ன கனவுகள் எல்லாம் வந்து தெரியுமா? பயங்கரம்!”

“அப்பிடி என்ன கனவு?”

“இங்கே ஏதோ ஒரு ஜீரோப்பா நாடு போல இருக்குது.... தேர்த் திருவிழா நடந்து கொண்டு இருக்குது... ஒரே சனக்கூட்டம்.... நீங்களும் அதுக்குள்ளை நிக்கிறமாதிரி இருக்குது.... துமிரெனப் பார்த்தால் தேரை இழுத்துக் கொண்டு வாற ஆட்களிலை நாலைந்து பேருக்கு உடம்பிலை ஒரு துணியும் இல்லை... அதுபோலை கற்பூர்ச்சட்டியுடன் போய்க் கொண்டிருக்கிற ஒரு அன்றியும் நிர்வாணமாய்ப் போய்க் கொண்டிருக்கிற மாதிரி இருந்தது. திடுக்கிட்டு முழிச்சிட்டன்”

சஜி விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள்.

“நேற்று கதைத்ததை நினைத்துக் கொண்டு படுத்திருப்பியள்... சஜி செய்ய கிராபிக் நிர்வாண ஒட்டம் உங்களை நல்லாய் இன்ஸ்பிரேஷன் செய்திருக்க வேண்டும்”

“ஜெஸ்” என்று சஜி தன் கட்டை விரலை உயர்த்தி தனது வெற்றிக்கான அங்கீகாரத்தை தெரிவித்தாள்.

“எழும்பி கொஞ்சம் தண்ணியைக் குடித்து விட்டு படுப்பம் என்றால் அந்த ஜேர்மன் அன்றியும் உங்களுக்கு பேசி வந்த அந்தப் பெட்டையும் ஒரு கோப்பி பாரில் உடுப்பில்லாமல் சனங்களுக்கு நடுவே இருந்து கோப்பி குடித்துக் கொண்டு இருக்கின்ம்... இப்படி இரவு முழுக்க நித்திரையே இல்லை”

“இப்படிக் கனவு காணத் தொடங்கினால் எத்தனை பேரைக் கனவு காணவேண்டி வரும் தெரியுமா?”

மௌனமாக இருந்த சாந்தி கெக்கட்டம் விட்டு சிரித்தாள்.

அவளது கணவனும் சஜியும் நானும் இணைந்து கொண்டோம்.

நேற்றுப் பின்னேரம் கண்கள் சிவக்க அழுதிருந்தவள் இப்போது சந்தோசமாக இருப்பது மனத்துக்கு நிறைவாய் இருந்தது.

அடுத்த மூன்று நாட்களும் ஒடியது தெரியாமலே ஒடிவிட்டன.

இந்தப் பயணம் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது என்றாலும் அதிலும் அதிகமாக மகிழ்ந்திருந்தது நானும் சஜியும் தான். அவள் நித்திரை கொண்ட நேரத்தை தவிர மற்றைய நேரம் முழுக்க என்னையே சுற்றி சுற்றிக் கொண்டு இருந்தாள்.

என்னிடம் இருந்து பல கணினி நுட்பங்களை அறிந்து கொண்டாள். அதே மாதிரி கிராபிக் பக்கத்தில் எனக்கு தெரியாத பல விடயங்களை அவளிடம் இருந்து நானும் கற்றுக் கொண்டேன்.

டென்மார்க்கின் மிகப் பெரிய கம்பியூட்டர் மியூசியத்தை அழைத்துச் சென்று காட்டிய பொழுது பிரமித்துப் போய்விட்டாள்.

பகல் முழுக்க உலாத்து... மாலையில் சனநடமாட்டம் குறைந்த கடற்கரைகளில் சாந்தி எங்கள் உடுப்புகளை காவல் காத்துக் கொண்டிருக்க நாங்கள் மூவரும் மணிக்கணக்காக குளித்துக் கொண்டிருப்போம். குளித்து முடிய நான்கு பேரும் கடற்கரையே ஒட்டிய காட்டுப் பகுதியில் இறைச்சி வாட்டி உண்டு மகிழ்ந்தோம்.

வாழ்க்கை என்னுடன் மீண்டும் ஒட்டிக் கொண்டமாதிரி ஒரு மகிழ்ச்சி.

தினமும் வீடு திரும்பும் பொழுது சாந்தி சொல்வாள், “கட்டாயம் இனி இவள் தனியே நெயின் எடுத்து உங்களிட்டை வந்து விடுவாள்.... இவள் யாருடனும் இப்படி ஒட்டியதில்லை” என்று.

இன்று அவர்களின் பயணம்.

எனதும் சஜியின் மனதுள் ஒரே மூட்டம்.

இருவருமே வெளிக்காட்டவில்லை.

சாந்தி தங்கள் பயணத்திற்கும் எனக்கு ஒரு கிழமைக்கு போதியளவு உணவை தயாரித்து பிறிச்சில் வைத்து விட்டு தங்களுக்கானதை பாசலில் சுற்றி எடுத்துக் கொண்டாள்.

“இனி எப்ப வருவீர்கள்?”

“நாங்கள் வரவில்லை... நீங்கள் ஜேர்மனிக்கு வாருங்கள்”

அனைவரும் விவ்ர வழியே கீழே இறங்கினோம்.

கார் மீண்டும் கடற்கரைச் சாலையில்.

இப்போதும் மனிதர்கள் சூரியக் குளியலை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அது பற்றி யாருமே அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

காரினுள் பெரிய அமைதி.

காரை புகையிர நிலையத்தில் நிறுத்திய பொழுது இன்னும் அதே சனக்கூட்டம். அதிகமானோரின் உடைகள் மிகவும் அழுக்காகி இருந்தன.

- இசைவிழாவிற்கு வந்தவர்கள் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள் - சிலர் புதிய காதலன் அல்லது காதலிகளுடன் - சிலர் புதிய நோய்களுடன்.

சஜி மிகவும் இறுகிப் போனவள் போலிருந்தாள்.

எப்போது வெடித்து உடைவாள் என்று தெரியாதது மாதிரி நின்றாள்.

எனக்கும் அப்படித்தான் - என் தொண்டை கட்டியது போலுணர்ந்தேன்.

இந்த அடர் மெளனத்தை உடைத்து அவளை மகிழ்ச்சியாக புகையிரத்தில் ஏற்றிவிட வேண்டும் என்பது போல இருந்தது.

தூரத்தில் பரமகுரு அண்ணே.

இப்போதும் அதே இடத்தில் நின்று இந்த புது வாரத்துகுரிய செக்ஸ் மக்களீன்களை கண்ணாடிப் பெட்டியுள் பார்த்துக் கொண்டும்....கையில் உள்ள தொலைபேசியில் யாருடனோ கதைத்துக் கொண்டும்....”நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்பிட வேண்டும். இலங்கையிலை காசு கொடுத்து ஒரு கிழமைக்குள் பெடியன் டென்மார்க் போடரிலை நிற்பான். பிறகு நீங்கள் காரிலை வந்து பிரான்சுக்குகோ... இத்தாலிக்கோ கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ”.

பரமகுரு அண்ணையின் உடம்பில் ஒரு துண்டுத் துணியையும் காணவில்லை.

எனக்கு சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

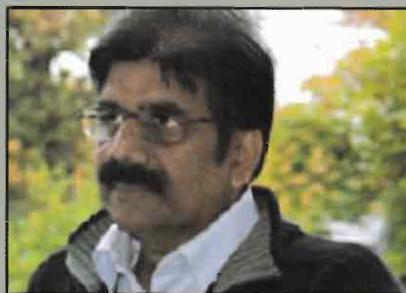
சஜியை திரும்பிப் பார்த்தேன்.

“அங்கிள் நீங்கள் எதுக்கு சிரிக்கிறியள் என்று எனக்குத் தெரியும்” என்று விட்டு தாயின் முழங்கையில் கிள்ளினாள்.

சாந்திக்கும் புரிந்து விட்டது.

சாந்திக்கு சிரிப்பை அடக்க முடியாது கண்களில் நீர் தழும்பியது.

(சிறுகதையோட்டமே தவிர... நிர்வாண மனிதர்களின் ஒட்டமல்ல...)

வி. ஜீவகுமாரன்

“எது அரியண்டம்?

ஜேர்மன்காரியை தன் மகன் வைத்திருக்கிறான் என்று தெரிந்தும் சுல்லியைப் பெண் கேட்டு வந்தானே ஒரு யாழ்ப்பாண மனுசி...

உன்னைக் கட்ட என்று வந்து விட்டு ஹொலண்டிலை இறங்கி தன் வல்வரோடை போனானே ஒருத்தி...

எல்லை தாண்டும்பொழுது சின்னப் பெண்ணுக்கு மயக்க மருந்தைக் குடுத்து அவளுக்கு பிள்ளை குடுத்தானே ஒருத்தன்...

இந்தியாவிலை பிளட வாங்கித்தாறன் என்று சொல்லி காக்

எல்லாத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு கோயில் காணியைக் காட்டிப் போட்டு போனானே ஒருத்தன்...

அண்ணா அண்ணா என்று இவருடன் உயிராய் பழகி இவரைக் கொண்டு பாங்கிலை கடன் எடுப்பித்து விட்டு கண்டாக்கு இரவிராய் ஓடினானே ஒருத்தன்...

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் சீட்டுப் போட்டு மற்றவைக்கு நாமம் போட்டு விட்டு பக்கத்து நாடுகளிலை போய் அகதி அந்தஸ்து எடுத்துக் கொண்டு நல்ல மனிதர்களாய் நடித்துக் கொண்டு இருக்கிறான்களே...

அவன்கள் ஒடுறுத்தான் நிர்வாண ஒட்டம்!... அருவருப்பு!

அதோடை ஒப்பிடும் பொழுது இந்த ஜியோப்பிய ஆண்களும் பெண்களும் ஒடுற்றிலை என்ன இருக்கு?”

thamizhbooks.com பாரத புத்தகாலயம் புத்தகம் பேசுது

₹ 180/-

0017905